COLECȚIA MASCA ROȘIE

JEAN DE MAISTRES

RĂZBUNAREA COCOȘATULUI

O AVENTURĂ A CĂPITANULUI BENOIT

EDITURA „VATRA" S.A.R.

COLECȚIA ATLÂNTIS

JEAN DE MAISTRES

✽

Răzbunarea Cocoșatului

CELE MAI BUNE

ROMANE DETECTIVE

ȘI DE AVENTURI

19

COLECTIA ATLANTIS

APARE SUB INGRIJIREA LUI

DUMITRU LAMBRU

RAZBUNAREA COCOȘATULUI

de JEAN de MAISTRES

EDITURA
VATRA
S.A.R.

București, — Str. Vasile Conta 12, — Tel. 1.38.92

CITIȚI

COLECȚIA

ALB și Negru

Cele mai bune romane polițiste

Cele mai neprevăzute situații

Cea mai frumoasă prezentare

în

COLECȚIA

ALB și Negru

A APARUT numărul 3,

un roman senzațional;

RANDUNICA TRAGICA

CAPITOLUL I.

„FECIOARA DIN ORLEANS" PLEACĂ SPRE DOUVRES

„Fecioara din Orleans" se îndepărta încetişor de ţărm. Aplecată spre balustradă, mulţimea pasagerilor îşi lua tradiţionalul rămas bun. Vaporul părăsea portul Boulogne.

Unul lângă altul, pe chei, doi bărbaţi fluturau cu oarecare stângăcie batistele. Soţiile lor le răspundeau depe puntea superioară. Plecau la Hastings, pentru a juca golf şi a pierde probabil ceva bani la cazinou.

Cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi avea cam 1 metru 80 înălţime; volumul său era în raport cu statura. Ca boxeur, ar fi făcut parte din categoria grea. Greu era, în adevă-

ratul înţeles al cuvântului. Cu toată bere[illegible] care o turna în el, André Benoit avea întotdeauna o atitudine corectă pe care niciunul dintre noi nu reuşea s'o păstreze. Stărui asupra acestui amănunt căci sunt cel dintâi prieten intim care scrie despre Benoit. L'am întâlnit pentru prima oară, acum patrusprezece ani, pe front lângă Arras, şi în patrusprezece ani poţi cunoaşte un om.

Ii este uşor lectorului să-şi dea seama acum, că tovarăşul lui Benoit pe cheiul dela Boulogne, nu era altul decât eu însumi.

De când îmi scrisese, nu avusesem încă prilejul să-l văd singur. In timp ce vaporul dispărea în zare, mă întorsei către Benoit:

— „Ce vânat ai mai descoperit, André? O fi vorba despre Iréne. (Nebuna Iréne, amanta banditului Parry ucis de către Benoit, o răpise cândva pe soţia acestuia; prinsă după câtva timp, ea izbutise să ne scape după multe peripeţii).

Ridică o mână în semn de protestare, şi spuse gânditor, în timp ce mergeam alene dealungul cheiului:

— Minunat lucru este să fii însurat, Pierre!

— Delicios! încuviinţai eu, privindu-l cu coada ochiului

În glasul său era o intonaţie care-mi confirma bănuielile.

— Şi, continuă el, nu ne strică să mai facem un mic sacrificiu în timpul postului Paştelor.

— Suntem în Iunie, răspunsei eu, dar n'are a face, principiul este bun.

— Pierre, începu el iar, după ce ne instalarăm în scaunele comode ale unei terase de cafenea găsită la timpul potrivit, cred că ţi-ai dat seama că nu degeaba mi-a trecut prin minte să trimit pe soţiile noastre la Hastings, Chelner, două halbe!

— M'am gândit într'adevăr la asta. Călătoria aceasta era atât de neaşteptată!

— Habar n'ai câtă diplomaţie a trebuit să întrebuinţez, dragul meu, reluă Benoit schiţând un zâmbet. Am propus mai întâi să plecăm toţi patru, lucru care a încântat-o pe soţia mea. Atunci ţi-am scris capo-d'opera aceea de înşelătorie.

— Capo-d'operă, trebue s'o recunosc, răspunsei eu râzând; însă am căpătat meningită încercând să găsesc un pretext plauzibil.

— Şi care a fost până la urmă rezultatul anevoioaselor tale sforţări?

— L-am rugat pe avocatul meu să mă cheme

de urgență în legătură cu testamentul bunicii. Pretext foarte șubred, într'adevăr, dar, slavă Domnului, a fost deajuns. Și doar Danielle este al dracului de pătrunzătoare.

— Nici Simone nu-i mai puțin șireată, răspunse André. Dar, șubred sau nu, pretextul a prins. Timp de câteva zile vom fi celibatari și s'ar putea să se întâmple multe lucruri.

— Nu mi-ai răspuns încă la prima întrebare: este vorba despre Irène?

— Din fericire, nu. Poate că ne vom ocupa cândva și de ea căci nu m'am dat bătut. De data aceasta, însă, este vorba despre o afacere nouă.

Dădu halba peste cap și chemă chelnerul:

— Să mai luăm un rând și-ți voi istorisi pe larg povestea mea. Bagă de seamă Pierre, s'ar putea ca afacerea aceasta să ne pregătească o mare desiluzie și ca până la urmă să jucăm golf, însă nu cred să se întâmple așa. Cunoști Ryes?

— De loc, spusei eu.

— Am să-ți fac mai întâi o descriere sumară a regiunii. La ieșirea din Bayeux dai de o câmpie întinsă cunoscută sub numele de „Valea Bogată" și acoperită de pășune. Deși exi-

stă câteva mici sătulețe împrăștiate și câteva ferme izolate, impresia de singurătate este absolută. Autobuzele cari fac cursa Douvres Bayeux, trec pe acolo zilnic; șoselele sunt bune deși cam înguste. S'ar părea că nimic sensațional sau neprevăzut nu s'ar putea întâmpla într'un ținut atât de pustiu. Marea o acoperea pe vremuri în întregime și ajungea până la poalele colinelor apropiate. Pământul, format din aluviuni, este foarte roditor. Depe aceste coline, se întinde o vedere minunată până la Creully și Douvres, iar aerul este impregnat de mirosurile mării. Știi cât de mult îmi place mie un astfel de peisagiu și-ți dai seama pentruce am închiriat acolo o casă de unde vederea se întinde hât departe pé mare. Pe terasă am instalat un telescop puternic, telescop care ne va fi cel mai bun asistent. Dar să revenim la chestiunea noastră. După cum ți-am spus, Valea Bogată este foarte puțin populată. Singurele orășele mai importante sunt Ryes și Arromanches și încă și acestea sunt în afara Văii Bogate. Ryes este așezat pe un fel de colină conică, pe vremuri aproape în întregime înconjurată de apă. Acum vreo săptămână, sau mai exact în aju-

nul zilei în care ţi-am scris, cam pela 8 şi un sfert seara, m'am aşezat pentru câteva clipe la fereastră, fumând ultima ţigară înainte de a mă duce la culcare. Luminile vaporaşelor străluceau în depărtare. Deodată, din întunericul câmpiei, apăru o luminiţă roşie care se stinse aproape imediat; după câteva clipe apăru, în acelaş loc, o luminiţă albastră care dispăru şi ea imediat; manevra aceasta se repetă de vreo şase ori apoi încetă complet. Intrigat, am pândit mai departe, însă n'am mai văzut nimic. Am aşezat atunci două chibrituri în direcţia aproximativă a luminiţelor, pentru a putea repera la lumina zilei punctul de unde plecau ele. M'am ţinut cu toate puterile pentru a nu porni imediat la o anchetă la faţa locului. Eram însă în pijama, Simone era culcată şi m'am gândit o clipă şi la posibilitatea să fie numai o glumă, dată fiind ora puţin târzie şi prin urmare nu prea potrivită pentru mesagii secrete. M'am gândit imediat la nişte semnale de-ale contrabandiştilor, însă am părăsit repede ideea aceasta, deoarece semnalele erau îndreptate spre interiorul uscatului. Şi aşa am adormit.

„A doua zi, m'am trezit foarte devreme,

„Şi tocmai atunci s'a întâmplat evenimentul are m'a făcut să-ţi scriu şi care a prilejuit înst[illegible]area scumpelor noastre soţii.

Sunt [illegible] şi aprinse o ţigară, iar eu îi urmai în axa ch[illegible]ar fi spus că fusese jucăria unei închipuiri dacă nu mi-aş fi cunoscut omul aşteptam, nu e[illegible] părăsi câmpia, continuă el, alcătuită din două [illegible]cu gândul, pe colina pe rate de câţiva copac[illegible]ea. N'am nici un vecin ceasta, proprietatea păre[illegible]este la vreo 8—900 liţă în mijlocul unui lac. D[illegible]re minunată spre tut da seama, se afla la o de[illegible]ingurul nostru 400 de metri de şosea. Un dr[illegible]ranier; este pietre o lega de această şosea. Aş[illegible]i. După că este nelocuită, dacă n'ar fi apăru[illegible] servimai atunci în uşă o femee, cu o găleată şi mână, îndreptându-se spre o aripă a clădirii. Pe scurt, toate aparenţele unei căsuţe liniştite de ţară.

„Totuş am aşteptat factorul şi i-am cerut informaţii. Am aflat că era vorba despre ferma lui Dominique, aparţinând de câteva generaţii familiei cu acest nume. Actualul proprietar o locuia împreună cu soţia lui; nu era prea simpatizat şi avea renumele unui om

nul zilei în care ţi-am scris, cam pela 8 şi un sfert seara, m'am aşezat pentru câteva clipe la fereastră, fumând ultima ţigară înainte de a mă duce la culcare. Lumi[illegible] raşelor străluceau în depărtare. Întunericul câmpiei, apăru o [illegible] clipe apăru, în acelaş [illegible] stră care dispăru şi ceasta se repetă de complet. Intrigat n'am mai văz chibrituri punc în gazdă, fuseseră t

Asta a fost tot ce mi-a putut spune el.

„M'am mai uitat de câteva ori cu atenţie la fermă: n'am mai văzut nimic interesant, doar un bărbat şi o femee, despre cari mi-am închipuit că erau soţii Dominique.

„Şi am ajuns să mă întreb dacă luminiţele pe cari le zărisem nu fuseseră cumva fără nicio însemnătate, iar ferma, o fermă obişnuită, complet străină de jocul acela de lumini.

„Şi tocmai atunci s'a întâmplat evenimentul care m'a făcut să-ţi scriu şi care a prilejuit plecarea scumpelor noastre soţii.

André îşi aprinse o ţigară, iar eu îi urmai exemplul. S'ar fi spus că fusese jucăria unei halucinaţii, dacă nu mi-aş fi cunoscut omul.

— Acum vom părăsi câmpia, continuă el, şi mă vei urmări, cu gândul, pe colina pe care se află locuinţa mea. N'am nici un vecin apropiat; cel mai aproape este la vreo 8—900 metri. Are caşi mine o vedere minunată spre mare, dar cred că acesta este singurul nostru punct de asemănare. Se numeşte Granier; este mititel şi are faţa plină de pete roşii. După câte-mi amintesc, trăieşte singur, cu doi servitori: un bărbat cu o înfăţişare de boxeur şi o femee mai în vârstă care se ocupă de bucătărie. Asta o ştiu din auzite, căci, personal, n'am pătruns niciodată în casa lui. Singurele ori când l-am întâlnit pe vecinul meu, era întovărăşit de nedespărţitul său servitor boxeur. PPrima dată s'a oprit şi mi-a vorbit:

— Dl. Căpitan Benoit, dacă nu mă înşel.

— Am încuviinţat, întrebându-mă unde voia să ajungă.

— Atât d-voastră cât şi soţia d-voastră

trebue să mă iertaţi că nu v'am făcut nicio vizită. Sunt un om care trăiesc retras, şi apoi nici cu sănătatea n'o duc prea bine.

„L'am iertat bucuros, gândindu-mă că singurul lucru de neiertat ar fi fost dacă ne-ar fi făcut o vizită. Ne-am despărţit şi am rămas cu două impresii absolut sigure: mai întâi omul, deşi avea numele francez, nu era un Francez curat; apoi, părea să se teamă de ceva. Tot timpul cât stătusem de vorbă se uitase fără încetare în jurul său, caşi cum i-ar fi fost frică de un pericol imediat. Poate că nu era decât o purtare datorită nervozităţii. Insă zvonurile mi-au confirmat ulterior prima mea idee. Omul trăia cu o teamă, o groază, a cărei cauză nu o cunoşteam. Luase casa aceea imediat după războiu şi o transformase numaidecât într'un fel de închisoare. Clădirea era împrejmuită de un zid foarte înalt; el îi înzestrase creasta cu un dublu rând de ţepi de fier. Grilajul dela intrare fusese înlocuit prin nişte porţi grele de lemn, prevăzute, şi ele, cu nişte ţepi de netrecut. Erau veşnic încuiate. Nu se putea intra decât printr'o portiţă mică tăiată într'una din ele. Şi aceasta nu se deschidea decât arare-

ri: nici un furnizor, nici factorul, nici vreo altă persoană cunoscută nu trecuse pragul acestei locuinţe ciudate. Boxeurul, paznicul, prietel de apărat: toate ferestrele erau înzestrate cu gratii de fier, precum şi ferestruicile dela mansardă. Grădina şi toate ieşirile erau prevăzute cu semnale de alarmă perfecţionate. Toate acestea dovedesc pe larg că vecinul meu voia să împiedice cu orice preţ pătrunderea cuiva în casă. Bineînţeles, pe o limbă de pământ atât de mică, lumea pălăvrăgeşte, deşi, la venirea mea, acum trei ani, însufleţirea părea să se mai fi potolit. Aproape toată lumea admisese ideea că era un excentric, trăind cu teama de hoţi. Ea fusese întărită de către doctor, care fusese chemat odată la el. Făcuseră tot posibilul pentru a-i ascunde aspectul obişnuit al casei: fusese condus repede prin hall până la dormitor. Odată ajuns acolo, boxeurul rămăsese tot timpul în cameră, supraveghiându-l. Aceste informaţii le am chiar dela doctor, care a remarcat comorile de artă adunate în casa aceea, ceeace în ochii lui, îndreptăţeşte măsurile de prevedere poate exagerate ale lui Granier. Mie mi s'au

părut mult mai puţin justificate şi le-am socotit luate pentru un alt motiv, secret. Intâi mi-am închipuit că Granier se temea pentru viaţa lui, însă mi-am dat repede seama că ipoteza aceasta era absurdă: nu bănuieşti medicul pe care-l chemi, că vrea să-ţi fure tacâmurile şi nici că vrea să atenteze la viaţa ta. Oare ce-o fi voit să ascundă ochilor meidicului? Poate o fiinţă omenească? Poate, dar nu prea era probabil; Granier trăia acolo de şase ani, şi, cu toate măsurile lui de prevedere, prezenţa unei a patra persoane în casă, nu se putea să nu fi fost trădată cu ceva în atâta timp. Presupunând că Granier ar fi vrut să-i ascundă medicului un obiect oarecare, i-ar fi fost uşor să-l îndepărteze în timpul scurtei vizite. Eram nedumerit şi nevăzând soluţia acestei afaceri, am încetat să mă gândesc la ea, în speranţa că avea să-mi apară într'o bună zi pe neaşteptate. Iartă-mi această lungă digresiune, Pierre, însă voiam să-ţi expun lămurit problema înainte de a o aborda. In dimineaţa care a urmat noaptea luminiţelor, am pornit agale spre sat, ceeace m'a obligat să trec prin faţa casei lui Granier. La vreo cinci sute de metri de ea, l'am văzut

pe Granier venind spre mine pe şosea, întovărăşit de nedespărţitul său paznic. De fiecare dată când mă întâlnea îmi spunea câteva cuvinte, banalităţi despre timp, etc... De data aceasta mi s'a părut mai îmblânzit, şi, la una din observaţiile mele, a mers până la a zâmbi! Deodată, ascultând de o impulsie necontrolată, i am vo bit d sp e lum niţele zărite noaptea precedentă. Dumnezeule! am crezut că omul înebunise! Cu chipul schimonosit, clănţănind din dinţi, se uita la mine cu nişte ochi rătăciţi. Şi boxeurul arăta şi el la fel. Granier, buimăcit, bâlbâi, agăţându-se de braţul servitorului său

— Luminiţe roşii şi albastre... luminiţe roşii şi albastre. Şi unde le-ai văzut, d-le căpitan Benoit?

„Insă de data aceasta îmi recăpătasem sânfruntea îi era acoperită cu broboane de suvoiam să fiu prea precis.

— Undeva pe câmpie! răspunsei eu. Pentruce tremuraţi aşa?

— Roşii şi albastre, i se adresă el iar servitorului. Dumnezeule, Gaspard... el este!"

— Vorbiţi mai puţin, mormăi servitorul, deşi fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare.

„Insă celalt era atât de zăpăcit încât nu mai auzea nimic.

— Să ne întoarcem acasă, şi cât mai repede! mormăi el.

„Şi o porniră grăbiţi înapoi, Granier, agăţat de braţţul servitorului, care arunca în jurul său priviri înspăimântate. M'am uitat câtva timp după ei — toate acestea erau atât de neaşteptate — apoi i-am urmărit dela distanţă, stăpânindu-mi cu greu râsul la vederea acestei perechi caraghioase. Ajunseră la poartă, şi în timp ce servitorul descuia pe dibuite, Granier dansa pe loc de nerăbdare. In sfârşit dispărură, şi auzii o bară grea de fier zăvorind uşa.

André se opri şi mă privi zâmbind.

— Ajungem la nodul afacerii, nu-i aşa, Pierre? Ce legătură este între luminiţe şi spaima nebună a celor doi indivizi?

Pentru lămurirea acestui mister le-am expediat pe soţiile noastre la Hastings.

— Ai mai văzut şi alte luminiţe? întrebai eu

— Nu, nu le-am zărit decât o singură dată, acum trei nopţi.

— Şi nu te-ai dus la ferma lui Dominique?

André clătină din cap:

— Te-am. aşteptat pe tine; mi s'ar fi părut că săvârşesc o crimă împotriva prieteniei noastre, dacă aş fi păstrat numai pentru mine o problemă atât de pasionantă.

— Incă o singură întrebare, dragul meu. Granier n'a înştiinţat cumva poliţia?

— Cu siguranţă că n'a făcut-o — aş fi ştiut-o, căci inspectorul local îmi este prieten. Are motive serioase să nu amestece poliţia în afacerile sale.

— Şi acum ce facem?

— Intâi dejunăm, apoi vom stabili planul de campanie.

El îmi arăta drumul de urmat şi eu îl urmam, aşa cum eram obişnuiţi să procedăm întotdeauna.

CAPITOLUL II.

INTÂLNIM DOI ALIAŢI NOUI.

Nu încerc să susţin că am avea măcar cea mai mică scuză: nu ne privea pe noi. Dacă d. Granier se baricada acasă la el, era treaba lui şi nu a noastră. Dar există unii oameni pe cari misterul îi atrage, cum atrage zahărul furnicile; şi André Bénoit era dintre aceştia.

Asupra acestui punct noi ne deosebeam; eu nu căpătasem gustul misterului decât sub influenţa lui. Şi mărturisesc umil că dacă aş fi văzut eu luminiţele acelea şi groaza pe care ele o provocau vecinului meu, n'aş fi căutat să merg mai departe. Deosebirea concepţiilor noastre apăru în mod flagrant în timpul de-

junului: eu eram preocupat de legalitatea anchetei noastre, pe când Benoit nu vedea decât jocul frumos care i se oferea şi performanţele pe cari va reuşi poate să le realizeze.

— Dragul meu Pierre, spuse el, în timp ce chelnerul ne aducea cafeaua, nu trebue să ne intereseze dacă purtarea noastră este legală sau nu. Este la mintea oricui că fiecare bun cetăţean poate întreprinde personal nişte cercetări atunci când remarcă unele fapte anormale.

— Şi ce facem acum imediat?

— Mergem la ferma lui Dominique, răspunse André. Ne prefacem că nu ştim că şi-a retras anunţul de închiriere. Ne ducem acolo şi întrebăm dacă mai are vreo cameră de închiriat. Vei pretexta o mare oboseală nervoasă şi vei cere să vezi încăperea liberă. Vom examina totul împrejurul nostru şi poate vom descoperi vreun indiciu.

— Bine, spusei eu resemnat.

Plătirăm nota şi părăsirăm restaurantul. Maşina sport a lui André ne aştepta în faţa hotelului. După zece minute eram la poalele colinei şi mergeam dealungul ţărmului spre Bayeux. După-amiaza era fierbinte şi o ceaţă

uşoară plutea deasupra câmpiei. Nicio adiere nu venea dinspre mare şi cele câteva vite pe cari le zăream ici-colo pe câmp stăteau întinse la umbră.

— Trevieres şi Isigny sunt departe spre stânga, spuse André scurt. Acum suntem chiar în „Valea Bogată".

Opri maşina şi în timp ce-şi aprindea o ţigară, remarcă:

— Ne apropiem de ţintă. Ryes este drept în faţa noastră. Priveşte spre dreapta: casa de cărămidă roşie este a mea; exact în faţa noastră, căsuţa aceea ascunsă în mijlocul unui grup de copaci este ferma lui Dominique, şi, imediat după casa mea, spre dreapta, se vede „închisoarea" lui Granier. Acum ai o idee precisă asupra topografiei locurilor pe cari trebue să le reperăm. Dacă luminiţele cari ne interesează sunt un avertisment oarecare, s'ar putea foarte bine ca ele să fi fost emise dela ferma lui Dominique şi îndreptate asupra casei lui Granier.

— Perfect, încuviinţai eu. Şi acum, ce poveste să-i spun lui Dominique?

— Tot ce-ţi va trece prin minte, răspunse André, râzând. Este numai o vizită prelimi-

nară, care, poate, nu va da nici un rezultat.

Ferma se înălța la vreo 400 metri de șosea; un drum anevoios și plin de pietre ducea într'acolo. La intrare era o barieră, și un om cu înfățișarea morocănoasă, sta sprijinit de ea, cu luleaua în gură. Ne privi cu o dușmănie abea mascată și nici nu se clinti la apropierea noastră.

— Aici este ferma Dominique? întrebă André politicos.

— Aici, mormăi celalt, fără a scoate luleaua din gură.

— Nu cumva știți dacă d. Dominique este acàsă?

— Eu sunt d. Dominique. Ce vreți cu mine?

Degetele lui André începură să joace nerăbdătoare pe volan. Insă, judecând drept, o lovitură de pumn este o introducere de care te folosești cu judecată, și tonul său rămase blând când spuse:

— Mi s'a spus, domnule Dominique, că ați avea o cameră de închiriat. Prietenul meu caută un loc liniștit unde să poată sfârși un roman; dacă aveți vreo cameră liberă, ar fi bucuros s'o viziteze.

Omul își scoase luleaua din gură pentru a

putea scuipa mai în voie şi ne privi cu obrăznicie.

— Vă înşelaţi, mărâi el. N'am nimic de închiriat, iar dacă aş avea ceva mi-aş alege chiriaşii.

— Alegerea d-tale este mărginită, dacă locatarii trebue să-ţi semene, ripostă André. Eşti un om încântător şi vorbeşti nespus de frumos.

Omul se îndreptă din şale şi vinele gâtului i se umflară de mânie.

— Bagă de seamă, ticălos blestemat ce eşti, şterge-o cât mai ai timp, spuse el. Vorbesc cum îmi place şi cu cine îmi place; dacă nu te cari imediat, vă scot pe amândoi din maşină.

— Şi pentruce aş pleca de aici, d-le Dominique? Drumul acesta este pubilc. Nici nu ţi închipui cât eşti de decorativ, aşa sprijinit de barieră. La drept vorbind, chipul d-tale lasă mult de dorit, iar îmbrăcămintea este jalnică, însă ansamblul tabloului: „Francezul, paznicul căminului", este foarte reuşit, nu-i aşa, Pierre?

Il privii cu coada ochiului şi văzui pe chipul său o expresie ciudată: căuta să pro-

vôace, dar în ce scop? Asta n'o ştiam încă.

Dând drumul unui val de înjurături, fermierul deschise cu violenţă bariera şi se repezi spre maşină. Sprinten, André deschise portiera şi sări în drum.

— Te-am avertizat, urlă Dominique, porţi singur răspunderea!

(Auzind aceste cuvinte, îmi veni să râd; căci alţii nu-i vorbiseră la fel lui André, pentru a ajunge la acelaş rezultat).

Dominique se repezi cu capul înainte, şi în aceeaş clipă se pomeni întins pe spate, în mijlocul drumului.

— Repede, Pierre, strigă André. Să-l aruncăm în fundul maşinii şi să-l ducem la fermă, Paradisul nostru interzis, spuse el vesel, în timp ce maşina urca spre fermă. N'ar fi omeneşte din partea noastră dacă l'am părăsi pe acest sărman rănit, întins în mijlocul drumului. Are nevoie de îngrijirile pline de dragoste ale soţiei sale şi... deschide-ţi bine ochii! Putem descoperi ceva.

Ajunserăm în faţa uşii şi aproape numaidecât apăru o femee: era demna tovarăşă a lui Dominique. In viaţa mea n'am văzut o pereche mai dezgustătoare. Inaltă şi slabă, cu

faţa morocănoasă, şi nişte mâini osoase, ea părea încă şi mai aspră decât bărbatul ei. El era o brută, ea părea întruchiparea răului.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea aspru.

— Doamna Dominique, presupun?, întrebă André. Am părerea de rău de a vă anunţa că falca soţului d-voastră a întâlnit o rezistenţă care a cam deranjat-o puţin. Prietenul meu şi cu mine l'am adus înapoi în sânul familiei. Să-l ducem înăuntru.

Dominique începuse să-şi vină în fire, aşa încât trebuia să procedăm repede dacă voiam să pătrundem în casă.

— Nu înţeleg, spuse ea supărată. Ce i s'a mai întâmplat iar acestui dobitoc?

— Departe de mine gândul de a voi să rectific câtuş de puţin această minunată descriere a soţului d-voastră, doamnă. Vă va povesti el însuş aventura.

Il scoaserăm din maşină şi-l întinserăm pe iarbă. In timp ce André vorbea, eu remarcai un zgomot care se repeta la intervale foarte scurte; venea dinăuntrul casei şi André îl auzise caşi mine. Schiţă un zâmbet şi se uită la femee:

— E foarte plăcut să dormi după-amiază, dar n'aţi fi trebuit să vă luaţi un locatar care sforăie, doamnă Dominique.

— Ieşiţi de aici! urlă o voce groasă în spatele nostru.

Dominique se trezise şi-şi manifesta prezenţa.

— Minunat! exclamă André; pacientul nostru şi-a revenit în forma dela început. Să-ţi pună măicuţa puţină sunătoare şi n'o să se mai simtă nimic. Dar spuneţi-mi de unde vine sforăitul acesta ca dintr'o trompetă?

— Bagă de seamă, domnule, strigă femeea, cu violenţă. Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala şi şterge-o cât mai repede.

— Nerecunoştinţa femeilor! suspină André cu resemnare. După toate câte le-am făcut pentru sărmanul domn Dominique! Ei bine, Pierre, ni se va putea spune că suntem nişte oameni supărători. Să plecăm. Dar sfătuiţi-l pe micuţul care sforăie să nu mai doarmă pe spate.

Intoarse maşina, şi în timp ce plecam, mă uitam înapoi. Omul se sculase în picioare, sprijinit de soţia lui. Ne urmăriră amândoi cu privirea, fără a se mişca din loc, până ce ajunserăm la şosea.

— Slabă recoltă, spuse André. Tot ce știm, este că cei doi Dominique alcătuesc o ciudată pereche de ticăloși și că la ei se află un om care sforăie. Dar dacă există vreo legătură între omul acesta și luminițe, asta n'o știu. După cât am putut judeca eu, nu există decât un singur mijloc pentru a ne informa...

— Care?

— Să ne întoarcem acolo în timpul nopții, când va fi totul cufundat în întuneric. Și am o intuiție că somnorosul cel muzical joacă un rol important în afacerea noastră. Mergem la mine să-ți depui bagajele, apoi vom merge să cinăm la „Delfin", la Ryes. După aceea vom executa mica noastră expediție nocturnă. Pe Dumnezeul meu, Pierre, încep să mă simt mai tânăr.

— Vei ajunge în leagăn înainte de a fi sfârșit cu afacerea aceasta, răspunsei eu cu resemnare.

Când ajunserăm la Ryes, mașina coti spre stânga și apucarăm pe șoseaua circulară care înconjoară colina pe care este construit orașul.

— Pe drumul acesta pavat, în dreapta, se

află hanul „Delfinului", pe vremuri faimos cuib de contrabandiști, iar astăzi un hotel de categoria întâia.

Trecurăm peste linia ferată, și după vreo cinci kilometri ajunserăm acasă la André, unde-mi depusei bagajele.

— Dacă vrei să te uiți în telescop, spuse André, vei vedea că este îndreptat asupra fermei Dominique.

Il potrivii după vedere și putui deosebi toate amănuntele. Aparatul era atât de puternic încât putui distinge până și clanța ușii. Insă deși fixai ferma timp de peste cinci minute, nu văzui cel mai mic semn de viață. D. Dominique stătea probabil întins, scăldat în sunătoare, iar misteriosul personagiu care dormea mai sforăia încă.

— Când vei fi gata, Pierre, spuse André după ce privise și el cu telescopul, vom face o mică plimbare pe drumul care trece prin fața casei prietenului nostru Granier. Aș vrea să-ți arăt zidurile lui fortificate.

Eram gata și pornirăm. După zece minute de mers ajunsesem la destinație. Desigur că André nu exagerase atunci când numise casa aceasta o închisoare.

— Domnul pare să se teamă de vizite, remarcai eu.

Şi în timp ce vorbeam, o maşină ne depăşi şi se opri în faţa porţii lui Granier. Era condusă de un tânăr; lângă el şedea o tânără fată foarte frumoasă. Se uitară câtva timp împrejur, cu un aer şovăitor, şi ne priviră şi pe noi. După câteva clipe, bărbatul coborî din maşină şi veni spre noi. Era un adolescent vesel cu nasul turtit şi plin de pistrui. Ni se adresă cu un zâmbet seducător.

— Iertaţi-mă, vă rog, spuse el, nu cumva este unul dintre d-voastră d. Granier?

— Nici pomeneală, răspunse André. Domnul despre care vorbeşti d-ta, este înăuntrul acestei fortăreţe.

— Vă rog să mă credeţi, că nu pun această întrebare numai din simplă indiscreţie, spuse tânărul cu o oarecare stângăcie: ce fel de om este?

— Şi pentruce vrei această informaţie? întrebă André la rândul său.

— Tânăra fată care mă întovărăşeşte, trebue să intre ca secretară la d. Granier. Şi perspectiva aceasta nu mă prea încântă.

—Sincer vorbind, răspunse André, nu mi-ar

place deloc ca o tânără cunoscută de-a mea să intre acolo.

— Auzi, Paulette, exclamă tânărul, şi domnul este de părerea mea.

Tânăra fată coborî la rândul ei din maşină şi veni lângă noi. Deşi nu sunt un mare psicholog, remarcai că purta o verighetă de logodnă şi mă gândii că tânărul din maşină era fericitul ales.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, Roşcatule, spuse ea calmă; am primit deja un avans asupra salariului.

— Îl poţi înapoia oricând! răspunse el.

— Foarte uşor de spus, dragul meu! spuse ea râzând. Insă din nefericire nu mi-au mai rămas decât vreo cinci franci şi patruzeci de centime.

— Cam puţin, admise el. Dar, să fii cu băgare de seamă, Paulette! Casa aceasta nu-mi place deloc.

— Nici mie nu-mi place, mărturisi ea. Dar ce pot face?

Intorcându-se către André, Roşcatul întreabă cu un aer neliniştit:

— Imi puteţi da câteva informaţii asupra viitorului stăpân al Paulettei?

— Mă tem că nu-ţi pot spune nimic precis. Trăieşte aci singuratec, cu o pereche de servitori.

— Prezenţa unei femei mă mai linişteşte puţin!

— Mi-e îngăduit să vă întreb cum aţi intrat în legătură cu Granier? o întrebă André pe tânăra fată.

— Cât se poate de simplu; m'am înscris la un biurou de plasare şi acum vreo zece zile, neprimind niciun aviz, m'am dus pe acolo şi mi s'a propus să vin aici în calitate de secretară. Intâmplarea a făcut că m'am prezentat imediat după cererea d-lui Granier, care n'a fost nici măcar afişată, deoarece eu am fost angajată pe dată. Propunerea îmi convenea şi am venit.

— ..Vreo zece zile, repetă André gânditor, uitându-se la mine.

Şi se gândea desigur că anunţul fusese dat înainte de apariţia luminiţelor.

— Ştiţi în ce va consta lucrul d-voastră? continuă André.

— Habar n'am; este probabil, vorba de o slujbă de secretară.

— Există un lucru pe care trebue să-l ştiţi, spuse André.

Şi istorisi pe scurt povestea semnalelor misterioase. Tânăra fată ascultă cu atenţie povestirea, care nu-i schimbă deloc hotărîrea, deşi logodnicul ei mai încercă s'o convingă.

— Destul ne-am codit, spuse ea. Victor, dragul meu, sună, te rog!

In timp ce tânărul se apropia, cu părere de de rău, de poartă, André spuse deodată:

— Băgaţi de seamă, domnişoară...?

— Verney, răspunse ea cu un zâmbet luminos.

— Eu mă numesc Benoit, prietenul meu este Pierre Ceval. Locuesc aproape de această închisoare. Dacă totul este în reguiă, foarte bine, dar, dacă aveţi cumva nevoie de ajutor sau vă este frică de ceva, unul dintre noi va if în fiecare zi în locul acesta între orele două şi trei. Dacă puteţi veni afară, cu atât mai bine; dar dacă sunteţi oprită, atunci puneţi un mesagiu într'un plic, legaţi-l de o piatră şi aruncaţi-l peste zid. Noi vom fi aici pentru a-l ridica.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse tânăra fată cu recunoştiinţă, însă sunt aproape si-

gură că nu va fi nevoie. Vai! Doamne! Ce om groaznic!

Ferestruica porţii se deschisese şi apăruse chipul ursuz şi grosolan al boxeurului. Exclamaţia tinerei fete era îndreptăţită.

— Iată secretara chemată de către d. Granier, spuse André. O aşteptaţi?

Omul nu răspunse şi închise ferestruica, apoi întredeschise poarta şi o chemă pe tânăra fată.

— Veniţi repede, spuse el, d. Granier vă aşteaptă, însă uitase că trebuia să sosiţi astăzi.

— Ia, te rog, valiza mea şi lasă-mi mie maşina de scris.

Luându-şi rămas bun, Victor făcu o sforţare desnădăjduită pentru a o reţine.

— Pe curând, dragul meu! Apoi se întoarse către André şi-i întinse mâna: Intre două şi trei, n'am să uit!

Apucă maşina de scris şi pătrunse în casă. Greaua bară de fier recăzu cu un sgomot surd, în timp ce lătratul feroce al unui câine făcea să ni se încreţească pielea pe tot corpul.

André se uită câtva timp la tânărul îndurerat, apoi îi spuse pe neaşteptate:

— Vino cu noi la mine acasă; te vei simţi

mai bine decât la han şi s'ar putea să fie preferabil să rămânem împreună.

După obicinuitele şovăieli, plecarăm toţi trei în maşina lui Victor Roux, poreclit Roşcatul.

Vârând maşina în garaj, Benoit se întoarse către Roux şi-i spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu d-ta câteva lucruri pe cari te rog să bine-voieşti să ţi-le bagi bine în cap.

Se îndreptă spre casă şi noi îl urmarăm. Ne aşezarăm în faţa unor păhărele cu coniac vechi şi Anr c ntinuă:

— Dragul meu Roux, presupun că eşti logodit cu d-şoara Verney?

— Intr'adevăr, răspunse el, suntem hotărîţi să ne căsătorim deşi n'avem o para chioară.

— Deocamdată uită planurile acestea şi urmăreşte-mă cu atenţie. Ai auzit ce i-am spus d-şoarei Verney cu privire la luminiţe?

— Ce semnificaţie au ele?

— Tocmai asta încercăm, Pierre Ceval şi cu mine, să descoperim, iar d-şoara Verney şi cu d-ta ne veţi ajuta. Cred că deocamdată ea nu este în pericol, însă presupun că foarte curând se vor întâmpla multe lucruri în casa

lui Granier. Un lucru este dovedit: Granier trăieşte veşnic cu o groază a cărei cauză n'o cunoaştem, şi noi ne propunem să facem la noapte o mică expediţie. Nu ştiu dacă ţi-am vorbit despre ferma Dominique. Priveşte în telescopul acesta, este îndreptat asupra ei. De acolo păreau să provină licăririle şi ştiu că există o legătură între groaza lui Granier şi semnale. La noapte vom face câteva investigaţii şi d-ta ne vei întovărăşi dacă te simţi îndemnat la aceasta.

— Chiar cu mare plăcere, spuse Victor bucuros. Luaţi-mă şi pe mine!

— Cu o condiţie, însă, acceptă André calm. Nu va fi o plimbare de distracţie şi nu trebue să riscăm să atragem atenţia prin imprudenţă. Dacă vii cu noi, Roux, trebue să asculţi de ordine.

— Bine înţeles, răspunse Victor Roux; mă voi supune orbeşte.

— Şi să nu uiţi regula jocului: să preîntâmpinăm atacul.

Deodată André făcu ochii mici, fixând un punct în depărtare:

— Nu s'a oprit oare o maşină la ferma Dominique?

Se uită în telescop.

— O maşină mare galbenă; la volan este o femee, lângă ea un bărbat, şi, sprijinit de gard, Dominique, care le vorbeşte. Ce caută ei acolo? Ei, iată-i că întorc maşina şi pornesc cu toată viteza înspre Ryes. Repede! în maşină! vom vedea despre ce-i vorba!

André conducea minunat: în patru minute eram în vârful colinei. O maşină mare, galbenă, condusă de către o femee, venea spre noi. Un bărbat şedea alături de ea, iar un altul, şoferul desigur, în spate. Intrevăzui deasupra volanului un obraz frumos şi dispreţuitor; bărbatul de lângă ea avea o barbă ascuţită; trecură pe lângă noi în plină viteză.

— Vezi în ce direcţie o apucă, Pierre, strigă André.

— Trec prin faţa casei tale, răspunsei eu.

— Aşadar se duc înspre Granier, trase André concluzia.

Intoarse maşina şi o luarăm înapoi. Depăşirăm casa lui André şi încetinirăm puţin.

— Să nu dăm impresia că-i urmărim, spuse André. Pe Dumnezeul meu! Pierre, sunt acolo!

Intr'adevăr, maşina cea galbenă era oprită în faţa casei lui Granier. Ocupanţii ei admi-

rău privelişteа. Când trecurăm pe lângă ei se uitară toţi trei cu atenţie la noi.

— Nu vă uitaţi împrejur, spuse André re pede. Tare mă tem că am comis o imprudenţă Credeţi că ne-au recunoscut?

— Şoferul ne-a urmărit cu privirea, spus Roux.

— Ei drace! n'au decât, gafa e comisă. Să mergem la Ryes pe alt drum. Mă întreb ce-o fi venind să caute şi îştia trei în povestea a ceastal

CAPITOLUL III.

O EXPEDIȚIE NOCTURNA LA FERMA DOMINIQUE

„Hanul Delfinului", din Ryes, este foarte renumit; situat la jumătatea pantei, chiar în centrul orașului, este locul de întâlnire al tuturor acelor cari doresc odihnă, confort și o masă bună într'un loc plăcut și pitoresc. Pe vremuri era o vizuină de contrabandiști pe socoteala căreia se povesteau diferite legende.

Era ora șase jumătate când intrarăm în hall, după ce pusesem mașina la adăpost pe un teren învecinat. Două bătrânele respectabile citeau cu atenție Baedeker-ul regiunii, iar într'un alt colț, un preot mai în vârstă

își fuma liniștit luleaua. André intră deadreptul într'o mică încăpere din capătul hall-ului, singura parte a hanului rămasă neatinsă decând fusese construit. Aproape tot peretele din fund al acestei camere era acoperit de un cămin uriaș; unul din ceilalți pereți era împodobit cu o hartă veche a regiunii, datând din 1723; pe vremea aceea marea ajungea până la poalele colinei

— Vezi, spuse André, privind harta cu atenție, era cu totul altfel decât astăzi. Locul unde l-am văzut azi dimineață pe Dominique, nu era decât un lac. Iată unde este ferma, Roux, acolo vom merge la noapte. Dar, adăugă el deodată cu interes, asta trebue să fie casa lui Granier, n'o credeam atât de veche; pe vremea aceea era o mânăstire ceeace ne explică împrejmuirea de zid.

In clipa aceea intrară doi bărbați; unul dintre ei se repezi la André cu o exclamație de bucurie. Chipul său mi-era oarecum cunoscut.

— Ei!, tu aici! strigă el.

— Jean Boutan! spuse André. Il cunoști pe Ceval, nu-i așa?

— Ne-am întâlnit cândva la o expoziție, strigă noul venit și numaidecât îl recunoscui.

Era fabricant de alcool sau de bere, nu mai ştiu precis, şi era nespus de bogat. Işi cumpărase nu de mult o moşie în Nord.

— Ei bine, dragul meu, ce cauţi aici? îl întrebă el pe André Chelner, cinci Martini.

— Am închiriat o căsuţă pentru toată vara „Vila Dafinilor", astfel numită fiindcă n'are nici un dafin în grădină.

— Să te ia dracul, André! Casa aceasta a aparţinut mult timp tatălui meu împreună cu cea alăturată. Acum noi locuim la „Turnul Roşu". Să vii pela noi împreună cu soţia ta.

— Stai, spuse André, gâfâind. Spui că şi casa de alături a aparţinut tatălui tău? Despre care casă vorbeşti?

— Despre „Turnul Templului", care a fost pe vremuri o mânăstire. Bătrânul a vândut-o împreună cu a ta, acum vreo 20 de ani. Mie îmi pare foarte rău după „Turnul Templului"; era o casă ciudată şi mă întreb cui o fi aparţinând astăzi.

— Unui individ excentric numit Granier, răspunse André. Pe harta de colo din perete văzusem că a fost pe vremuri o mânăstire.

— Maicile (aibă-le Dumnezeu în sfântă lui pază), cărora nu le era îngăduit să primea-

scă bărbaţi, îi introduceau printr'o uşă ascunsă; o subterană leagă vechea criptă din grădină cu pivniţa casei.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut sigur! Mai avem încă planul atârnat în hall-ul dela „Turnul Roşu".

— Ai trecut vreodată prin pasagiul acela? întrebă André.

— Eu nu m'am dus...

André îl întrerupse pe neaşteptate:

— Terenul de golf este bun astăzi?

Celalt îl privi o clipă, uimit, însă eu înţelesei că intrase cineva în cameră. Era bărbosul pe care-l văzusem în maşină lângă tânăra femee. André continuă să vorbească despre terenul de golf până când prietenul său se uită la ceas şi exclamă:

— Vai Doamne, e aproape şapte jumătate. Trebue să plecăm, André, căci avem o colecţie întreagă de moaşte diseară la cină.

Voi veni mâine pela tine.

André îi urmă în hall şi ieşi cu ei; în timp ce stam de vorbă cu Roux, îl examinai în voie pe domnul cel bărbos. Era un băiat frumos, cu înfăţişarea foarte îngrijită, însă care nu-mi inspira nicio simpatie. Desigur

că nu era francez, deşi tăietura desăvârşită a hainelor te făcea s'o crezi. Ridică deodată capul şi ni se încrucişară privirile:

— Colţişorul acesta de ţară este fermecător, spuse el cu o amabilitate înşelătoare.

— Intr'adevăr, încuviinţai eu, puţin cam necăjit că fusesem surprins în flagrant delict de spionaj.

— Iar hanul acesta desminte proasta reputaţie din străinătate a hotelurilor d-voastră.

— O reputaţie care, mă tem că este îndreptăţită, răspunsei eu silindu-mă să fiu politicos.

La urma urmei, era mai bine să-mi ascund sentimentele deşi glasul său îmi era încă şi mai displăcut decât înfăţişarea lui. Era mieros şi totuş trăda multă cruzime.

Vorbirăm câtva timp fără să reuşesc să-i ghicesc naţionalitatea. Simţeam că şi el ne observa, pe mine şi pe tânărul Roux.

— Din nefericire, golful este un joc pe care nu reuşesc să-l stăpânesc, recunoscu bărbosul. Dumnezeule! ce s'a întâmplat?

Auzirăm de afară un zgomot înfricoşător, urmat de o exclamaţie a lui André. Mă repezii numaidecât în hall, urmat de Roux. Il

văzui pe André, pe prag, cu capul ridicat, privind spre cer. La picioarele lui zăcea o grămadă de moloz.

— Pet oți dracii! Vă dați seama? N'a lipsit decât un fir de păr și mă zdrobea coșul acesta!

Atrași de zgomot, servitorii se strângeau unul câte unul, iar doi-trei clienți apărură la ferestre.

— Imi pare nespus de rău, domnule, spuse directorul, clătinând din cap. Este prima oară că ni se întâmplă o asemenea catastrofă.

— Dacă se mai repetă, va fi curățat cineva, continuă André.

Mai privea încă în sus, cu gura încleștată; apoi ridicând din umeri intră în hall.

— Iertați-mi felul de a vorbi, îi spuse el preotului.

— Mânia d-tale este îndreptățită, scumpul meu domn, dacă te-ar fi atins coșul, ai fi fost acum buimăcit.

— Aș fi într'adevăr buimăcit, spuse André cu un râs scurt. Să mă răcoresc puțin și apoi mergem să cinăm, Pierre.

Îl urmarăm în lavabou și el închise cu grijă ușa,

— S'a mai văzut vreodată să se prăbuşească un cămin pe un asemenea timp liniştit?

— Ce vrei să insinuezi? exclamă roşcatul, înspăimântat.

— După ce l-am condus pe Jean, m'am oprit o clipă pe prag şi mi-am aprins o ţigară. Eram o ţintă foarte vizibilă. Insă din nefericire, individul nu m'a atins.

— Crezi că a provocat cineva accidentul? exclamă Roux.

— Nu cred, sunt sigur; am văzut o umbră frământându-se.

— Pentruce nu l-ai urmărit? mai întrebă Roşcatul.

— Nu l'aş fi putut ajunge, spuse André scurt. De un lucru sunt sigur, cineva a vrut să mă omoare.

— Cu siguranţă că n'a fost individul cel cu barbă, spusei eu; vorbeam cu el când s'a întâmplat accidentul.

— Nu văd cine ar putea fi; însă dacă acel — sau acei — care nu m'au nimerit acum pun la cale un atentat, avem de-aface cu o bandă de temut.

„Totul e cât se poate de bine, dragul meu prieten, adăugă André adresându-se lui Roux;

logodnica d-tale este în casă, iar banditii s
în afară.

Insă când ieşirăm din lavabou lăsându-l
Roux acolo, nu mai fu atât de optimist.

— Am fost nişte idioţi, Pierre, spuse e
N'am fi trebuit cu nici un preţ s'o lăs
pe tânăra fată să intre în casa aceea. Nu
tem că i se va fi întâmplat ceva a
însă mi-e frică să nu pătrundă banditii
casă.

— Aşadar crezi că aceasta este ţinta lor
întrebai eu.

— Granier este ţinta lor, răspunse el. Da
că nu vine muntele la Mahomed, se va duc
Mahomed la munte. Granier este închis
fortăreaţa lui şi numai un cutremur l-ar pu
tea scoate de acolo. Prin urmare ei trebue
să pătrundă în fortăreaţă ca să ajungă la el

— Poate am putea-o preveni pe tânăra fat
şi s'o sfătuim să plece.

André ridică din umeri.

— Dat fiind caracterul ei, ne-am pierde
timpul zadarnic.

Roux veni după noi şi ne duserăm la cină
Deşi André vorbea într'adins despre altceva
nu-mi putea distrage gândurile dela problema

ceasta îngrijorătoare. Intreaga afacere părea
de fără rost! Ce legătură exista între
omul cu barbă şi tovarăşii săi şi omul care
foräia la ferma Dominique? Ce însemnau li-
cărirele roşii şi albastre? Şi în special, dacă
André avea dreptate — şi el nu
insola — cine încercase să-l omoare şi în ce
scop? Bărbosul era eliminat, dar rămâneau
tânăra femee şi şoferul. Imi veni în minte o
altă posibilitate şi anume: nu era nici unul
dintre ei şi apărea un factor nou în problemă.
De putea motiva atentatul? Imi veni în minte
un nume: Dominique. Era puţin probabil ca
el să se fi căţărat pe acoperiş. Dela Dominique
gândurile mele trecură la cel care
Acesta nu ne văzuse, dar se putea ca cineva
să i-l fi descris pe André.

Eram la jumătatea cinei când intră bărbosul cu tânăra lui tovarăşă. Aceasta traversă restaurantul cu un aer cuceritor, însă însoţitorul ei se opri şi mă salută.

— Trebuie să vă felicit, domnule, spuse el deodată către André; aţi scăpat ca prin minune! Stăteam de vorbă cu prietenii d-stră când s'a întâmplat accidentul.

— Vă mulţumesc, răspunse André grav.

In casele acestea vechi se poate întâmpla orice.

— Intocmai, orice; şi după ce ne salută se duse la masa lui.

— Dacă nu mă înşel, chipul frumos al acestui domnişor va face curând cunoştinţă cu pumnul meu, continuă André. Este exact tipul pe care nu-l pot eu suferi. In afară de asta, cu siguranţă că este afiliat bandei.

Terminaărm masa în tăcere şi sunt sigur că André îşi bătea capul caşi mine să deslege enigma. Cât despre tânărul Roux, el se uita cu niste ochi mari la tânăra femee

— Care este planul de campanie pentru la noapte, André, întrebai eu după ce se îndepărtă chelnerul.

— Tocmai la aste mă gândeam, răspunse el. Cel mai bun mijloc să nu fim stingheriţi, este să ne apropiem de casă pela spate, mergând câţiva metri dealungul mării. Evident că suntem bănuiţi. Se ştie că ne interesăm de ferma lui Dominique. Dacă suntem văzuţi toţi trei părăsind Ryes cu maşina şi îndreptându-ne spre ferma Dominique, sunt toate şansele să fim urmăriţi. Iată planul meu: vom lua-o pe drumul cel prost care merge dea-

lungul golfului şi vom lăsa acolo maşina. Vom merge pe jos până la fermă. Tăcerea cea mai absolută se impune, Roux! Mă voi feri pe cât cu putinţă de o întâlnire nenorocită.

— Şi cât timp crezi că ne va trebui? întrebai eu.

— Cel puţin o oră de mers; socotind şi drumul de parcurs cu maşina, face împreună o oră şi jumătate Pornind imediat după cină vom ajunge la fermă către unsprezece şi jumătate.

Işi sfârşi cafeaua şi se sculă în picioare. Pentru prima oară de când intrase, tânăra femee păru să-şi dea seama de existenţa noastră. Il examină pe André cu răceală, apoi veni rândul meu şi al lui Roux. După aceea îşi continuă masa părând destul de informată asupra noastră. Ieşind îi spusei acest lucru lui André; zâmbi alene şi-mi răspunse:

— Poate că a încercat să mă ucidă adineauri! De fapt cine este?

Deschiserăm registrul hotelului şi găsirăm trei nume:

Sergiu Volsecky
Doamna Volsecky
Jean Picot

Ieşirăm şi ne îndreptarăm spre maşină. André se uita cu multă atenţie în jurul său. Şoseaua părea pustie şi pornirăm fără să fi întâlnit pe cineva.

— L'ai văzut, Pierre? mă întrebă el după un timp.

— N'am văzut nimic, spusei eu surprins. La ce faci aluzie?

— In umbra şurii aceleia mari stătea ascuns d. Jean Picot. Nu i-am putut vedea faţa căci se ghemuia lângă perete.

Noaptea întunecoasă ne servea de minune planurile. Adia un vânt uşor, şi în depărtare strălucea un semnal ca o stea mare roşie. Ajunserăm la o răscruce în formă de T; la stânga pornea un drum spre Boulogne, aşadar spre ferma Dominique, la dreapta, drumul cellalt, mergea spre mare. Fui puţin cam surprins văzându-l pe André schimbându-şi itinerariul şi apucând-o spre stânga.

— Trebue să fim cu băgare de seamă, spuse el scurt, căci pe câmpia aceasta farurile unei maşini se văd dela distanţe de kilometri.

Mai merserăm vreo doi kilometri, apoi el

stinse luminile, păstrând numai un bec slab, şi o luarăm înapoi.

— Iau cât mai multe măsuri de prevedere, Pierre, spuse el, în timp ce înaintam cu multă prudenţă.

Ajunserăm la răscruce fără a vedea pe nimeni şi o luarăm pe drumul spre mare. La câţiva metri de mare, o potecă se înfunda între dune. André o apucă pe acolo:

— Loc minunat pentru ascuns maşina, spuse el.

După vreo douăzeci de metri opri; maşina era invizibilă depe şosea. Coborîrăm şi o luarăm la picior, cu André în frunte, spre fermă. Inaintarăm întâi anevoie: solul nisipos nu este prea prielnic pentru mers. După câtva timp, terenul se mai întări. Mergeam în tăcere. Numai ţipătul unei păsări de noapte mai străpungea din când în când înunericul. In depărtare, luminile din Ryes străluceau pe colină.

Deodată, André se opri. Eram pe marginea unui şanţ, care mai departe cu câţiva metri dădea într'altul. Câmpia bogată este plină de asemenea şanţuri; se împletesc în toate direcţiile şi brăzdează la nesfârşit valea. Insă,

pentru un motiv oarecare, şanţul acesta părea să-l intereseze în mod deosebit pe André.

— E atât de larg, încât formează aproape un canal în miniatură, spuse el. Urmează direcţia noastră: n'avem decât să mergem dealungul lui.

Merserăm aşa până când André se opri cu un şuerat de surprindere. In şanţul-canal era o barcă acoperită cu o pânză. Cu tot întunericul, se vedea că nu era o barcă obişnuită. André se ţinu cu mâna de marginea canalului şi se aplecă pentru a ridica pânza. Se uită cu atenţie la îmbarcaţie şi după câteva clipe veni lângă noi.

— Frumoasă barcă-automobil, spuse el, gânditor. Mă întreb dacă este a bandei sau proprietatea unui om liniştit de prin împrejurimi.

— Poate că e folosită pentru contrabandă, îmi dădui eu cu părerea.

— Poate, răspunse el; dar s'ar putea să fie pregătită aici pentru orice nevoie ca să asigure o fugă rapidă. Remarcă, Pierre, şanţul se îngustează pe măsură ce pătrunde în uscat şi devine din ce în ce mai puţin navigabil; aici este plin de alge, pe când înspre mare apa este limpede. Se pare că a fost curăţit

de orice obstacol. Dar, destul cu vorba: să reţinem faptul şi să mergem mai departe.

Ne urmarăm drumul fără a mai întâlni altceva decât ici-colo câte o turmă de oi.

— Probabil că suntem pe pământul lui Dominique, constată André. Să fim prudenţi. Ei! Nu cumva sunt prietenii noştri, acolo?

In faţa noastră, la vreo doi kilometri, văzurăm farurile unei maşini. Alerga cu toată viteza spre Boulogne. Ne oprirăm şi o urmărirăm din ochi. O clipă păru să vină drept spre noi, apoi dispăru la o cotitură şi nu mai văzurăm decât lumina mişcătoare a farurilor care mătura întunericul în toate direcţiile. Până la noi nu ajunse, căci André îşi concepuse foarte bine planul şi se pricepuse să înşele vigilenţa prietenilor noştri. Deodată, luminile rămaseră nemişcate, maşina se întoarse şi porni spre Ryes. Eram foarte impresionat de aceste faruri, cercetând cu atenţie întunericul, în căutarea unei prăzi, în cazul de faţă noi trei; când agresorul ţi-este cunoscut te fereşti cu uşurinţă, însă întotdeauna e îngrijorător să fugi de nişte necunoscuţi cari te gonesc şi despre cari nu ştii absolut nimic.

— Norocul nostru că am luat drumul

mare, spuse André, în timp ce luminile dispăreau în depărtare.

Ne reluarăm încăodată mersul, André în frunte, urmat de Roux, iar eu în coadă. O le deveneau din ce în ce mai multe şi deodată André se opri.

— Iată ferma, spuse el în şoaptă; o tocmai în faţa noastră.

Se vedea, întunecată şi tăcută; nicio rază de lumină nu lumina ferestrele, niciun zgomot nu turbura tăcerea. La câţiva metri de acolo, se înălţau dependinţele pe cari le remarcasem după-amiază. Simţii că André mă apucă de braţ:

— Se vede o lumină la dependinţe; se strecoară printr'o crăpătură a peretelui. Vezi, Pierre? Şi, pe legea mea, nu [illegible] observatori astă-noapte. Chiar acum a trecut cineva prin faţa fâşiei de lumină.

Rămaserăm nemişcaţi, abea respirând, şi cercetând încordaţi întunericul. Acum vedeam desluşit lumina care strălucea pe lângă o balama, însă nu văzui nicio umbră. Celalt pândar intrase caşi noi în beznă.

— Mă tem numai să nu dea vreun câine alarma, şopti André; poate că a fost numai

cineva dintr'ai casei care-şi făcea inspecţia.

Ne apropiarăm cu prudenţă, pas cu pas. După un timp auzirăm un zgomot ciudat. Ţinea vreo zece secunde, apoi se oprea şi pe urmă iar începea. André îl auzise şi el. După chipul său ghicii că încerca să repereze zgomotul. La a treia oară ne dădurăm seama despre ce era vorba: tăia cineva lemne.

Incepui să râd singur, gândindu-mă că toată prevederea noastră era de prisos dacă era vorba să-l găsim pe bătrânul Dominique pregătindu-şi lemnele trebuincioase pentru foc. Cu cât ne apropiam, cu atât eram mai siguri că zgomotul venea dela dependinţe. Deveni din ce în ce mai neregulat şi pauzele crescură. Când ajunserăm lângă perete, încetase complet. Ni se păru că cineva umblă prin casă şi auzirăm zgomotul metalic al unei scule căzând pe podea. Eram la vreo doi metri de crăpătura luminată; André se uită atent de jur-împrejur. Se vedea că era neliniştit. După cum îl văzusem noi în bătaia luminii pe cel care dădea târcoale casei, tot astfel ne putea vedea şi el şi asta trebuia evitat cu orice preţ. Dacă era cineva dintr'ai casei putea da alarma; dacă era un spion, ne dădeam pe

mâna lui. Insă nu văzuram nimic. In cele din urmă André îmi şopti la ureche:

— Să ne încercăm norocul şi să ne lăsăm în patru labe.

Se târî până la uşă. Il urmai foarte de aproape, cu Roux pe urmele mele. Ii auzeam respiraţia agitată şi nici eu nu eram prea calm Foarte încetişor, André se înalţă până la crăpătură. Chipul său trăda deodată o mare uimire, apoi el îmi lăsă locul. Scena era uluitoare: lumina provenea dela vreo şase lumânări prinse pe o simplă masă de lucru. Un fierăstrău şi alte câteva scule erau împrăştiate ici-colo prin cameră. Văzându-l pe lucrător rămăsei ca hipnotizat; nu-mi venea să-mi cred ochilor: în viaţa mea nu văzusem un chip mai bestial. Gura sa întredeschisă lăsa să se vadă nişte dinţi galbeni, dintre cari doi lipseau. Avea nasul turtit şi o cicatrice mare roşie care cobora dela tâmplă până la bărbie. Sub sprâncenele lui stufoase, privirea strălucea cu o sălbătăcie animală. Işi întrerupse lucrul şi ridică pumnul înspre un duşman închipuit. Avea înfăţişarea unui ucigaş maniac. Nu mi-aş fi închipuit niciodată o aparenţă atât de drăcească la o fiinţă

omenească. Mă fascina într'atât încât nu-mi putui desprinde privirea dela el până în clipa în care André mă lovi cu putere în spate. Abia atunci mă uitai la ce lucra. Mai întâi nu înțelesei. Avea lângă el două sau trei scânduretele, lungi cam de 30 cm., late de 6 cm. și groase de 2 cm., și găurite la amândouă capetele; prin aceste găuri erau trecute două frânghii. Deodată mă luminai: omul făcea o scară de frânghie. Mă uitai pe jos la picioarele lui și văzui că frânghiile erau legate de un sac de pânză de mărimea și forma unei perne. Nu putui vedea mai mult căci André mă trase înapoi și Roux mă înlocui; văzând tabloul care i se înfățișa înaintea ochilor, acesta fu cât p'aci să scoată un strigăt de mirare.

— Ei drăcia dracilor, mormăi André, s'ar spune că sunt la un spectacol!

Eram ascunși într'un tufiș, la vre-o șaizeci de metri de fermă.

— Eu am văzut totul în două secunde, continuă el, și nu uitați că nu suntem singuri aici.

— Ce făcea sperietoarea aceea? spuse Roux. In viața mea n'am văzut un specimen atât

de înspăimântător!

André şovăi o clipă.

— Ei bine! tinere, spuse el în cele din urmă, mie mi se pare că misiunea lui este evidentă. O scară de frânghie este făcută pentru a sări peste un zid, şi când vezi şi un sac de pânză la capătul acestei scări, nu-i greu de ghicit ce zid vrea să sară: sacul acesta îl va feri de ţepile depe zidul lui Granier şi în afară de asta va fixa şi scara. Ajungând pe creasta zidului, persoana se va aşeza pe sac, va arunca scara de cealaltă parte şi va coborî fără nicio piedică.

— Vrei să spui că animalul acesta blestemat vrea să pătrundă în „Turnul Templului"? bolborosi Roux. Şi Paulette care-i acolo? Benoit, dacă nu-l împiedici d-ta, pe Dumnezeul meu c'o fac eu.

Sări în picioare, gâfâind.

— Şezi şi ţine-ţi gura, spuse André aspru Acum nu-l pot împiedica, iar cu tine ar sfârşi foarte curând. Stai liniştit, puştiule, repetă el mai blând. Îţi înţeleg neastâmpărul, însă înainte de a acţiona e mai bine să cugeţi!

CAPITOLUL IV

SE DOVEDEȘTE NECESITATEA DE A AVEA UN MOTOR INTREG

Următorul sfert de oră discutarăm afacerea în surdină. Ne aflam în faţa unei realităţi destul de îngrozitoare. Uneltirile individului erau evidente: nu pentru o vizită de politeţe făcea el pregătirile acestea. Iar pumnul ameninţător îl ridicase către un Granier invizibil. In afară de aceasta, totul rămânea cufundat în mister. Dacă Granier îl cunoştea pe acest sinistru individ, după cum bănuia André, atunci toate măsurile lui de prevedere erau îndreptăţite. Dar pentru cine sau pentruce se temea Granier?

André continuă:

— Chiar dacă n'am găsit soluţia problemei,

seara tot nu ne-am pierdut-o degeaba. Am descoperit un nou actor al dramei. Nu ne rămâne decât să ne întoarcem acasă. Aş fi vrut să dau peste omul care dădea târcoale adineauri, dar trebue să renunţ pe bezna aceasta.

Aveam să-l revedem totuş. In timp ce ne sculam, gata de plecare, uşa căsuţei se deschise şi fabricantul de scări apăru în plină lumină. Il văzusem şezând şi nu ne putusem da seama de înălţimea lui. Mic şi îndesat, nişte braţe de maimuţă îi dădeau o înfăţişare şi mai neomenească. Se întoarse şi stinse lumânările, în timp ce noi ne apropiam din nou de casă. Se îndreptă spre fermă, intră şi, puţin după aceea, apăru o lumină printre perdelele unei ferestre care dădea înspre şosea. Fereastra era întredeschisă şi ghemuindu-ne lângă perete, puturăm auzi glasurile.

— E o nebunie, ascultă-mă pe mine, spunea Dominique apăsat. Ai făcut-o de două ori până acum şi până la urmă ai să atragi atenţia.

— Sunt şi eu de părerea lui Dominique—vorbea soţia acestuia. — Ce-au căutat cei doi oameni azi după-amiază?

In clipa aceea simţii cel mai mare şoc din viaţa mea: glasul care le răspunse era blând şi muzical. Intâi nu-mi veni să cred că era mons-

ful care vorbea.

— Dragii mei prieteni, spunea glasul dulce, scara este aproape terminată; va fi pentru ultima oară. N'am făcut nimic pentru a atrage atenţia celor doi mosafiri. Poate că n'a fost decât o simplă curiozitate din partea lor. Ştiu că el va vedea aceste lumini şi că le cunoaşte semnificaţia. Şi sufletul său este plin de groază căci îşi simte moartea apropiindu-se. Da, ştie că moartea nu-i va fi fulgerătoare (glasul se făcu parcă şi mai mieros), va avea o agonie lungă, o agonie care-l va face să-şi dorească moartea cum aşteaptă un îndrăgostit venirea amantei lui. Il voi strivi până ce-l voi simţi că-şi lă sufletul. Vreau să mai proectez încă o singură dată luminile cari să-i amintească existenţa mea, apoi ne vom duce la culcare.

— Vorbeşti prea mult, mormăi Dominique, şi trebue să-ţi amintesc făgăduiala pe care ne-ai făcut-o.

— N'am s'o uit, spuse celalt amabil. Acum, stingeţi luminile.

Deodată totul se cufundă în întuneric, iar noi rămaserăm pitiţi lângă perete. Glasul pe care-l auzisem contrasta atât de mult cu individul căruia i-l atribuiam, încât ne simţirăm cuprinşi de o

neliniște nedefinită. Și oricare ar fi fost crima comisă de Granier, tremuram pentru el.

O lumină roșie străpunse întunericul, văzui chipul bestial al celui care o proecta tocmai deasupra noastră, iar în față, în zona luminată, la vreo douăzeci de metri, silueta unui om. Fabricantul de scări o văzuse și el, și scoțând un urlet sări prin fereastra deschisă, atingându-ne aproape. Câtva timp îl auzirăm alergând în noapte, în urma fugarului. Noi ne ridicarăm și ne îndepărtarăm de ușă, de frică să nu dea Dominique peste noi. Acesta se repezi într'adevăr, iemdiat, pe urmele oaspetelui său. Curând auzirăm însă niște pași apropiindu-se: urmăritorii se înapoiau spre casă.

— Nici un elefant n'ai putea găsi pe o noapte ca asta, spuse Dominique. Vinovat ești d-ta; a trebuit numaidecât să te joci proectând luminile acelea blestemate.

— Omul era de mult acolo, spuse celalt. Luminile l'au scos la iveală.

— Probabil că este mosafirul acela afurisit de azi după amiază, spuse Dominique, și glasurile se pierdură după colțul casei. Ușa se închise cu zgomot și noi mai stăturăm câteva clipe. O lumină licări la una din ferestrele primului

etaj; curând ea se stinse şi casa fu din nou cufundată în întuneric. Incântătorul trio se culcase.

— Să mergem, spuse André. Reprezentaţia s'a sfârşit.

Porniräm înapoi spre canal; André mergea cu multă hăgare de seamă. Abea la un kilometru de fermă mai slăbi paza.

— In jurul acestor oameni pluteşte în atmosferă ceva care îndeamnă la prudenţă. Dominique şi cu soţia lui sunt floare la ureche. Chiar şi frumosul care fabrică scări pare splonat îndeaproape: de ceilalţi trebue să ne ferim.

— Crezi aşadar că nu era numai o singură persoană care dădea târcoale? întrebai eu.

— De unde să ştiu eu! S'ar putea să fi fost şi o jumătate de duzină. Pe de altă parte se poate să fi văzut acelaş individ de două ori. Un lucru însă este evident: el şi cu bruta aceea ingrozitoare nu lucrează împreună.

— Poate că este un detectiv în urmărirea monstrului? îşi dădu cu părerea Roşcatul.

— Precum spui, tânărul meu prieten, e cu putinţă, aprobă André. Dar ceeace mă zăpăceşte, este mulţimea posibilităţilor. In orice caz, lo-

godnica d-tale trebue să părăsească Turnul Templului cât mai curând cu putinţă. Noaptea asta nu-i în pericol, dar având în vedere vizitele plănuite, cred că ea ar trebui să primească o telegramă care s'o recheme la Londra.

— In viaţa mea n'am văzut un asemenea specimen, spuse Roşcatul. Mai să-mi vie rău când l'am zărit.

— Aţi remarcat uşorul accent pe care-l are? spuse André; şi felul în care spune „dragii mei prieteni". Par să fie toţi nişte străini.

— Ceeace m'a isbit mai mult, este glasul său, atât de neaşteptat la un astfel de om, spusei eu. Mergeam repede ca nişte cai cari simt apropierea grajdului. Abea aşteptam să ne vedem în pat. Ajunserăm în sfârşit la maşină şi cu un suspin de uşurare Roux se trânti pe pernele dinapoi.

— Slavă Domnului că mai e încă aici, remarcă el, pe jumătate adormit. Hainele şi pantofii îmi sunt plini de nisip. Dar... Ce s'a întâmplat? Nu vrea să pornească?

André, apăsând pe accelerator, auzi un sgomot neobişnuit.

— Ce dracu s'o fi întâmplat? exclamă el. Sări din maşină şi sălta capota.

— Fiu! Fiu! şuieră el. La lumina lămpii sale de buzunar văzurăm o hârtie pusă la vedere. André o luă şi o descifră: „Căpitane Benoit, vezi-ţi de treburile d-tale. Ale noastre sunt şi aşa destul de aglomerate. Pedeapsa este blândă de data aceasta, însă dacă vei fi atât de îndrăzneţ încât să stărui, vei păţi-o".

— Zău, murmură André. Apoi începu să râdă. Ei bine, tinerii mei prieteni, acum stăm bine. Dacă nu vrem să rămânem aici trebue s'o pornim pe jos.

— Dar ce s'a întâmplat? întrebă Roşcatul.

— Prietenosul nostru corespondent a scos toate bujiile, spuse André; nu putem pune motorul în mişcare.

— N'ai bujii cu rezervă? întrebai eu.

— Mă iei drept un garaj ambulant? Poate să am două, trei, dar în nici un caz şase.

— Unde este garajul cel mai apropiat? interveni Roux.

— La Ryes, spuse André laconic, şi la ora aceasta sunt toate închise.

Înţelesul avertismentului ne preocupa mai puţin decât ideea de a rămâne acolo până dimineaţa.

— Nu-i decât un singur lucru de făcut, spuse

André hotărît; unul dintre noi trebue să se ducă la Ryes să trezească cu orice preţ pe primul garagist. Să tragem la sorţi.

— Eu sunt alesul, spuse Roşcatul cu resemnare, privind moneta. Plec şi dacă sunt găsit în zdrenţe în fundul unui şanţ, să-i spuneţi mamei că nu beţia m'a adus în acest hal.

Il însoţirăm până la şosea şi pe când se îndepărta, André zâmbi:

— Bun băiat, foarte bun băiat, spuse el. Apoi căzu iar pe gânduri, privind bileţelul pe care-l ţinea în mână. Cuvintele erau scrise cu creionul, cu litere de tipar, pe o foaie de hârtie ruptă dintr'un carnet: totul dovedea că fusese compus chiar la faţa locului.

— Iţi aminteşti unde am precizat că vom veni la fermă, Pierre? In ce loc anume eram, la han? Am mai vorbit în timpul cinei şi acasă însă atunci nu ne-a putut auzi nimeni.

— Cred că a fost în timp ce ne uitam la hartă, răspunsei eu. Insă nu eram decât noi trei.

— Poate că ne-a auzit cineva din hall.

— După câte-mi aduc aminte, în hall nu erau decât preotul şi cele două bătrâne. Ce părere ai?

— Nici una, răspunse el. Dar mă întreb dacă maşina a fost descoperită printr'o simplă întâmplare sau ştia cineva de expediţia noastră. Este evident că o mulţime de oameni sunt amestecaţi în această afacere. Omul pe care l'am văzut profilându-se în lumină nu era nici Volscky şi nici şoferul. N'avea înălţimea nici unuia dintre ei. In afară de asta, eu cred că nu omul pe care l'am întrevăzut este autorul biletului, afară dacă, printr'un noroc extraordinar, a ajuns înaintea noastră la dune.

— Dar de unde-ţi ştia numele?

— Foarte uşor de ghicit! Este scris pe placa maşinii. Dar, dacă bănuelile noastre sunt exacte, îl ştia dinainte, caşi planurile noastre. Cheia misterului este la hanul Delfinului. Povestea cu coşul face parte din el. Unde am stabilit itinerariul? In restaurant, unde ştiam că nu ne putea auzi nimeni. Unde am vorbit despre expediţia la fermă? In camera cea mică.

— Unde eram şi mai siguri de a fi la adăpost de spioni. Singurele persoane,, destul de îndepărtate şi acelea, erau preotul şi cele două bătrâne. Imi închipui că nu le suspectezi.

— Infăţişarea exterioară nu însemnează nimic, spuse André.

— Bine! Dar n'a putut prăbuşi coşul în capul tău, de vreme ce era în hall.

— Poate că ai dreptate, Pierre, spuse el fără convingere.

Tăcurăm şi după câteva clipe începui să motăi, aşezat pe nisip. Socotisem că Roşcatul nu se putea înapoia înaintea zorilor şi somnul mi se părea cea mai bună soluţie. Mă trezii abea când razele soarelui începură să mă lovească în faţă. André şedea lângă mine şi când începui să mă mişc îmi spuse cu glas neliniştit:

— Nădăjduesc să nu i se fi întâmplat nimic puştiului.

Reflexia lui André mă trezi de-abinelea.

— Aş fi trebuit să mă duc eu, continuă André! Nu-i decât un copil! Dacă i se întâmplă ceva nu mi-o voi ierta niciodată.

Se sculă şi se apropiă de şosea, şi eu îl urmai. O ceaţă deasă plutea pe pământ şi vizibilitatea era foarte redusă.

— Doar n'or fi atât de proşti oamenii aceia încât să-l atace? Nu cred să vrea să atragă atenţia asupra lor.

— Nici eu nu cred să-l lase mort într'un şanţ. Dar avem deaface cu o bandă complet lipsită de scrupule.

Nu mai spusei nimic. După câtva timp ceaţa începu să se mai împrăştie şi André scoase deodată un suspin de uşurare:

La câţiva metri de noi, o siluetă se târa anevoie. Era Roşcatul, aducând bujiile atât de mult dorite.

— Uf! că greu a mai fost! spuse el apropiindu-se. Am trecut nişte clipe groaznice. O bătrână luându-mă drept beat mi-a turnat pe cap o găleată cu apă. Nimeni n'a vrut să mă asculte: am trebuit să umblu vreo 30 de kilometri.

— Ai întâlnit pe cineva?

— Nici-o fiinţă vie, mormăi Roşcatul

Se trânti în maşină.

— Acasă, şi cu mare viteză!

— Numaidecât, dragul meu, spuse André; curând te vei putea odihni în aşternut.

Înşurubă ultima bujie şi închise capota.

— Ajungem la Ryes înainte ca lumea să se deştepte. Dar ce-i asta?

In clipa când maşina se puse în mişcare auzirăm din spate un sgomot ciudat metalic. Opri şi sări din maşină. Eu după el.

Sunt momente de surpriză când ţi se taie graiul. Cele şase bujii ale noastre. legate cu o

sfoară, erau atârnate de bara dinapoi. In mijlocul lor, un alt bilet: „Bujiile d-voastră, dacă nu mă înşel", citi André, în timp ce Roux scotea din maşină un cap pe jumătate adormit.

— Ce spui? bolborosi el.

— Păstrează-ţi calmul, spuse André.

— Nu cumva vrei să spui că bujiile astea sunt de astă noapte acolo? adăugă Roşcatul cu glas revoltat.

Inghiţi de câteva ori în sec şi apoi dădu frâu liber mâniei sale până ce ajunserăm acasă.

— Şterge-o repede la culcare, spuse André râzând.

Şi Roşcatul o zbughi ca săgeata. După ce se închise uşa, André reluă grav:

— Ce-o fi însemnând în fond gluma aceasta? Să nu fie, după cum spun ei, decât un avertisment?

— Dar ce altceva crezi? întrebai eu.

— Azi dimineaţă, în timp ce tu dormeai, am avut o senzaţie foarte ciudată, spuse el foarte serios. Am simţit deodată că era cineva lângă noi; nu vedeam pe nimeni, nu auzeam nimic, şi cu toate acestea sentimentul că nu eram singuri era foarte net; aveam intuiţia că cineva ne supraveghia. Intre dunele acelea se poate ascunde

şi un batalion întreg, iar urmele de paşi se şterg numaidecât. In orice caz pot afirma că era cineva.

— Şi dacă ar fi aşa, ce deduci din asta?

— Că bujiile au fost scoase dela maşină de către personagiul acela misterios, mai ales pentru a ne putea observa în voie.

— Şi admiţând presupunerea ta, bănueşti cine este pândarul?

— Câtuş de puţin, spuse André scuturând din cap.

Insă am intuiţia precisă că am fost spionaţi de către un personagiu infinit mai periculos decât fabricantul de scări sau decât Volscky. Sim influenţa lui în spatele lor. Dacă este sau nu şeful lor, n'are nici un fel de importanţă. Şi sunt convins că tot el este şi autorul accidentului coşului.

— Umbra pe care am văzut-o la ferma Dominique? sugerai eu.

— Asta ne-o va spune viitorul. Soluţia problemei este la hanul Delfinului. Şi în timp ce tu te odihneşti, eu mă voi duce până acolo.

Nu mă lăsă să-l însoţesc şi mă urcai în camera mea. Mă desbrăcai încetişor: în faţa mea, Valea Bogată strălucea sub razele soarelui de dimineaţă; ferma Dominique părea adormită, şi

mă culcai îndoindu-mă de realitatea expediţiei noastre nocturne: toate acestea mi se părură deodată un simplu vis.

Primul lucru pe care-l auzii fu glasul lui André:

— Trezeşte-te, Pierre, e douăsprezece şi jumătate. Hai la masă.

— Ai găsit ceva? întrebai eu sărind jos din pat.

— Nu mare lucru. Am consultat lista pasagerilor şi numerele camerelor respective: camera 18 este a perechii Volscky; ori, camera aceasta se află la etajul întâi şi tocmai deasupra micului salon de lângă hall. Vezi legătura?

— Deocamdată,, nu, răspunsei eu. N'am vorbit atât de tare încât glasurile noastre să fie auzite prin plafon; şi în afară de asta Volscky era în salonaş cu noi.

— Insă femeea nu era cu noi, replică el. Gândeşte-te, Pierre. Camera 18 are desigur un cămin; căminul acesta comunică desigur cu căminul cel mare din salonaşul dela parter, care, în cazul de faţă, poate servi drept megafon. Este un lucru care trebue reţinut.

André mă lăsă singur să-mi termin toaleta şi să cuget în voie asupra acestei noui desco-

perii. Era, fără îndoială, un fapt care nu trebuia neglijat.

— Jean Boutan vine la dejun, îmi spuse André, când coborîi. Trebue să ne aducă planul Turnului Templului, care ne va fi de foarte mare folos: fără el n'am putea pătrunde în casă.

— Tocmai atunci se opri o maşină în faţa porţii.

— Iată-l, spuse André. Bună ziua Jean.

— Bună-ziua! Tu mi-ai jucat festa aceea, aseară?

— Care festă? întrebă André.

— Iţi aminteşti de planul Turnului Templului, despre care ţi-am vorbit?

— Desigur! Trebuiai să mi-l aduci!

— Ştiu. Dar acum mi-ar fi cam greu! Mi-a fost furat aseară.

CAPITOLUL V

MERGEM LA PĂDUREA TURNULUI TEMPLULUI

Rămaserăm un timp muţi de uimire: între timp apăru şi Roşcatul.

— Eşti sigur că nu-i în vreun sertar, Jean, spuse în cele din urmă André.

— Nu încape nici o îndoială, răspunse celalt. Planul era înrămat şi se afla într'un colţ în hall. Constatând dispariţia l'am chemat pe feciorul meu care mi-a certificat că-l văzuse la locul său în ajun. Am aflat că în timpul cinei a venit cineva să mă vadă. Servitorul care i-a deschis uşa, i-a spus că eram ocupat şi atunci vizitatorul i-a răspuns că va aştepta. Avea o înfăţişare de om cinstit şi demn de încredere şi

servitorul l'a introdus fără şovăire în hall. Când s'a înapoiat după câtva timp, păsărica sburase. Făcând o inspecţie sumară nu constată dispariţia nici unui obiect de valoare şi hotărî nici să nu-mi pomenească despre acest incident. Când am descoperit furtul l'am trimis dracului pe servitor din toată inima. Acesta, foarte mâhnit, mă asigură că vizitatorul era un domn care venise cu maşina. N'a fost însă în stare să mi-l descrie amănunţit: tot ce mi-a putut spune se potrivea uşor oricui.

— Asta se potriveşte întocmai cu ceeace spuneam noi adineauri, replică André gânditor. Unde am vorbit despre plan? In salonaşul de lângă hall. Şi planul Turnului Templului, în sine, nu prezintă nici o valoare; nu poate folosi decât unui scop ascuns. N'a fost cumva prietenul nostru cel bărbos, care ţi-a făcut aseară vizita aceea nepotrivită?

— N'ar fi cu putinţă decât dacă şi-a ras barba, căci servitorul meu a accentuat că era bărbierit. Insă mai există un punct important despre care am uitat să-ţi vorbesc ieri: pe dosul planului există o legendă care dă cheia intrării secrete. Această legendă este absolut necesară.

— Şi n'ai idee despre ce scria acolo? întrebai eu.

— Nici cea mai mică idee, căci n'aveam decât nouă ani când a fost înrămat.

— Vai! dragii mei, exclamă André, cât n'aş da să pot vedea puţin mai limpede în toată povestea aceasta.

Tot timpul dejunului nu discutarăm decât despre această chestiune. Cine furase planul? Jean Picot sau umbra misterioasă întrevăzută la ferma Dominique?

— Jean, cred că lucrul cel mai cuminte ar fi să te înapoiezi imediat acasă şi să-l întrebi pe servitorul tău ce culoare avea maşina. Dacă şi-ar putea aminti acest lucru, ne-ar fi de mare folos.

Jean ne răspunse numaidecât că maşina nu se oprise chiar în faţa porţii ci la distanţă de câţiva metri.

— Roux, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că singura lumină în afacerea aceasta tenebroasă trebue să ne vină dela d-şoara Verney, spuse André terminându-şi dejunul. Să fii acolo împreună cu Pierre între două şi trei pentru cazul că ar fi vreun mesagiu dela ea. Intre timp eu mă voi odihni şi la noapte va începe adevărata noastră activitate.

— In „Valea Bogată"? întrebă Roşcatul.

— Nu, tinere, la Turnul Templului, spuse André grav.

Dacă reuşeşte cineva să sară peste zid, îl vom urma.

La ora două, Roşcatul şi cu mine intrarăm în păduricea din faţa porţii lui Granier. André se odihnea, iar Jean Boutan se înapoiase acasă, ferm hotărît să descopere hoţul. Din toată casa nu puteam vedea decât Turnul; tot restul era ascuns de către zid; şi ceeace vedeam, în după-amiaza aceea luminoasă de vară, ni se părea, prin contrast, încă şi mai lugubră decât de obicei.

Vorbeam despre tot felul de lucruri şi instinctiv coboram vocea. Afară de zumzetul insectelor, tăcerea era absolută. Până şi păsările tăceau, copleşite de căldura înăbuşitoare. Şoseaua era pustie. După un timp, Roşcatul începu să moţăie. Cred că şi eu îi urmai exemplul căci îmi amintesc precis că mă trezii tresărind, în mijlocul unui vis în care îmi apăruse chipul bestial al omului dela ferma lui Dominique. Se mişcase ceva nu departe de noi. Mă ridicai pe jumătate şi mă uitai la ceas: era trei fără un sfert. Întorsei capul spre Roşcatul; dormea foarte liniştit. Ce sgomot auzisem? Tufişurile erau foarte dese, nu puteam vedea nimic. Sgomotul acesta,

un trosnet de crenguţe, fusese provocat de cineva sau ceva; şi deodată simţii o senzaţie ciudată, mă simţii cuprins de un fel de neastâmpăr: cineva mă observa. Mă uitai încă odată în jurul meu: nimic altceva decât mărăcini şi copaci. Insă sentimentul crescu în mine până a veni o certitudine: eram spionat.

Atunci îmi amintii de ce-mi spusese Ivan dimineaţa; avusese şi el aceeaş senzaţie în mijlocul dunelor. Mă sculai şi făcui câţiva paşi alte crenguţe trosniră. Fui sigur atunci că nu eram singuri în pădure. O panică nebună puse stăpânire pe mine şi numai cu un mare efort de voinţă mă stăpânii să n'o iau la fugă. Mă îndreptai direct spre locul de unde părea să vină sgomotul: nu văzui nimic. O pasăre îşi luă sborul, speriată de această bruscă frământare. Mai înaintai câţiva paşi scrutând zadarnic totul în jurul meu. Deodată Roşcatul mă strigă cu glas stăruitor:

— Ceval! Ceval! Unde eşti?

— Iată-mă, răspunsei eu; ce vrei?

Il găsii şezând, frecându-se cu putere la ochi.

— Probabil că am visat, spuse el încetişor, deşi sunt gata să jur că eram treaz.

— Ce-ai văzut? întrebai eu.

— Lucrul cel mai de necrezut: o siluetă neagră printre aceşti copăcei. A dispărut în clipa în care am observat-o. Poate că n'a fost decât un joc de lumini.

— Un joc de lumini nu fuge, răspunsei eu. Am avut şi eu impresia că eram supraveghiaţi.

— Dar dacă viziunea mea este o realitate, atunci purta o îmbrăcăminte destul de ciudată, pe care cu greu aş putea-o descrie.

— Când ai vorbit despre o siluetă neagră, ai vrut să spui că era un negru?

— Nu, mi s'a părut că n'avea obraz de loc.

Râse nervos:

— Şi totuşi, Ceval, nu sunt beat. Şi ştiu că eram treaz. Care-i demonul care umblă prin pădurea aceasta?

— Nu-i momentul pentru cercetări. Mai bine să pândim mesagiul.

Rămaserăm zece minute în aşteptare, aruncând mereu priviri furişe în jurul nostru. Cine era fiinţa misterioasă pe care eu o auzisem şi pe care Roux o zărise? Tocmai voiam să-i propun să ne întoarcem acasă când ceva trecu peste zid şi căzu pe şosea la doi metri de noi: era scrisoarea aşteptată. Abea ajunsesem pe şosea că Roşcatul o şi vârâse în buzunar.

— Paulette! chemă el în şoaptă, Paulette!

— Alo, răspunse un glas de dincolo de zid.

— Eşti bine, draga mea?

— Da, Victor, însă...

Nu mai auzirăm urmarea, căci în clipa aceea, Roux, care supraveghea şoseaua, aruncă un scurt: „Tăcere!" Şi revenirăm în grabă la adăpostul nostru.

— Volsky, mormăi el.

Auzii sgomotul motorului; curând apăru maşina şi se opri în faţa casei. Conducea femeea. Volsky coborî din maşină şi sună. Apoi îşi aprinse o ţigară şi se înapoiă lângă tânăra femee. Mai întâi crezui că ea ne văzuse, căci se uita stăruitor în direcţia noastră, apoi mă convinsei de contrarul. Se deschise ferestruica dela poartă şi apăru capul lui Gaspard. Volsky şi cu tânăra femee îl priviră un timp în tăcere, apoi bărbosul vorbi:

— Aici locueşte d. Granier?

— Poate, răspunse celalt. Cine sunteţi şi ce voiţi?

— Numele meu n'are importanţă, dar vreau să vorbesc cu stăpânul d-tale.

— Nu te va primi, nici pe d-ta şi nici pe nimeni altcineva.

Se pregăti să închidă efrestruica, însă Volsky îl opri.

— Aşteaptă o clipă, spuse el. Ştii cine este în momentul de faţă în Valea Bogată?

— Nu ştiu ce vrei să spui, replică Gaspard, cu glas răguşit.

— Nu minţi, e o prostie, stărui Volsky. Ştii foarte bine că sunteţi descoperiţi, sau mai bine spus că stăpânul d-tale este descoperit şi ştii ce însemnează asta.

Gaspard îşi umezi încetişor buzele cu limba.

— Spune-mi cine eşti, repetă el.

— Nu interesează. Spune-i stăpânului d-tale că cineva care ştie tot vrea să-i vorbească şi că n'are să se teamă de nimic.

Omul şovăi, apoi închise ferestruica, îi auzirăm paşii îndepărtându-se.

— Mă întreb dacă vom reuşi, i se adresă Volsky tinerei lui însoţitoare. Ne vom folosi de Marillard, şi asta nu-i decât o presupunere.

— O presupunere? Ba e o certitudine, răspunse ea cu nerăbdare. Dragul meu Sergiu, priveşte casa, vezi măsurile de apărare pe cari le-a luat. Cu siguranţă, că-i omul pe care-l căutăm noi.

— Presupun că ai dreptate; în orice caz tre-

bue să folosim înşelătoria.

— Şi dacă dă greş, ce ne facem? spuse ea.

— In cazul acesta nu văd altceva decât poliţia.

Ferestruica se deschise din nou, făcând loc unui chip viclean şi neîncrezător: însuş proprietarul, fără îndoială.

— Domnul Granier, bănuesc, spuse Volsky calm, voind să lege conevrsaţia.

— Nu vă cunosc, vedeţi-vă de drum, mormăi o voce arţăgoasă şi ferestruica se închise cu un sgomot surd.

— Aşteaptă, strigă Volsky, ştiu că d-ta nu mă cunoşti, însă eu te cunosc pe d-ta.

— Vezi-ţi de drum, porunci glasul pătrunzător de dincolo de zid.

— Ascultă-mă, idiot bătrân ce eşti, mormăi Volsky, pierzându-şi cumpătul, altfel îţi va merge prost. Dacă nu mă primeşti, să ştii că trimit poliţia.

Un hohot de râs fu singurul răspuns. O văzui pe tânăra femee punând mâna pe braţul bărbosului şi murmurând ceva.

— Ia seama, domnule Granier, spuse Volsky liniştit; îţi dau douăzecişipatru de ore pentru a reveni asupra hotărîrii d-tale. Mâine, la aceeaş

oră, vom veni iar.

Nu mai veni nici un răspuns. Volsky ridică din umeri şi se urcă în maşină. In clipa când tânăra femee se pregătea să apese pe accelerator, Roşcatul strănută din toate puterile, de răsună toată câmpia. Perechea se întoarse şi ne zări:

— Vă ocupaţi cu botanica? spuse Volsky îmbufnat.

— Nu, studiăm numai obiceiurile micilor carnivore, bâlbâi Roux. Dar mi se pare că vă recunosc!

Bărbosul coborî din maşină şi traversă încetişor şoseaua.

— Se spionează, după cum văd, remarcă el aspru.

Roşcatul începu să râdă batjocoritor:

— E doar vechea noastră cunoştinţă dela „Delfin", spuse el. Şi ce căutăm azi după-amiază în câmpia plină de miresme?

— Pot întreba şi eu, la rândul meu, ce faceţi, ascunşi în pădure?

— Am să-ţi trimit un manual al politeţei pentru uzul oamenilor cu barbă, răspunse Roşcatul. Ai putea să-mi spui d-ta motivul pentru care n'am putea sta, prietenul meu şi cu mine,

întinşi în iarbă şi să studiăm frumuseţile naturii?

— Ia seama, tinere, spuse Volsky liniştit; cu mine să nu faci pe prostul.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă joc cu d-ta! Mi-ar fi prea neplăcut! Ai fi un tovarăş antipatic.

Vinele depe fruntea lui Volsky se umflară, dar îşi stăpâni mânia şi se întoarse către mine:

— Deoarece băiatul acesta pare cam nebun, mai bine să mă adresez d-tale. Ce căutaţi aici?

— Asta nu te priveşte pe d-ta, răspunsei eu cu glas sec; avem dreptul să stăm întinşi aici în iarbă după cum nu te împiedică nimeni pe d-ta să te plimbi pe şosea.

— Înţeleg, răspunse celalt încetişor; nădăjduesc că veţi fi tras foloase depe urma spionajului vostru.

— Haide, Sergiu, spuse tânăra femee nerăbdătoare. Destul timp am pierdut.

Se urcară amândoi în maşină, care porni cu toată viteza.

— Ai fi putut să-ţi stăpâneşti strănutul, îi spusei eu lui Roux, furios. Cred că s'a auzit până la Ryes!

— Pare-mi-se că nu s'a sfârşit chiar atât de

rău! îmi răspunse Roux. Am avut o convorbire pe cât de neașteptată pe atât de plăcută! Dar ce ne spune Paulette?

Ne pregăteam să deschidem plicul când se deschise iar ferestruica și apăru Granier. Eram în mijlocul drumului, chiar în locul unde ne lăsase Volsky, și nu ne mai puteam ascunde. Se uită la noi cu dușmănie. Roux, pe care incidentele din ultima jumătate de oră îl scoseseră din sărite, prinse prilejul și-i strigă fără șovăire:

— Bună-ziua, domnule Granier! Sînteți bun să-i spuneți d-șoarei Verney că a venit Roux.

— Sunteți prietenii căpitanului Benoit? întrebă Granier, oarecum ușurat.

Nu mai avurăm timp să-i răspundem. Chipul său căpătă deodată o expresie de groază și ferestruica se închise cu sgomot.

Rămaserăm uluiți de această bruscă schimbare.

— Ce dracu l'a apucat? hâlbâi Roșcatul.

— Nu noi suntem vinovați, răspunsei eu. Se uita înapoia noastră...

Ne întoarserăm repede și cercetarăm pădurea din ochi, isbiți amândoi de același gând. Și de data aceasta văzurăm deslușit o siluetă mare

neagră care se strecura printre copaci şi care dispăru numaidecât. Nu şovăirăm decât o clipă, apoi ne repezirăm pe urmele ei, însă zadarnic. Reapăru departe între doi copaci, apoi se pierdu din nou. Ne înapoiarăm, gâfâind, pe şosea.

— Aşadar, văzusem bine adineauri, spuse Roşcatul. Ce-o mai fi şi asta?

— Nu ştiu nici eu mai mult decât d-ta, răspunsei eu. Am văzut numai că este coşmarul lui Granier.

— N'o fi cumva monstrul dela ferma Dominique, care se plimbă deghizat? spuse el, pe când ne îndreptam înspre casa lui Benoit. Are o înfăţişare ciudată (se opri ca isbit deodată de un gând)... Căci presupun că este o fiinţă omenească.

— Doamne, strigai eu înfuriat, afacerea este şi aşa destul de încurcată, nu mai amesteca si fantome... de altfel fantomele nu strivesc crenguţele copacilor.

Ajunserăm acasă. André, întins într'un fotoliu-leagăn se deştepta tocmai dintr'o lungă siestă, neturburată de nimeni şi de nimic.

Toropeala lui dispăru repede când auzi povestirea noastră. Işi aprinse, gânditor o ţigară.

— Foarte ciudat, spuse el. Nu m'ar mira să

ai dreptate, Roux; s'ar putea foate bine să fie prietenul nostru dela fermă.

— Al cărui nume trebue să fie Marillard, dacă-i dăm crezare lui Volsky, continuai eu. Insă mi se pare că silueta întrevăzută în pădure era mult mai mare.

— In orice caz ajungem la două concluzii, spuse André şi anume: Granier este înfricoşat de către silueta aceea, iar de către Volsky de loc. Dar, spune-ne ce mai povesteşte logodnica d-tale.

Roux desfăcu scrisoarea şi parcurse repede primele rânduri:

— Nu prezintă nici un interes pentru d-voastră, ne spuse el.

Apoi începu să citească cu glas tare: „Este csaa cea mai uimitoare pe care am văzut-o vreodată. Chiar dela primii paşi, am fost înspăimântată; îndecum s'a închis poarta, un câine lup uriaş începu să urle repezindu-se în zăbrelele cuştii sale. Cu ochii injectaţi se isbea cu atâta violenţă încât mi-a fost frică să nu le scoată din loc.

— Ce animal teribil, i-am spus lui Gaspard, omul care mă conducea.

— Aveţi dreptate, mi-a răspuns el, şi nu uitaţi că noaptea este lăsat liber. Cum ajunserăm în hall, un omuleţ slab şi murdar, care s'a

dovedit apoi că era stăpânul meu, îmi strigă cu un glas ascuţit:

— Cine-i femeea aceasta? Ce caută aici? Nu ştiam dacă trebuiam să râd sau sa plâng în timp ce servitorul îi şopti la ureche câteva cuvinte pe cari nu le auzii şi cari părură să-l liniştească.

— Iertaţi-mă, doamnă, însă sunt un om care trăeşte retras şi am nervii încordaţi.

— Credeam că mă aşteptaţi? răspunsei eu.

— Desigur, desigur, mormăi el. Numai că uitasem că sosiţi astăzi. Vă rog să vă duceţi în camera d-voastră, soţia lui Gaspard vă va conduce. Dar, spuneţi-mi, când aţi intrat, era cineva pe şosea?

— Logodnicul meu m'a condus până aici, răspunsei eu, şi ne-am întâlnit cu doi domni cari ne-au arătat casa. Se întoarse către Gaspard întrebându-l:

— I-ai văzut pe cei doi oameni?

— Era Benoit cu un prieten de-al lui. In clipa aceea apăru soţia lui Gaspard şi începui să urc scara. Era o fiinţă bănuitoare şi foarte puţin vorbăreaţă. Mă conduse în camera mea unde Gaspard îmi aduse valiza, şi mă lăsară singură. Era o încăpere confortabilă, cu ferestrele zăbrelite, caşi toate celelalte ferestre ae casei. In timp

ce despachetam, femeea îmi aduse un ceai şi-mi spuse:

— Când veţi fi gata, sunaţi, vă voi conduce la Granier. Notai lipsa cuvântului „domnul", ceeace-mi confirma impresia că făceau parte din aceeaş clasă socială. Când fui gata, mă dusei în biuroul lui Granier. Acesta şedea la masa lui de lucru şi mă aşezai în faţa lui în aşa fel încât să-l pot observa mai bine decât o făcusem înainte.

— Iertaţi-mi, vă rog, primirea puţin amabilă, d-şoară Verney, însă am fost foarte sdruncinat de curând şi am rămas extrem de nervos. Nu-i răspunsei nimic, dar în sinea mea mă gândii la povestirea căpitanului Benoit şi la licăririle pe cari le zărise. După ce-mi puse o serie de întrebări neînsemnate, noul meu stăpân mă informă că aveam de bătut câteva scrisori la maşină şi pe neaşteptate mă întrebă dacă mă pricepeam cumva la bijuterii şi pietre preţioase. Ii răspunsei că aveam cunoştinţe destul de vagi. Adăugai că avea câteva piese foarte frumoase şi că pe vremuri fusese un colecţionar pasionat.

Chestiunea aceasta mi se păru lipsită de interes şi adusei iar vorba despre lucrul meu.

— Aş dori să ştiu cum ne vom organiza, dom-

nule Granier, şi cari vor fi zilele mele libere.

— Ne vom aranja noi, îmi răspunse el, dar deocamdată aş vrea să vă ţin aici; am motive serioase pentru asta. Şi mai trebue să vă previn, pentru siguranţa d-voastră, să nu vă aventuraţi în grădină după căderea nopţii.

— Voiţi să vorbiţi despre câine, spusei eu.

— Despre câine, şi despre altele încă. Il întrebai atunci:

— Pentruce este baricadată casa ca o închisoare? La care el îmi răspunse:

— Am un duşman lipsit de scrupule. Crede că i-am făcut un mare rău pe vremuri... Insă îl voi învinge, îl voi doborî. După aceea îl lăsai şi mă urcai în camera mea. E ora nouă şi vreau să mă culc. Domneşte o linişte desăvârşită, însă acum o oră am auzit o ceartă grozavă între Granier şi Gaspard; acesta din urmă mi se pare că era beat. Mi-am zăvorit uşa deşi nu mă tem nici de unul nici de celalt. Noapte bună, voi încheia această scrisoare mâine.

CAPITOLUL VI.

VIZITA LA TRUNUL TEMPLULUI

— Ei bine, exclamă André, pare-mi-se că d-şoara Verney nu se prea pierde când e singură.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă Roşcatul politicos. Şi acum, iată urmarea scrisorii, care este datată dela amiază:

„Am petrecut o noapte foarte liniştită, şi nu m'am trezit până la ora nouă. Primisem ordin să mă prezint la domnul şi stăpânul meu la ora zece. Ştii că ceasul meu nu merge prea bine de când l'am scăpat în apă; era cu douăzeci de minute înainte şi am ajuns în sanctuar la zece fără douăzeci în loc de zece. Stăpânul meu stătea în genunchi

în faţa căminului ţinând ceva în mâini. Cum a auzit deschizându-se uşa, a aruncat obiectul într'un cufăraş pe care l'a închis. Apoi a sărit în picioare şi mi-a spus furios: „Am spus doar ora zece". — „Credeam că era timpul, răspunsei eu amabil. Probabil că-mi fuge ceasul". Apoi mă aşezai, luai o hârtie şi un creion şi aşteptai să-mi dicteze. După un scurt timp se potoli şi-mi dictă trei scrisori scurte foarte banale. — „Asta-i tot? întrebai eu. — „Da, pentru azi dimineaţă; dealtfel, d-şoară Verney, corespondenţa mea este foarte redusă, cunosc foarte puţiniă lume". Şi deodată, fără nicio introducere, mă întrebă dacă aş vrea să mă duc la Paris. Mă uitai la el nedumerită. — „Vei pleca singură singurică, şi într'un vagon frumos de clasa întâia. Lucrul d-tale la mine constă din dese călătorii la Paris, călătorii al căror obiect este foarte confidential. — „Despre ce este vorba? întrebai eu; în afară de steno-dactilografie nu prea mă pricep la multe lucruri". — „Asta nu cere nici un fel de cunoştinţe speciale, mă asigură el. E deajuns să fii o tânără femee elegantă în care să pot avea încredere. Vezi d-ta, continuă el, pasiunea vie

mele a fost să aduc lucruri frumoase, şi um de curând o rudă de-a mea mi-a lăsat moartea sa o colecţie minunată de bijuterii chi. Insă întreţinerea casei acesteia mari ă costă foarte scump şi voiu fi nevoit să ind unele dintre preţioasele mele bijuterii. — „Voiţi ca eu să mă duc să negociez vân- rea? — „Intocmai, exclamă el. — „Dar entruce nu chemaţi un expert aici? Eu pot uşor înşelată". Clătină din cap: — „Nu, u-i cu putinţă, dacă urmezi întocmai indi- aţiile mele. Am interes să vând fiecare o- iect în parte: în felul acesta voi obţine un reţ mai bun. Te vei duce d-ta la un expert la Paris şi-i vei spune că piesa de vânzare ţi-a fost lăsată moştenire de către mama du- itale sau de către vreo rudă". — „Dar dece i nu spun pur şi simplu că vreau s'o vând?" — „Vor voi întotdeauna să cunoască pro- enienţa, explică el, şi principalul lucru este să nu se ştie existenţa unei mari colecţii; asta ar scade simţitor preţurile. Când te-am angajat, continuă el, aveam de gând să te trimit imediat cu aceste obiecte. Insă, acum, împrejurările mă silesc să amân vânzarea. Aşadar, timp de câteva zile, atribuţiunile du-

mitale la mine vor fi foarte reduse". Apoi îl părăsii pentru a bate scrisorile la maşină. Ce-o fi însemnând asta, Victor? Un lucru este dovedit: nu pentru o activitate de secretară am fost angajată. Principalul lucru care mi se cere este vânzarea bijuteriilor.

„Este ora dejunului, închei, ce părere ai despre toate astea? Mie mi se pare foarte ciudat".

— Ciudat, fără îndoială, însă nu inexplicabil, spuse André.

— Dar ce este? întrebai eu.

— Colecţia aceasta a fost desigur furată. Dacă ar fi fost căpătată în mod cinstit, cel mai simplu ar fi fost să facă ceeace i-a propus d-şoara Verney: să aducă un expert dela Paris. Granier a ales metoda cea mai iscusită: d-şoara Verney nu va trezi nicio bănuială, pe când simpla vedere a lui Granier ar alarma Siguranţa Generală.

André se sculă şi se plimbă prin cameră, pierdut pe gânduri.

— Să recapitulăm: Granier deţine o comoară pe care se pregăteşte s'o prefacă în bani. Intervine individul dela ferma Dominique care probabil că a fost păgubit cândva de

partea lui de pradă şi care aruncă teama în sufletul lui Granier.

André se apropiase de telescop care rămăsese îndreptat înspre fermă, şi se uita mişinal în el. Deodată scoase o exclamaţie:

— Activitate pe unul din fronturi, remarcă el; s'a oprit o maşină în faţa fermei şi cei trei locuitori ai casei îngrămădesc în ea nişte lucruri pe cari nu le prea pot deosebi. Pe Dumnezeu, continuă el, văd ce este: scara de frânghie şi accesoriile ei fără îndoială. Femeea intră înapoi în casă şi maşina porneşte cu cei doi bărbaţi înspre Ryes.

— Ce-o fi vrând să însemneze asta? spuse Roşcatul.

— Scara este terminată, îi răspunse André grav. Se duc la Turnul Templului. Ei bine, dragii mei prieteni, să-i însoţim dela distanţă, sau mai bine să le-o luăm înainte; ne va fi foarte uşor dacă pornim imediat.

Şi ne pomenirăm încă odată în pădurea din faţa Turnului Templului; de data aceasta era şi André cu noi. După vreun sfert de oră auzirăm sgomotul unei maşini. Cu multă băgare de seamă aruncarăm o privire şi André lăsă să-i scape un mormăit de mulţumire:

— Este într'adevăr maşina „noastră"!

Se opri la vreo patruzeci de metri de noi şi Dominique, care conducea, şopti ceva pasagerului dela spatele său. Aproape numai decât apăru fabricantul de scări. Examină gr... bit şoseaua şi nevăzând nimic suspect, se ... pucă de treabă. Il văzurăm scoţând scara încolăcită în jurul pernei, şi înfundându-se sub tufişurile pădurii. După un timp reapăru fără scară, se înapoiă la maşină, scoase o prăjină prevăzută cu un dispozitiv special, un fel de cutiuţă în forma de barcă, menită să ajute să pună scara pe zid. Făcu un nou drum în pădure, apoi se urcă în maşină. care porni înapoi înspre Ryes. Pregătirile lui erau terminate; acum aştepta noaptea prielnică expediţiei.

— Am putea examina puţin mai deaproape munca prietenului nostru, spuse André.

Găsirăm cu multă uşurinţă accesoriile vizitei, ascunse sub un tufiş de mure.

— Acesta este lucrul unui marinar, remarcă André. Pânza aceasta şi firul gudronat trădează pe omul de mare.

— Şi le lăsăm aici? întrebă Roşcatul.

— Desigur, răspunse André râzând; în fo-

lul acesta nu vom avea decât să-i urmărim activitatea la noapte. In orice caz, îţi făgăduesc eu că d-şoara Verney nu va avea de suferit nimic; şi acum să ne înapoiăm, căci trebue să vină Jean Boutan.

In timp ce vorbea, inspecta împrejurimile cu o privire circulară care-i era foarte obişnuită şi căreia nu-i scăpa nimic; se uita nu numai cu ochii ci şi cu toată fiinţa, percepând cu muşchii orice freamăt din jurul lui. Nu mişca nimic, tăcerea era absolută. După un timp, îşi termină examenul şi ne îndreptarăm spre şosea.

— Ce-ai văzut? întrebă Roşcatul nerăbdător.

— Nimic, răspunse André scurt, să mergem repede acasă.

Nu mai scoase un cuvânt până acasă şi abea după ce se urcă Roşcatul în camera lui, îmi spuse grav:

— Pierre, complotul ia proporţii!

— Aşadar ai văzut ceva în pădure, remarcai eu.

— Silueta aceea misterioasă a voastră, răspunse el calm. Era la mai puţin de douăzeci de metri de noi.

— Şi pentruce n'am urmărit-o? exclamai eu uimit.

— In scurta mea existenţă am învăţat un lucru: un om neînarmat este mult inferior unuia înarmat; noi eram în prima categorie iar el din cea de-a doua.

— Dar îţi închipui că ar fi îndrăznit să tragă asupra noastră, atât de aproape de şosea?

— Cred că n'o dorea, încuviinţă el, însă încolţit, n'ar fi şovăit. Pierre, adăugă el cu glas mai scăzut, în afacerea aceasta este ceva cu mult mai serios decât se părea la început. Avem deaface cu noşte oameni foarte periculoşi şi trebue să procedăm cu multă chibzuire: de acum înainte ne vom lua măsurile de prevedere, adică un bun revolver. In orice caz, nicio vorbă puştiului!

Jean Boutan veni la ora cinci, nerăbdător să afle noutăţile de după-amiază. I le povestirăm; cinarăm fără mult zgomot: André era extraordinar de tăcut. Aveam impresia sigură că încerca să reconstitue în minte un „puzzle" căruia îi mai lipseau încă multe piese. La ora zece fără un sfert dădu semnalul de plecare

— Vino în biuroul meu, Pierre, îmi spuse el. Şi după ce închise uşa:

— Iată şi pentru tine un revolver, dragul meu, e mai bine să avem amândoi. Inutil să-ţi recomand prudenţă. Nu uita că şi silueta rătăcitoare are unul.

Îi ajunserăm din urmă pe ceilalţi. Roux era enervat la culme. André îl îmbărbăta bătându-l prietenos pe spate.

— Haide, tinere, spuse el râzând, toate vor merge bine. Ascultă de ordine; vom merge câte doi.

Apoi adresându-ni-se nouă:

— Eu mă voi duce înainte, împreună cu Roux, la ascunzătoarea scării. Ceilalţi doi veţi rămâne ascunşi acolo unde am stat azi după-amiază. Lăsaţi-ne un avans de două-trei minute.

Era întuneric beznă când ajunserăm la faţa locului. Aşteptarăm o jumătate de oră, o oră; nimic. Deodată, auzirăm un lătrat sălbatec venind dela Turnul Templului. Ţinu timp de vreun sfert de minut, apoi încetă tot atât de brusc precum începuse.

— Vai, Doamne! Ce-o fi asta? bâlbâi Jean Boutan

— Câinele, răspunsei eu, recunosc serenada.

In clipa aceea ne parveni glasul lui André, şoptit şi stăruitor.

— Pierre, unde eşti?

Apăru din noapte.

— Am fost traşi pe sfoara, scara nu mai este acolo; în timp ce noi cinam liniştiţi, scara a fost transportată şi duşmanul trebue să fie acum în fortăreaţă.

— Şi ce facem? întrebai eu, uluit.

— Să ocolim zidul, răspunse el, şi să căutăm să dăm de scară. Forma pernei trebue să se profileze pe cer. Eu merg în frunte; tu, Pierre, rămâi în coadă.

Mergeam în monom, cu atenţia încordată. Ajunşi la colţul zidului, nu văzusem încă nimic; părăsirăm şoseaua şi cotirăm în unghi drept: la mai puţin de cincizeci de metri, ne apăru perna pe creasta zidului.

— Şi acum, spuse André, cel mai uşor dintre noi, prietenul Roux cred. să se urce pe umerii mei, să se caţere pe zid până la pernă şi să ne arunce scara.

Zis şi făcut. Operaţia fu mult mai uşoară decât ne aşteptam. După zece secunde, Roşcatul călărea pe zid, iar André se urca pe

scară. Trecu scara înăuntrul curţii şi dispăru, aruncându-ne scara ca să-l urmăm. Jean Boutan se urcă la rândul său, eu îl urmai şi curând furăm toţi patru ascunşi în boschetele şi tufişurile din grădină. Ne târîrăm mai departe, cu multă băgare de seamă. Ierburile erau atât de dese şi grădina atât de prost îngrijită încât nu găsirăm nicio cărare măcar. Ajunserăm în cele din urmă într'un luminiş care ne îngădui să vedem casa la o distanţă de vreo cincizeci de metri. O lumină strălucea la una din ferestrele dela parter, apoi deodată se aprinse încă o lumină, de data aceasta la etajul al doilea, şi o siluetă slăbuţă apăru la fereastră, uitându-se în grădină. Roux lăsă să-i scape o scurtă exclamaţie.

— Tăcere! făcu André poruncitor.

Era d-şoara Verney, care după un moment stinse lumina.

Numai fereastra dela parter rămase luminată.

— Mă duc să văd ce-i acolo, şopti André. Luaţi o spre stânga şi ascundeţi-vă bine.

Il urmărirăm cu privirea până la un nou luminiş. In faţa noastră se înălţa un zid vechi în ruine.

— Vechea capelă, murmură André.

Şi Jean Boutan scoase un mormăit de aprobare. Ne îndreptarăm spre capelă când se înălţă din casă un zgomot de voci. Nu puteam înţelege vorbele, însă tonul era supărat şi zgomotos şi văzurăm, o clipă, două siluete trecând prin faţa ferestrei: erau Granier şi cu servitorul Gaspard. Primul îl ameninţa cu pumnul pe cel de-al doilea, care se uiat la el cu un aer provocător cu mâinile în buzunar. Apoi dispărură.

— Să mergem totuş spre capelă, spuse André, şi fiţi atenţi unde călcaţi.

Terenul era acoperit cu ierburi stufoase şi înţepătoare, urzici şi altele; de două ori mă împiedicai de câte o piatră şi începui să mă întreb ce avea de gând André când îl auzii scoţând un oftat de surprindere.

— Priveşte asta, Pierre, murmură el.

„Asta" era câinele, întins, ţeapăn, cu colţii strânşi într'un ultim rictus. Un miros de migdale amare mai plutea încă în aer.

— Acid prusic, spuse André. Pentru asta a tăcut atât de brusc.

Apoi se ridică şi mâna lui pipăi revolverul în buzunar

— Câinele a murit, spuse el, însă omul care l-a omorît nu încă! Deschideţi bine ochii.

Instinctiv tăceam; o atmosferă greoaie şi înspăimântătoare plana deasupra acestui domeniu al morţii, şi cu toată noaptea călduţă, o teamă pur fizică ne îngheţa sângele în vine. Auzirăm din casă un zgomot de zăvoare trase. Uşa se deschise şi în lumina nehotărîtă din hall, puturăm distinge profilurile lui Granier şi al lui Gaspard. Granier închise uşa şi auzirăm glasul lui Gaspard: „Nero, unde eşti, câine blestemat?". Liniştea neobişnuită a câinelui îi neliniştise probabil şi Gaspard ieşise în recunoaştere. Se afundă în tufişuri strigând şi fluierând: „Néro! Néro!", Glasul său se apropia din ce în ce mai mult de noi; André ne făcu semn să ne dăm înapoi, apoi, deodată,răsună un ţipăt de spaimă, urmat de un gâfâit oribil. Strigătele încetară şi curând se opri şi respiraţia repezită. Un acelaş gând ne trecu prin minte: „Ce se întâmplase?" Ca o umbră se strecură André în direcţia de unde venise zgomotul; în fiecare clipă scruta spaţiul din jurul său, însă în bezna care domnea era imposibil de ghicit ceva. Intâmplarea voi ca eu să fiu singurul

care să străpung întunericul: eram cel din urmă şi privind un copăcel spre stânga mea, mi se păru că se mişca ceva. Mă apropiai şi numai cu o sforţare supraomenească mă putui împiedica de a striga; o siluetă mare neagră întinsă pe jos, se sculă la apropierea mea; avui impresia că se uita ţintă la mine. Apoi, cu un şuerat mânios dispăru şi descoperii ceeace lăsase în urma ei.

— André! chemai eŭ în şoaptă.

'ntr'o clipă fu lângă mine.

— Dumnezeule Doamne! exclamă el.

Şi-şi aprinse lampa de buzunar. Gaspard zăcea întins, cu faţa umflată şi ochii ieşiţi din orbite. Dintr'o privire ne dădurăm seama că era mort; fusese sugrumat, se vedeau pe gâtul lui urmele degetelor.

— Silueta neagră a făcut asta, spusei eu; era întinsă deasupra lui şi a luat-o la fugă când m'am apropiat eu.

— Avem deaface cu un om periculos, nu glumă, spuse André cu glas tăios; şi s'ar putea să-i cădem şi noi victimă, continuă el stingând lanterna. Inapoi la scară în fuga mare!

Il urmarăm cât puturăm de repede. Insă

el ne-o luase cu mult înainte; când să ajungem în sfârşit la zid, zgomotul sec al unei împuşcături de revolver ne ţintui locului. Părea să vină dinspre şosea şi mă simţii cuprins de o frică îngrozitoare: Cine trăsese?

— André, unde eşti? strigai eu.

— Iată-mă's, Pierre, auzii cu uşurare; şi'n acelaş timp constatai că nu era departe de noi şi că nu sărise zidul.

— Cine a tras? mai întrebai eu.

— Nu se străvede prin perete, aşa că nu ştiu, îmi răspunse el. Dacă avem puţin noroc, vom afla numaidecât. Când am ajuns aici era călare pe zid iar scara atârna în partea cealaltă.

Repetarăm manevra dela venire, cu Roux pe umerii mei. In câteva clipe furăm afară, pe şosea. Cum atinse pământul, André se repezi ca o săgeată; ne pregăteam să-l urmăm când auzirăm deodată un glas necunoscut, cu un uşor accent american, întrebându-ne:

— Ar fi oare indiscret să întreb ce faceţi aici?

— Cine eşti şi unde eşti? exclamai eu.

— Nu interesează cine şi unde sunt; am un revolver bun şi nu voiu sta la îndoială

să mă folosesc de el dacă este nevoie.

— Jocul acesta îl putem juca foarte bine şi noi.

— Nu vă recunosc glasurile, spuse străinul, foarte calm. N'ar strica să facem puţină lumină.

— De acord, îi tăie André vorba; am eu o lanternă!

O scoase şi o îndreptă asupra străinului. Se afla la vreo cinci metri de noi. Era un om slab, cu chipul ascuţit ca o lamă de briceag; să fi avut vreo cincizeci de ani. In mâna dreaptă ţinea un revolver îndreptat înspre pământ; rămase câtva timp tăcut, apoi zâmbi uşor şi vorbi:

— Cred că examenul este satisfăcător, însă dacă doriţi să ştiţi mai mult, poate recunoaşteţi asta?

Işi dădu laoparte haina şi ne arătă o insignă a poliţiei din New-York.

— Bine, spuse André. D-ta ai tras adineauri?

— Nu, răspunse celalt. Apropiaţi-vă şi ţineţi lampa ceva mai jos.

Işi ţinu haina bine întinsă şi puturăm vedea urma unui glonte care trecuse prin ea, cam prin dreptul mijlocului.

— Şi acum, dacă sunteţi convinşi că nu sunt trădătorul din dramă, v'aş ruga stăruitor să stingeţi lampa. De data aceasta ţinta ar putea fi alta.

André şovăi două-trei clipe, apoi o stinse.

— Pot întreba care-i numele d-tale? spuse el.

— Bucuros, însă nu vă va spune nimic. Mă numesc Victor Matthews. Am dreptate dacă presupun că tot d-voastră eraţi aceia cari umblaţi noaptea trecută în jurul fermei Dominique?

— N'ai decât, i-o tăiă André. Insă eu aş vrea să ştiu ce cauţi d-ta acum aici.

Celalt începu să râdă.

— Ştiu dintotdeauna că atacul este cea mai bună apărare, însă de data aceasta te socotesc puţin cam agresiv. Insigna oficială pe care ţi-am arătat-o ar trebui să-ţi fie deajuns. Şi insigna aceasta îmi îngăduie să te întreb ce căutai într'o proprietate particulară. Insă poţi fi liniştit, voi fi discret. De fapt vă sunt chiar foarte recunoscător. Sunt foarte bucuros că nu mă mai joc singur. Aţi găsit ceva mai de seamă, astă seară?

— Am găsit un câine şi un om, morţi amândoi, spuse André calm.

— Un om mort! exclamă celalt cu însufleţire. Cine? Privighetoarea?

— Cine? strigă André, uluit.

— Privighetoarea, repetă Mathews mai tare; omul care fabrica scara la ferma Dominique.

— Nu, spuse André. Era Gaspard, servitorul lui Granier. A fost ucis de către o siluetă misterioasă neagră.

— Sugrumat, bine înţeles, spuse celalt.

— De unde ştii? întrebă André, bănuitor.

—Pentrucă misterioasa siluetă neagră, după cum o numeşti d-ta, este cunoscută sub numele de sugrumătorul tăcut. Ei bine, domnilor, primiţi să lucrăm împreună, da sau nu? Imi închipui că numai curiozitatea sau plăcerea jocului v'au îndemnat să vă amestecaţi în această aventură. Am dreptate?

Fu rândul lui André să râdă.

— Am auzit şi presupuneri mai grave. Ce spui, Pierre?

— Sunt de părere să ne unim forţele, cu condiţia ca d. Matthews să ne dea câteva lămuriri.

— Vă pot explica aproape totul, însă nu cred ca locul şi ora să fie bine alese. Curând se va face ziuă.

— Dar, atenţie, prieteni; ce s'a făcut individul dela ferma Dominique, Privighetoarea cum îi spui d-ta? interveni Roux. Probabil că dă târcoale pe aici.

Remarca era dreaptă; în enervarea generală, fabricantul de scări fusese dat uitării.

— N'aţi găsit nici urmă de prezenţa lui înăuntru? întrebă Matthews.

— Nici pomeneală de el, spuse André. Şi doar, dacă nu l'am văzut, am fi trebuit măcar să-l auzim: nu-i de loc un personagiu tăcut. Mă întreb dacă a venit.

— Trebue să fi venit, de vreme ce scara este acolo, spuse Jean.

— Nu neapărat, răspunse André. Nu uita că silueta neagră din pădure l'a văzut ascunzându-şi instrumentele.

— De unde ştii asta? exclamă Matthews.

— Am zărit azi după-amiază silueta prin pădure. Insă ea era înarmată, iar noi nu.

Detectivul şuieră încetişor:

— Mulţumiţi cerului, căci n'a lipsit mult ca să nu mai fiţi aici la ora aceasta. Şi acum, domnilor, iată părerea mea: dacă Privighetoarea este înăuntrul zidurilor, să rămână acolo. Dacă-l ucide pe Granier, n'are nici o importanţă; dacă-i afară, să-i fie de bine.

— D-tale ţi-e uoşr să vorbeşti, strigă Roşcatul. O tânără femee la care ţin foarte mult se află în casă.

— O tânără femee, spuse Matthews; ce caută acolo?

— Logodnica mea este secretara lui Granier.

Îl auzirăm pe detectiv murmurând:

— Splendid! Minunat!

Ceeace ne surprinse oarecum.

— Să fiu al dracului dacă văd ce poate fi minunat în situaţia aceasta, se revoltă Roşcatul.

— Domnilor, spuse celalt schimbând deodată tonul, nu putem rămâne toată noaptea aici. Sunteţi liberi să faceţi ce vă place; însă îmi îngăduiţi să vă întreb ce aveţi de gând să faceţi dacă nu-mi urmaţi sfatul?

Timp de un minut, fiecare se întrebă în sinea lui: Ce-i de făcut?

— După cum îmi închipuiam, nu ştiţi, reluă Matthews, şi nu vă pot imputa nimic pentru acest lucru. Pentru a fi foarte sincer, situaţia d-voastră este foarte încurcată. Nici gând să vă puteţi adresa poliţiei, căci aţi călcat legea şi explicaţiile d-voastră ar putea pare suspecte; n'aţi întâlni decât neîncredere. Prin urmare, vă voi face o propunere precisă: să nu începeţi nimic

înainte de a cunoaşte povestea mea. După cum v'am spus, vă pot istorisi aproape totul. După aceea, veţi proceda cum veţi găsi de cuviinţă. In schimb, d-voastră îmi veţi spune tot ce aţi putut afla până acum, şi, credeţi-mă domnilor, vom avea de luptat împotriva celui mai periculos criminal din zilele noastre.

— Da, dar logodnica mea? strigă Roşcatul.

— Iţi dau cuvântul meu că nu-i în pericol, spuse Matthews liniştit. Insă dacă ţi-e teamă, du-o mâine de acolo. In orice caz, acum nu-i nimic de făcut. Ei, domnilor, ce-aţi hotărit?

In sfârşit, vorbi şi André:

— Aprobat, spuse el laconic. Veniţi cu toţii în cocioaba mea.

— Bine, răspunse Matthews. Primul lucru de făcut este să scoatem scara şi s'o punem într'o altă ascunzătoare. După aceea ne vom duce la d-ta şi vă voi istorisi o poveste lungă, care, sunt sigur că vă va interesa în mod deosebit.

CAPITOLUL VII

MATTHEWS ÎȘI ÎNCEPE POVESTIREA

— Domnule Matthews, cred că cel mai bun lucru ar fi să presupunem că nu știm nimic despre această aventură.

Ne adunasem cu toții în vila lui André, și adusesem numeroase provizii pentru a ne recăpăta puterile. Scara fusese ascunsă cu îngijire în niște tufișuri și nu mai văzusem nici urmă de silueta neagră. Acum ședeam pe terasă, ceața acoperea câmpia și așteptam cu nerăbdare povestirea făgăduită.

— Foarte bine, răspunse detectivul. De altfel sunt sigur că nu știți nimic din cele ce vă voi spune, căci mă întorc în anul de grație 1881. In anul acela, locuitorii din Bordeaux au avut

o cinste nebănuită, pe care probabil că nici până astăzi n'o ştiu. In umbra Catedralei Saint-André s'a născut un copil de sex masculin şi din tată necunoscut. Mama lui i-a dat numele de Jules şi a fost înscris în registrele de stare civilă sub numele de Jules Marillard. Era extrem de urât şi accidentul acesta adăugat celui al naşterii lui obscure i-au făcut viaţa de nesuportat. Era un ticălos predestinat şi mediul n'a făcut decât să-i desvolte instinctele perverse. La 16 ani nu era altceva decât o brută sălbatecă şi în arhivele poliţiei din Bordeaux se pot găsi urmele numeroaselor lui fărădelegi. Avea o putere nemaipomenită, şi încă o calitate, pe cât de ciudată, pe atât de neaşteptată: un glas de aur. Avea 19 ani, după cât îmi amintesc, când a hotărît să plece la Paris, unde bine înţeles, s'a înhăitat cu apaşii cei mai de seamă. Amintiţi-vă, domnilor, că pe vremea aceea existau apaşi adevăraţi; ei l'au poreclit „Privighetoarea". Anii următori nu prezintă nici un interes pentru noi; se pierdu printre borfaşii din Paris. In epoca aceea apărură primele automobile şi primele bande înarmate cari le folosiră. Privighetoarea deveni unul dintre membrii lor de vază. Şi acum, îl vom părăsi pentru un timp şi ne vom ocupa

de alte câteva personagii, dintre cari mai ales două vă vor interesa. Şi unul dintre ei... — se opri şi un zâmbet ciudat îi trecu pe faţă —... unul dintre ei este criminalul cel mai puternic şi mai periculos din zilele noastre. Celalt este de origină obscură, jumătate englez, jumătate francez. In genul său, este tot atât de temut caşi „Privighetoarea". Acestuia din urmă îi place lupta pe faţă, deschisă: nu se teme nici de Dumnezeu nici de oameni şi este credincios faţă de ceeace noi numim astăzi legea hoţilor. Celalt, dimpotrivă: este un fel de animal urâcios, hârâtor, gata la toate compromisurile; fusese poreclit „Broscoiul", ceeace constituia o jignire pentru vietatea aceea. Dacă nu mă înşel, Broscoiul vă este astăzi vecin: locueşte aici sub numele de Granier.

— Vorbeşti despre omul pentru care lucrează Paulette... adică, d-şoara Verney? exclamă Roux.

— Nu te speria, domnule Roux, răspunse Matthews calm.

Logodnica d-tale este în perfectă siguranţă, ţi-o afirm eu. Dar să continui povestirea. Unde am rămas? A! da: vorbeam despre Granier. Pe vermuri făcea parte dintr'o bandă ai cărei principali membri sunt morţi astăzi. Lucrau îm-

preună, până ce într'o bună zi... — Matthews se opri iar, gânditor. In 1898 începu să se facă simţită în lumea apaşilor din Paris şi în mod indirect, şi în poliţie, o influenţă ciudată şi sinistră. Svonuri nelămurite circulau, fără să poată fi definite; încetul cu încetul căpătară o formă şi sfârşiră prin a deveni o certitudine: o putere necunoscută, dar reală, conducea activitatea criminală a Parisului şi-i monopoliza beneficiile. Cum se căpătă dovada?

Printr'o serie de întâmplări neînsemnate prin ele înşile dar cari adunate deveneau doveditoare: toţi acei cari nu executau o poruncă pornită dela această autoritate, mureau într'un termen foarte scurt. Nici poliţia nu se putea sustrage acestor pedepse. Unii recalcitranţi erau executaţi prin împuşcare, alţii spintecaţi, dar cea mai mare parte erau sugrumaţi. Aceasta era legea groazei, cu atât mai halucinantă cu cât rămânea misterioasă.

Matthews se opri pentru a-şi aprinde o ţigară, iar noi aşteptarăm cu nerăbdare continuarea; povestea într'un mod foarte atrăgător, nepărăsindu-şi nici o clipă calmul şi sângele rece.

— In 1900, continuă el, uneltirile acestei puteri misterioase căpătară o nouă amploare: erau cârmuite de către un om iscusit şi intolerant. Nici

o greşeală în factica lui. Işi transmitea ordinele cu ajutorul unor gravuri, minunat desenate şi având drept legendă un ordin definit, scris cu litere de tipar. Dacă ordinul nu era executat în formele prescrise, adresantul era repede suprimat: era găsit mort, cu un bilet asemănător prins de piept. Iată un asemenea desen, pe car-l păstrez de câţiva ani.

Scoase portofelul, pregătindu-se să-l deschidă, când deodată se opri, împietrit.

— Dumnezeule, murmură el, priviţi!

Intinse mâna înspre un copac, tocmai în spatele fotoliului meu. Văzurăm o hârtiuţă, prinsă de un copac cu ajutorul unei pioneze; în centrul hârtiei, era pictat cu tuş un cocoşat.

— Aceasta este deviza despre care vorbeal, spuse André liniştit.

Drept orice răspuns Matthews ne arătă copia exactă a hârtiuţei, numai că era puţin îngălbenită de timp.

— L'am luat depe pieptul unui om găsit într'o dimineaţă sugrumat, în dosul gării de Lyon, spuse el grav.

Rămaserăm un moment tăcuţi, pierduţi pe gânduri. Această confirmare neaşteptată a povestirii lui Matthews, pe terasa unei vile liniştite

de țară, ne surprindea foarte mult. André, pentru a se mai stăpâni puțin, se apropiă de telescop, și-l consultă mașinal. După un timp se întoarse și-și exprimă cu glas tare gândurile:

— Cum dracu o fi ajuns acolo?

Detectivul râse scurt:

— Activitatea d-tale este cunoscută, d-le căpitan Benoit, și nu este aprobată. Insuș cocoșatul mascat a adus biletul.

— Mascat, exclamai eu.

Matthews încuviință din cap:

— Da, tocmai ajunsesem acolo când am fost întrerupt. După cum vă spuneam, desenul acesta a început să devină cunoscut parisienilor în 1900. Cocoșatul intră în legătură directă cu borfașii din oraș și puse stăpânire pe ei fără voia lor. Vă scutesc de diversele uneltiri ale bandei și de încercările nereușite de captură încercate de către poliție; ajung la ceeace ne interesează pe noi. Lucrurile acestea le-am aflat eu însumi cu prilejul procesului lui Marillard, după arestarea lui. Metodele obicinuite se dovediră neputincioase când fu vorba să-l urmărească pe Cocoșat. Inutil de nădăjduit ceva dela informatorii obișnuiți: se dădeau toți în lături, și de altfel nici unul dintre ei nu stia cine era în realitate.

Avea o cocoaşă, adevărată sau nu, şi era întotdeauna mascat: nimeni nu-i văzuse cihpul.

In Septembrie 1902, Privighetoarea primi un mesagiu care-l făcu să îngălbenească de groază: era un ordin de-al Cocoşatului mascat, conceput precum urmează: „Privighetoarea îşi va conduce singur maşina la Magny la jumătatea drumului între Paris şi Rouen şi acolo va aştepta instrucţiuni mai amănunţite".

Intr'o bună dimineaţă Privighetoarea porni dela Porte Maillot şi ajunse cam pela ora unsprezece la hotelul „Marelui Cerb" la Magny. Se bizuia pe efectele binefăcătoare ale alcoolului pentru a-i împrăştia teama instinctivă care pusese stăpânire pe el. Sfârşea tocmai dejunul când îi aduse chelnerul o scrisoare pe care o deschise cu mâini tremurătoare: „Diseară la ora nouă vei porni pe jos pe drumul spre Gisors; la vreo patru kilometri vei da de o pădurice în mijlocul căreia se află adăpostul unui tăietor de lemne; vei aştepta acolo".

La proces, Privighetoarea ne spuse că de câteva ori fusese pe punctul de a înştiinţa jandarmii; numai de frica represaliilor n'o făcuse. Aşadar la ora nouă porni la drum înspre Gisors; merse fluerând pentru a-şi mai distrage gându-

rile. In seara aceea câmpia era plină de fantome şi nişte siluete invizibile păreau să-l pândească din umbră. Pătrunse în pădure şi începu să caute ca un somnanbul coliba tăetorului de lemne. In cele din urmă o descoperi. Încercă zadarnic să deschidă uşa. Nereuşind, se aşcză pe un trunchi de copac din apropiere, şi scoase o ţigară pentru a-şi mai calma nervii. Cotrobăia prin buzunare în căutarea unui chibrit, când o mână, din întuneric, îi smulse ţigara din gură. Înghemat de spaimă, rămase nemişcat, nici măcar să strige nu putu, atât era de înspăimântat. Şi tăcerea, pe care nu venea nimic s'o rupă, îi mărea şi mai mult groaza. Intr'un efort supraomenesc reuşi să ridice ochii. In faţa lui o siluetă nedesluşită se desprindea din întunericul pădurii. Sări în picioare.

— Am... venit... reuşi el să bolboroseaască.

— Pentruce îţi închipui tu că am ales locul acesta pentru întâlnire?

După Marillard, glasul Cocoşatului era lucrul Şi cel mai teribil pe care-l auzise vreodată. Ne va vorbi despre el la proces ca despre un sgomot îngrozitor care-i ciocănea în cap.

— Pentrucă este mai ascuns, bâlbâi el.

— Şi pentru asta voiai să aprinzi o ţigară

în mijlocul pădurii, continuă vocea. Ştiam de mult că erai un idiot, însă abea acum îmi dau seama că eşti cel mai de neînchipuit dobitoc pe care l'am întâlnit vreodată.

— Iertare, domnule, mormăi Privighetoarea, nu sunt obişnuit la ţară, şi nu m'am gândit...

— Tocmai asta-i. Altă dată să te gândeşti. Şi acum fii atent la ce-ţi voi spune. Noaptea aceasta vei dormi la hotelul „Marelui Cerb", mâine te vei înapoia la Paris.

In ziua următoare te vei duce împreună cu unul din oamenii tăi, cu maşina, la Chateaudun. Cunoşti drumul?

— Nu, domnule, dar îl voi găsi.

— Vei ieşi din Paris prin „Porte d'Orléans"; distanţa este de o sută două zeci şi cinci de kilometri. Ajuns acolo, vei descinde la hotelul „Pieţii" şi vei avea grijă să-ţi pui benzină şi ulei. Ia-ţi provizii pentru o zi întreagă. Restul bandei tale va veni din urmă cu trenul şi va descinde la hotelul „Saint Louis". Repetă ce ţi-am spus.

Privighetoarea repetă cu glas tremurător aceste instrucţiuni.

— Bine, făcu celalt. Aşteptaţi acolo alte ordine şi băgaţi de seamă să vă ţineţi gura. Dacă

mă serviţi bine veţi trage şi vol foloase, dacă daţi greş, nu veţi mai avea prilejul să repetaţi această greşeală.

— Da, domnule. Nu voi da greş. „Poarta d'Orléans aţi spus"?

Nu mai primi nici un răspuns. Era singur în pădure. Cocoşatul mascat dispăruse în tăcerea cea mai desăvârşită. Multă lume ar zâmbi disprepuitor auzind astăzi povestea pe care v'o istorisesc. Pentruce această înscenare? ar întreba cineva. Pentrucă Cocoşatul era un foarte bun psiholog şi ştia să folosească de minune puterea sugestiei. Exploata cu multă iscusinţă groaza de necunoscut, mai ales asupra oamenilor curagioşi dar simpli. Ajungem acum la ziua când Privighetoarea şi cu complicele lui earu instalaţi la „Hotelul Pieţii" la Chateaudun, în timp ce Broscoiul împreună cu alţi doi tovarăşi erau la „Hotelul Saint Louis".

Toate instrucţiunile fuseseră urmate întocmai. Şi acum iată-ne în faţa crimei celei mai extravagante care a fost comisă vreodată în Franţa; crima care a fost cauza directă a situaţiei actuale. Vi se va părea ciudat că a trecut atâta timp dela origina ei, însă veţi înţelege imediat pricina. Anumite amănunte ale acestei crime le-am

aranjat pe bază de presupuneri, altele mi-au fost date de către Marillard la proces, şi adunându-le am putut reconstitui principalul. La vreo cinci kilometri de Chateaudun, pe drumul spre Vendôme, se înalţă castelul Lacului Negru. Este o clădire măreaţă din secolul XIII-lea, situată în mijlocul unor moşii imense.

Aparţinuse înainte ducelui de Saint-Enogat. Intreţinerea fiind prea costisitoare, îl vânduse cu câţiva ani înainte de povestirea noastră unui Rus, prinţul Boris Marcovitch. Era un om putred de bogat a cărui singură patimă era să colecţioneze bijuterii, obiecte de artă, şi mai ales smaragde. Işi părăsea foarte rar castelul şi când dorea societate şi-o recruta dela Paris. Nu-l interesa dacă oamenii îi erau cunoscuţi sau nu; scria unui văr al său, care trăia în capitală, şi-i cerea să-i găsească oaspeţi, bărbaţi şi femei. Şi timp de douăzecişipatru de ore făceau un chef monstru, urmat de orgii. Femeile plecau de acolo încărcate cu daruri bogate, aşa încât îi era foarte uşor să-şi adune oaspeţi. In anul acela se organiză un bal costumat. Se impunea costumul de apaş. Şefii poliţiei fură informaţi, însă nu puturăm face nimic, deoarece balul avea loc chiar în castel. Singurul lucru pe care-l pu-

turăm face fu să-l punem pe prinţ în gardă şi eu fui însărcinat cu această misiune.

— Domnule, îi spusei eu după ce-i dădusem carta mea de vizită, vă pot asigura că vizita mea n'are de loc un caracter oficial. Vin numai pentru a vă oferi ajutorul nostru, dacă-l doriţi.

Înălţă capul şi mă privi cu răceală.

— Imi îngăduiţi să vă întreb ce vă îndeamnă să mă apăraţi împotriva propriilor mei invitaţi?

— Iertaţi-mă, domnule, însă oferta noastră nu are nimic jignitor; voiam numai să vă atrag atenţiunea asupra faptului că majoritatea invitaţilor d-voastră vă sunt necunoscuţi. Şi lucrul acesta îl ştie şi Cocoşatul mascat.

Prinţul începu să râdă în tăcere apoi se sculă şi sună:

— Veniţi cu mine, domnule Matthews!

Şi dădu în ruseşte un ordin servitorului care intrase.

— Am auzit vorbindu-se despre acest faimos Cocoşat mascat şi vă pot afirma că nimic nu mi-ar place mai mult decât să am cinstea unei vizite din partea lui.

Tot vorbind mă conduse în grădină.

— Asta mi-ar da poate un nou fior şi mi-ar prilejui să-mi exercit un talent pe care-l între-

ţin zadarnic de ani de zile; vei aprecia şi d-ta îndemânarea mea.

Spunând acestea, se opri lângă o măsuţă pe care un servitor aşezase o cutie conţinând două revolvere. Se adresă iar în ruseşte unui servitor care se plasă la vreo douăzeci de metri, ţinând în mâna ridicată carta mea de vizită. Un sgomot sec şi carta de vizită sbură în depărtare; servitorul luă apoi un măr şi-l aruncă în sus; prinţul trase de două ori: la prima lovitură despărţi mărul în două, iar la a doua tăiă una din jumătăţi iar în două.

— Minunat, spuse André! pe vremuri aş fi făcut şi eu la fel. Iartă-mi, te rog, întreruperea, şi continuă.

— După cum spui d-ta, căpitane Benoit, era un tir minunat.

Prinţul puse jos revolverul şi mă privi cu un surâs:

— Ai văzut, spuse el; dacă vine Cocoşatul mascat, nu-mi voi greşi ţinta.

Il salutai şi plecai; nu mai aveam nimic de spus.

Matthews se opri şi-şi aprinse o ţigară.

— După opt zile, reluă el calm, primirăm un telefon dela poliţia din Chateaudun: în cursul

împeului de apaşi prinţul Boris Markovitch fu-
se[illegible]s de către Cocoşatul mascat cu un glonte
de revolver drept în inimă şi întreaga colecţie
de bijuterii şi pietre preţioase dispăruse.

— Doamne Dumnezeule! exclamă André, asta
trece toate recordurile! Odihneşte-te puţin, dra-
gul meu prieten, şi bea ceva răcoritor.

CAPITOLUL VIII

MATTHEWS IŞI SFÂRŞESTE POVESTIREA

— Mă temeam să nu găsiţi povestea cam lungă, spuse Matthews în timp ce servitorul aducea tava.

— Lungă! exclamă André, da de unde; este povestea cea mai surprinzătoare pe care am auzit-o vreodată.

— Adevărul este ciudat, căpitane Benoit, spuse eclalt. Berea aceasta mi se pare foarte ispititoare, şi beau, domnilor, în sănătatea dumneavoastră, adăugă el ridicând paharul.

După un moment îşi reluă povestirea:

— Cred că mijlocul cel mai bun pentru a vă povesti urmarea este să vă redau întoc-

mai cele auzite din gura invitaţilor dela castelul Lacului Negru; aceştia au fost reţinuţi de către poliţia locală până la venirea noastră. Erau patrusprezece în totul, opt femei şi şase bărbaţi, toţi într'o stare jalnică. Sucindu-i şi răsucindu-i, punându-le mereu întrebări şi îmbinând răspunsurile am reuşit să limpezesc povestea. Sosiseră în ajun, la ora patru după-amiază. Ca de obicei, maşinile dela castel îi aşteptaseră la gară pentru a-i aduce la castel unde-i primise prinţul. Se servise imediat şampanie şi icre negre şi când se urcaseră pentru a se costuma pentru cină, cea mai mare parte dintre ei erau deja ameţiţi. Cina începu la ora opt şi jumătate, precedată de un aperitiv-cocktail, al cărui secret îl păstra prinţul cu sfinţenie; asta pentru a vă arăta că dela începutul mesii chiar unii erau destul de beţi. Timpul trecu, vinurile fine curseră din belşug şi unii comeseni adormiră fericiţi fără să le pese de lumea dimprejur. Numai prinţul era lucid, deşi băuse cât toţi ceilalţi la un loc. Banchetul avea loc într'un hall mare, în fundul căruia o scară largă ducea la galeria muzicanţilor. Aceştia opriseră de mult concertul şi în zgo-

motul general nu băgase nimeni de seamă. Şezând în capul mesii, prinţul prezida cu un aer de oboseală şi plictiseală dispreţuitoare. Scara galeriei era tocmai în spatele lui, cu partea de sus cufundată în penumbră. Deodată, unul dintre invitaţi, care bâlbâia un cân-tec oarecare fără perdea, se opri, înmărmurit: o umbră mare neagră părea să se mişte pe scară. Prin fumurile alcoolului îşi dădu seama de realitate şi aplecându-se către prinţ îi aruncă un scurt avertisment. Ceilalţi înălţară capul, o femee ţipă. Prinţul se întoarse agale, şi se pomeni faţă în faţă cu cocoşatul mascat. Urmă un moment de profundă tăcere. In clipa în care prinţul voi să se scoale porni o împuşcătură scurtă, şi el se prăbuşi lovit de moarte. Intr'o dezordine nebună, invitaţii se îmbrânciră, alergând în toate direcţiile, şi ţipând îngroziţi: Cocoşatul mascat! Monstruoasa arătare stătea nemişcată, cu revolverul fumegând în mâini. Deodată se deschise uşa oficiului şi cinci oameni deghizaţi în apaşi şi mascaţi îşi făcură apariţia în hal' pe când doi dintre ei ţineau în respect gloata invitaţilor, ceilalţi prădau castelul. Intreaga colecţie fu adunată şi cei trei bandiţi ieşiră

cu prada lor prin uşa principală. După câ-
teva minute se auzi zgomotul lămurit al unei
maşini care pornea. Ceilalţi doi bandiţi se
retraseră şi ei, încet şi dea'ndăratelea şi o
şterseră. Cocoşatul dispăru tot atât de miste-
rios precum venise. Depe urma agresiunii nu
mai rămâneau decât câteva vitrine sparte şi
un mort. Două lucruri erau pentru noi lim-
pezi: Cocoşatul mascat adăugase încă o cri-
mă lungii lui serii din trecut, iar maşina cu
cei cinci apaşi ne indica în mod precis că
aveam deface cu banda Privighetorii

Socotirăm aşadar că ne era cu putinţă
să-i regăsim destul de repede căci le cu-
noşteam cuiburile şi ştiam că mai devreme
sau mai târziu aveau să se înapoieze acolo.

Trecu însă o săptămână, şi nici pomeneală
de bandă. Un lucru deveni evident: banda
era sub stăpânirea Cocoşatului mascat, care
le cunoştea paşii. După câtva timp, un păstor
descoperi o maşină părăsită într'o pădure de
lângă Chartres; însă nici urmă de bandă şi
nici de colecţia furată, care după informa-
ţiile primite era în valoare de vreo 14—15
milioane de franci. După alte câteva zile, un
telefon anonim ne înştiinţă că banda Privi-

ghetorii se afla în pădurea dintre Mamers şi Alençon. N'aş putea spune penrutce, însă eram sigur că Broscoiul fusese aceia care ne vorbise la aparat. Reperând pe hartă locul indicat de către Broscoi, puturăm vedea că pădurea semnalată se afla la vreo 90 de kilometri spre apus de Chateaudun, pe când maşina fusese găsită la vreo 30 de kilometri spre nord. La prima vedere lucrul acesta mi se păru ciudat, apoi... Pentru care motiv trădase Broscoiul? Tot ce făcea el era bine chibzuit. Primul lucru de făcut era să-i controlăm informaţia. Pădurea fu înconjurată de un cordon de poliţişti înarmaţi cari înaintau încetul cu încetul spre centru, strângând mereu cercul. Banda era acolo: măcar trei dintre ei, însă fără privighetoare. Doi poliţişti fură ucişi şi alţi doi răniţi, înainte ca cei trei bandiţi să cadă sub gloanţele lor. Unde era restul bandei? Ne întrebam zadarnic acest lucru, când într'o bună zi, dădurăm de urma Privighetorii. Se ascundea într'o tavernă din Rouen şi ne fu expediat în viteză la Paris. El ne istorisi la început toată prima parte a povestirii, pe care o cunoaşteţi. Dacă vă amintiţi, îl lăsasem, împreună cu ban-

da lui, la Chateaudun, în cele două hoteluri, în ziua serbării prinţului. Aşteptau ordinele Cocoşatului mascat.

Le primiră la ora opt seara: erau cum nu se poate mai simple. Trebuiau să se îndrepte la ora unsprezece, cu maşina, spre castelul Lacului Negru; maşina trebuia ascunsă la umbra copacilor, la o sută de metri de uşa principală. La un semnal convenit, aveau să se îndrepte spre uşă, unde aveau să primească instrucţiuni noui. La ora două jumătate se aprinse lumina convenită. Il găsiră pe Cocoşatul mascat lângă o uşă ascunsă, şi el le porunci să-l urmeze. Se supuseră. După cum istorisi Privighetoarea:

— Nu puteam face altfel, domnilor; Cocoşatul mascat ne îngrozea mai mult decât toţi diavolii iadului. Pătrunserăm în bucătărie unde-i legarăm burduf pe servitori; erau aproape la fel de beţi caşi invitaţii".

„La zgomotul unei împuşcături trebuiau să se repeadă în hall. Cunoaşteţi povestea.

— Bagă bine de seamă, acum, Marillard, îi spuse şeful poliţiei sever, până aici ai spus adevărul. Mergi mai departe pe calea aceasta.

— Blestemat să fiu dacă voiu spune un

singur cuvânt care să nu fie adevărul pur! Prea ţin să mă răzbun pe Broscoiul acela veninos!

„Şeful îmi aruncă o ochiadă şi-i spuse să continue.

— Am aflat că cei trei băieţi ai noştri şi-au găsit moartea în pădurea dintre Mamers şi Alençon. Voiţi să-mi spuneţi cum de aţi dat de urma lor?

— I-a trădat Broscoiul, spusei eu liniştit.

„Timp de un minut crezurăm că Privighetoarea fusese lovit de apoplexie. Apoi îl lăsarăm să-şi verse fierea, înţelegându-i foarte bine sentimentele. După ce-şi veni în fire, continuă. Broscoiul şi cu el plecaseră cu maşina încărcată cu comoara. Pe drum spre Chartres trebuiau s'o apuce la un moment dat spre dreapta, pe un drum la capătul căruia era o carieră părăsită. In cariera aceea, aveau să găsească o şură în care să adăpostească maşina. Sub niciun motiv n'aveau voie să atragă atenţia cuiva. Iată ce ne spuse Marillard:

— Era aproape şase. Soarele tocmai apusese. Respirarăm puţin aer curat la uşa şurii, gândindu-mă cu nedumerire la ce aveam să

facem. Deodată, primii o lovitură puternică în cap şi căzui leşinat. Când mă trezii, era noaptea. Mai întâi nu-mi dădui seama unde mă aflam, apoi încetul cu încetul îmi reveni memoria. Mă uitam împrejur: maşina dispăruse odată cu Broscoiul! Eram singur! După câteva ore auzii în noapte un glas care-mi îngheţă sângele în vine.

— Privighetoare, spuse el, unde-i maşina? Cocoşatul mascat era lângă mine.

— Nu ştiu, domnule, exclamai eu. Blestematul de Broscoi m'a atacat pela spate. Sunt plin de sânge, tot.

— Dobitocule, vită încălţată, continuă glasul, crezi că am organizat toată expediţia aceasta pentru ca până la urmă să mă las prădat ca un turist oarecare, şi încă de către Broscoi?

— Nu puteam să prevăd asta, domnule, mă apărai eu.

— Tăcere, spuse celalt. Ai noroc de rana aceasta gravă. Asta îmi dovedeşte că eşti un nerod şi nu un trădător.

— Dar ce trebue să fac acum, domnule, exclamai eu.

„Nu mai primii niciun răspuns, Cocoşatul

mascat dispăruse. Mă aflam singur, la o distanţă de kilometri de orice aşezare omenească"

„Asta-i tot ce ne spuse Privighetoarea. Nu puturăm afla niciodată cum de ajunsese până la urmă la Rouen, şi cred că nici el n'o ştia. Sub acuzaţia de furt cu violenţă fu condamnat la 21 de ani deportare în Guyana. Timp de aproape un sfert de veac nu se mai auzi vorbindu se despre Privighetoarea şi tovarăşii lui.

„Acum intrăm în domeniul simplelor presupuneri. Să ne ocupăm mai întâi de Broscoi. Cred că faptele lui sunt limpezi: l'a doborît pe Marillard şi a pus mâna pe toată prada. Pe drum, diferite întâmplări pe cari nu le cunoaştem, l'au făcut să părăsească maşina şi să ascundă comoara, unde în câmp. Apoi a dispărut complet. Anii trecură, şi veni războiul. Unii crezură că Broscoiul murise. In ce mă priveşte pe mine nu fui de aceeaş părere. Totul fu dat uitării, cercetările pentru găsirea comorii încetară. Se pierdu complet şi urma Cocoşatului mascat. Acesta nu mai încercă nicio lovitură. Şi astfel ajungem la reuniunea de astăzi a personagiilor dramei de

pe vremuri. Privighetoarea fu eliberat acum vreo cinci ani. Eu lucram atunci în poliţia din New-York, din simplă distracţie; din toate afacerile de cari m'am ocupat, aceasta m'a interesat cel mai mult. Rămăsese în suspensie: n'o putusem duce la bun sfârşit şi mă socoteam bătut.

Intr'o bună zi aflai, cu totul din întâmplare, că un unchi al Privighetorii murise, lăsând nepotului său întreaga-i avere. Imi puteam imagina uşor ura lui şi graba de a se răzbuna pe Broscoi, care era vinovat de întemniţarea lui Pornii pe urmele Privighetorii. Ghicisem just: banii îi dăduseră posibilitatea de a acţiona după plac şi, aşa cum îmi închipuisem eu, era obsedat de un singur gând: răzbunarea. Fără încetare, cu o stăruinţă şi o încăpăţânare nemaipomenite, Privighetoarea îşi căuta omul. Vechi tovarăşi fură interogaţi, diferite piste fură urmărite şi părăsite. In ce mă priveşte pe mine, aşteptam cu răbdare: ştiam că nimeni nu era mai în măsură să dea de urma Broscoiului. După luni şi luni de zile, primii un mesagiu neaşteptat: un puşti îmi dădu un plic pe terasa unei cafenele din Paris. „Nu te amesteca în treburile al-

tuia". Era laconic şi împodobit cu desenul faimos de pe vremuri; aşadar Cocoşatul mascat trăia şi era la pândă; lucra în aceeaş direcţie cu mine. Era o situaţie ciudată: un detectiv şi un criminal pe urmele aceluiaş câine care vâna acelaş vânat. Uneori ghiceam în preajma mea prezenţa nevăzută şi închipuiţi-vă inferioritatea mea: el mă cunoştea, iar eu pe el nu. Schimbai obiectivul: încercai capturarea Cocoşatului mascat. Şi în felul acesta ne încercarăm puterile şi iscusinţa fără mari avantagii pentru unul sau pentru celalt. Insă acum cred că desnodământul este apropiat".

Matthews tăcu un timp, cu privirea aţintită asupra micului desen prins de copacul din spatele meu.

— Restul este uşor de relatat. După un timp căpătai certitudinea că Brosciul părăsise Parisul. Unde era el oare? Mai avea comoara? Intr'o zi avurăm un noroc extraordinar. Prin vighetoarea, în cursul peregrinărilor lui, ajunsese la Boulogne şi într'o seară se rătăci într'o cârciumioară mică depe cheiul Gambetta. La masa de alături şedea un muncitor, şi cred că nici chiar Cocoşatul mascat nu

m'ar fi recunoscut sub trăsăturile acestui paşnic şi cinstit lucrător. Cârciuma era aproape goală şi voiam tocmai să plec, dar fui oprit de intrarea a doi căruţaşi. Erau cam ameţiţi şi vorbeau destul de tare. Ceeace-mi atrase atenţia, fu mai ales risipa lor. Îi ascultai mai întâi într'o doară, apoi deodată o frază mă făcu să ciulesc urechea: „Moara dela Bonneval". Bonneval este numele unui sat dintre Chateaudun şi Chartres şi anume satul cel mai apropiat de cariera care adăpostise maşina. Nu era oare surprinzător ca după atâţia ani de muncă zadarnică, o remarcă fără însemnătate să mă pună pe drumul providenţial? Aruncaf o privire Privighetorii; auzise şi el fraza şi asculta cu atenţia încordată. Câteodată cei doi coborau vocea, însă îi înţelegeam totuşi foarte bine. Făcuseră de curând un transport de contrabandă, trei lăzi mari şi grele, spre „Valea Bogată", situată între Ryes şi Trèvières. Aceste lăzi erau în legătură cu moara dela Bonneval. Se putea ca acolo să fi fost ascunzătoarea pe care o căutasem zadarnic. Apoi îmi veni o altă idee: Cocoşatul mascat era oare şi el de faţă? Mă uitai împrejur: nu erau decât câţiva pescari şi un ado-

lescent palid cu înfăţişare de vânzător. In mod sincer nu-l crezui acolo şi cu toate acestea... (flutură mâna înspre copacul din spatele meu). La urma urmei, poate că nici nu era! Cei doi căruţaşi nu mai spuseră altceva, însă vorbiseră destul de limpede pentru ca P ivi heto rea să se ţ dre te ţ tr a cl.

— Aşteaptă o clipă, îl întrerupse André. Cât este de când ai auzit conversaţia aceea în cârciumă?

— Vreo şase săptămâni, răspunse Matthews, însă nu vă pot preciza de cât timp a descoperit Privighetoarea că omul pe care-l căuta era vecinul d-voas'ră. Nu-i deloc prost şi „Turnul Templului" trebue să-i fi trezit bănuielile. Insă o bănuială nu-i chiar dovadă, şi eu n'am reuşit să-l văd pe Granier, deşi am stat ore întregi la pândă. Presupun că Privighetoarea l-a văzut şi l-a recunoscut, căci pare să-şi fi regăsit duşmanul. Din gust de înscenare şi-a desvăluit lui Granier prezenţa sa proiectând luminiţele acelea roşii şi albastre cari sunt culorile bandei lor. Dela eliberarea lui Marillard, Granier trăieşte în nelinişte, cu teama de a fi descoperit; acum s'a făcut.

— Şi ce caută în povestea asta Volsky şi cu femeea? întrebă Roşcatul.

— Tocmai voiam să vă vorbesc despre el. Sergiu Volsky este în stare să comită orice crimă, deşi s'a aranjat întotdeauna să se desvinovăţească atunci când era compromis. Tânăra femee, care poate nu-i soţia lui legitimă, este tovarăşa lui nedespărţită de trei ani de zile.

— Presupun că nu el este Cocoşatul mascat, spusei eu.

Matthews clătină din cap.

— Absolut cu neputinţă, spuse el, nu-i destul de bătrân, n'are decât treizeci şi cinci de ani. Am pomenit despre vărul prinţului Markovitch, care era organizatorul serbărilor; el a moştenit întreaga avere a prinţului şi este nespus de bogat. După afacerea dela castelul „Lacului Negru", el a oferit o mare recompensă aceluia care va regăsi comoara. De câţiva ani, însă, a pierdut orice nădejde s o mai revadă vreodată. Atunci au intrat în scenă Volsky şi cu soţia lui.

I-aţi văzut şi vă daţi uşor seama că sunt nişte oameni cari pot frecventa foarte bine şi înalta societate. Intr'o seară l-au cunoscut pe contele Wladimir, vărul, şi printre altele s'a vorbit şi despre afacerea castelului.

Informatorul meu fu chelarul restaurantului unde au cinat împreună, care era în realitate un detectiv pus acolo de către poliţia din Paris pentru a-l spiona pe Volsky pe care-l bănuia că era amestecat într'o afacere la Nisa. Detectivul nu află nimic nou, însă îl auzi pe contele Wladimir reînoind celor doi comeseni ai săi oferta de recompensă Detectivul surprinse o privire de înţelegere între cei doi complici. Cum au dat de Turnul Templului, nu ştiu, însă ştiu că stau la pândă, gata să pună mâna pe bijuterii.

Matthews se opri şi-şi aprinse o ţigară.

— Ei bine, domnilor, n'am prea multe de spus despre cele ce am făcut dela sosirea mea aici. Ştiţi că ideea care mă urmăreşte este să-l regăsesc pe agresorul meu din noaptea trecută. Locuiesc într'un mic hotel din Ryes, pândind fără încetare intrarea lui în scenă. Am urmărit mereu activitatea Privighetorii; m'aţi văzut noaptea trecută când am comis prostia să mă arăt în lumină la ferma Dominique. Până astă-seară n'am ştiut că Cocoşatul mascat era şi el aici. L-am văzut apărând deodată deasupra mea, în grădina Turnului Templului. Surprinderea m'a

paralizat. N'am fost în stare nici să scot revolverul; când mi-am recăpătat prezența de spirit, dispăruse.

Matthews se opri și privirea lui se pierdu, visătoare, în zare.

— Insă acum suntem amândoi aici, și, într'un fel sau într'altfel, de data aceasta va fi sfârșitul.

Rămaserăm un timp tăcuți. Era ceva înspăimântător în hotărîrea dârză și potolită a lui Matthews. Continuă cu glasul său obișnuit:

— Am visat destul, domnilor! Istorisiți-mi ce știți d-voastră și apoi vom alcătui un plan de campanie comun.

După ce sfârșirăm povestirea, detectivul fumă o țigară întreagă înainte de a ne răspunde.

— Căpitane Benoit, trebue să te felicit, spuse el în cele din urmă. Cred că deducțiile d-tale sunt absolut corecte și că intrarea d-tale în scenă a schimbat cu totul planurile Cocoșatului. Nu ne aștepta decât pe Privighetoarea și pe mine și vă găsește și pe d-voastră toți, fără a mai vorbi despre Volsky.

Se sculă și începu să se plimbe în lung și'n

lat, cu faţa crispată în timp ce accentua fi-
care frază:

— Care este rezultatul? Aude vorbind de-
pre planul care aparţine d-lui Boutan, şi-l fu-
Necunoscând legenda depe verso, crede că a g-
mijlocul de a pătrunde în Turn, şi caută în-
rea în capelă, şi este surprins de apariţia că-
nelui. Alarmat de lătratul animalului, îl omo-
Gaspard îl strigă pe Néro şi este sugrumat. Pen-
truce a făcut asta? Se poate să nu fi ştiut de
prezenţa d-voastră atât de aproape şi să fi spe-
rat să pătrundă în casă în locul lui Gaspard.
Aceasta nu-i decât o presupunere, însă sigur
este că acum Cocoşatul este foarte grăbit. De
vreme ce n'a putut pătrunde în casă, uciderea
lui Gaspard este o eroare gravă, însă eroarea
este comisă, trebue s'o repare.

Vocea îi deveni gravă şi privi gânditor înaintea lui.

— D-nii Roux şi Ceval au auzit reflexiile lu Volsky.

Cocoşatul le-a auzit şi el şi nu prea crede să-i fie pe plac. Dacă ar fi intrat astă-noapte în casă, n'ar mai fi avut nici o însemnătate planurile lui Volsky. Insă n'a intrat, şi ei vor intra poate. Cu toate acestea, principalul este să n-

...deăm asupra celor ce avem de făcut. Cred ...u trebue să înştiinţăm poliţia.

— Îl cunosc destul de bine pe Inspector, spuse ...ndré; nu trebue să uit'm, domnilor, că o tâ...ră femee este cam orizontieră în Turn.

— N'o uit, spuse Matthews grav şi se în...ar e către tînărul Roux. Înţeleg foarte bine si...aţia d-tale, d-le Roux, şi-ţi voi spune un lu... — care nădăjduesc că nu-l vei socoti drept ...nitor. Există o recompensă de un milion de ...anci! Aşteaptă... spuse el ridicând mâna pen...u a opri întreruperea Roşcatului. Căpitanul Be...oit nu pare să fie un domn care are nevoe ...e bani. Eu, n'am decât un singur gând: prin...erea Cocoşatului. Dacă găsim comoara, câştigăm ...ilionul de franci; contele Wladimir este foarte ...ogat şi va plăti fără discuţie. Logodnica d-tale ...e poate fi de foarte mare ajutor şi întreaga ...mă va fi a ei dacă o câştigăm. Te rog să mă ...ţelegi, domnule Roux, spuse el cu un zâmbet ...li de ...ă-voinţă. O tânără femee n'ar fi ...rimit slujba la Granier dacă viitorul ei soţ ar ...i fost un Cresus.

— E drept că amândoi împreună n'avem o ...ară chiocară, sc... domn, spuse Roşcatul râ...zând

— Aşadar iată un prilej unic de a câştiga un milion de franci, spuse Matthews.

— Explică-te mai deslușit, te rog, spuse André după o tăcere.

— Cocoșatul se va înapoia la Turnul Templului, spuse detectivul liniștit. L'ați turburat noaptea trecută și nici o putere din lume nu-i va putea împiedica să aducă la îndeplinire ce a hotărît. Se poate să-i omoare sau nu pe Broscoi, însă va veni să-și ia înapoi bunul său. Iată ce propun eu: suntem cu toții în curent cu situația. Vom face toi ce ne va sta în putință pentru a-l captura fără ajutorul poliției.

André ne privi pe rând:

— Mi se pare că Roux trebue să fie acela care să hotărască, spuse el.

— Ei bine; dragii mei prieteni, spuse Roșcatul, cred că noi cinci vom fi deajuns pentru această însărcinare. Primesc propunerea d-lui Matthews.

— Bine, spuse André, atunci suntem înțeleși. Dar... ce este, Denis?

Servitorul apăruse la ușă, într'o stare de mare agitație.

— Ați auzit de descoperirea făcută în păduricea din fața Turnului Templului?

— Nu, spuse André, calm. Ce anume?

— Un om mort, domnule, ascuns în tufişuri. Avea înfăţişarea înspăimântătoare a unui maimuţoi mare. Se spune că locuia la ferma Dominique.

Rămaserăm cu toţii tăcuţi un timp, apoi vorbi Matthews:

— Cum a fost omorît? întrebă el.

Şi cred că toată lumea cunoştea răspunsul înainte de a-l auzi:

— Sugrumat, domnule.

CAPITOLUL IX

INTÂLNIREA CU COCOŞATUL MASCAT.

Aşadar Privighetoarea fusese şi el prezent, în timpul expediţiei noastre. Zăcuse lângă noi în tot timpul cât îl aşteptasem zadarnic să vină să ia scara ascunsă nu departe de acolo. Şi oricât fusese el de groaznic, nu-mi puteam stăpâni un sentiment de milă pentru sărmana brută.

Mi-l închipuiam în întunericul pădurii, căutând scara pe care o confecţionase cu atâta trudă, şi simţind deodată în jurul gâtului strânsoarea sugrumătorului tăcut.

După plecarea servitorului, păstrarăm cu toţii tăcerea.

Această nouă întâmplare părea să-l încurce pe Matthews. Se plimba cu paşi repezi şi nervoşi, întunecat la faţă.

— Asta schimbă lucrurile, domnilor, spuse el în cele din urmă.. Acum sosirea poliţiei este neîndoielnică.

— Cu siguranţă, răspunse André, însă nu văd necesitatea de a-i împărtăşi descoperirile noastre. Ne-ar dojeni, desigur, că nu i-am prevenit despre intenţiile Privighetorii.

— Adevărat, spuse Matthews, gânditor, şi eu aş fi primul vizat; nici nu ştiu despre prezenţa mea aici. Dar ce văd pe şosea? Nu-i inspectorul local?

André sări în picioare:

— Mă duc să-l aduc înăuntru, spuse el îndreptându-se spre poartă.

— Să nu mă recomanzi, îi strigă Matthews din urmă.

André încuviinţă din cap.

— Allo, inspectore, făcu el, am auzit spunându-se că a fost asasinat cineva.

— Intr'adevăr, domnule, spuse celalt grav, oprindu-se; tocmai vin dela anchetă.

— Vino puţin înăuntru, ai să te răcoreşti puţin şi ai să ne explici afacerea. Cred că

cunoşti pe d. Boutan şi iată alţi trei prieteni ai mei.

— Urâtă afacere, domnilor, spuse inspectorul punând jos paharul. După cât mi-am putut da seama până acum, nu există nici cel mai mic indiciu.

— Ce s'a întâmplat? întrebă André; am primit o vagă dare de seamă dela servitorul meu, care o ştia dela factor.

— Marier, lăptarul, l-a găsit din întâmplare. Mergea spre Turnul Templului, şi câinele său alerga prin pădure. Câinele a început să latre deodată, stăruitor, şi Marier s'a apropiat. A zărit piciorul unui om; restul era acoperit cu multă îngrijire.

— N'ai nicio idee despre identitatea mortului? întrebă André.

— Un lucrător dela serviciul drumurilor l-a recunoscut drept locatarul lui Dominique.

— Din întâmplare, spuse Matthews, vorbind pentru prima oară: de cât timp este mort omul acesta?

— Cam de vreo douăsprezece ore, după părerea doctorului, domnule.

—Aşadar s'a întâmplat noaptea trecută exclamă André, prefăcându-se surprins.

— Da, noaptea trecută, cam pela ora 10; o-

mul a fost sugrumat şi corpul lui ascuns în pădurice lângă Turnul Templului.

— Pare-mi-se că ai un gând ascuns, inspectore, spuse André calm.

— Ei bine, domnule, fiecare îşi are părerea lui; poate că o am şi eu pe a mea. D. Granier acela nu vi se pare şi d-voastră oarecum ciudat.

André zâmbi uşor.

— Il cunosc foarte puţin, inspectore; l-am întâlnit de vreo două ori, atâta tot.

Vrednicul poliţist îşi şterse buzele cu dosul mâinii.

— Acum trebue să plec, domnilor. Afacerea aceasta îmi dă mult de furcă.

— Doar nu-ţi închipui că d. Granier are vre-un amestec în afacerea aceasta? continuă André.

— Nu bănuesc pe nimeni, domnule, răspunse celalt; tot ce pot spune este că d. Granier este un personagiu ciudat şi că afacerea este foarte curioasă.

— Înţeleaptă concluzie, remarcă Matthews cu un uşor zâmbet, pe când se închidea uşa în urma inspectorului. Mă întreb ce s'ar face omul acesta cumsecade dacă ar şti de exi-

stenţa unui al doilea cadavru înăuntrul zidurilor!

Nu primi niciun răspuns căci în aceeaş clipă se desprinse silueta gingaşă a d-şoarei Verney din umbra porţii. Chiar dela distanţă se putea vedea că era pradă unei agitaţii extreme şi că părăsise în grabă Turnul Templului, fără a-şi lua măcar pardesiul. Zărind-o, inspectorul se întoarse din drum şi se îndreptară amândoi spre noi.

— A descoperit corpul lui Gaspard, spuse Matthews cu o convingere plină de seninătate. Să ne măsurăm vorbele

Avea, într'adevăr, dreptate.

Dimineaţă, după micul dejun, primul lucru care-o surprinsese pe d-şoara Verney, fusese cuşca câinelui goală. Apoi îl văzuse, de departe, pe Nero întins nemişcat. Şovăise o clipă, gata să intre în casă, la cea mai mică mişcare a câinelui. Insă, cum nu dădea semn de viaţă, se apropiase cu băgare de seamă şi văzuse că era mort.

— Eram atât de uimită, spuse ea, încât un timp îndelung, n'am fost în stare să fac altceva decât să-l privesc. Nevăzând nici o urmă de rană, am înţeles că fusese otrăvit.

De către cine? Incercând să lămuresc această moarte ciudată, m'am băgat sub tufişurile din apropiere şi am găsit... (glasul i se sugrumă la groaznica amintire) corpul lui Gaspard. Atunci, mi-am pierdut capul, am luat-o la fugă şi nu m'am oprit până aici.

— Inţelept imbold, spuse André.

— Vă pot întreba cine este această domnişoară? întrebă inspectorul.

— D-şoara Verney era angajată ca secretară la d. Granier, spuse Roşcatul. Acum este deslegată de orice angajament, încheiă el cu hotărîre.

— Este într'adevăr extraordinar, spuse inspectorul frângându-şi mâinile. Trebue să mă duc acolo, imediat. Un mort înăuntru, şi...

— Ai dreptate, spuse André, făcând oaspeţilor săi un semn cu ochiul. Insă d-şoara Verney este obosită, trebue să se odihnească puţin aici.

Il conduse pe inspector până la poartă şi eu îi însoţii.

— Ce spui despre asta? spuse inspectorul clătinând din cap. N'aveam dreptate când spuneam că Granier era un personagiu ciudat?

— Ciudat, fără îndoială, răspunse André. Insă un lucru este neîndoielnic: Granier este străin de cele două asasinate: fizicul lui slăbuţ, garantează nevinovăţia lui.

Ne uitarăm câtva timp după inspector, care se îndepărta.

— Ce părere ai despre toate, Pierre? mă întrebă André deodată.

— Este afacerea cea mai extraordinară care s'a pomenit vreodată. Un noroc extraordinar că Cocoşatul nu l-a nimerit astă-noapte pe Matthews.

— Mare noroc, încuviinţă André, aprinzându-şi o ţigară. El însuş mi se pare un personagiu extraordinar... Extraordinar, repetă el pe când ne apropiam de terasă. Am de gând să-i ofer găzduire.

Il găsirăm stând de vorbă cuJ ean; cele două turturele dispăruseră în mod misterios. André îi propuse numaidecât lui Matthews să rămână la el.

— Eşti foarte amabil, căpitane Benoit, răspunse el. Dar, sincer vorbind, nu cred să mai am de stat mult timp aici.

— Ce vrei să spui? întrebă André, intrigat.

— Pur şi simplu, că epilogul este foarte a-

proape. Lucrurile se vor precipita acum, deşi Cocoşatul este imobilizat atâta vreme cât e lumină. Dar cred că şi d-ta trebue să renunţi caşi mine pentru câteva nopţi la gândul unui somn liniştit într'un pat moale.

— Asta nu ne supără cu nimic, spuse André. Cu toate acestea îţi reînoiesc oferta: casa mea te şi a d-tale.

— Mulţumesc, răspunse Matthews. N'am baje prea multe şi vor fi uşor transportate. acă m'ai invita şi pentru prânz, ţi-aş fi recunoscător.

— Bine-înţeles, dragul meu prieten, răspunse André; dealtfel este chiar ora mesei.

Il sună pe Denis şi-i dădu ordinele trebuincioase. In timpul dejunului, ne înţeleserăm asupra planului de adoptat pentru viitor; era natural ca Matthews să ne conducă, deşi pentru moment se recunoştea învins.

— Cocoşatul ştie desigur că descoperirea celor două asasinate va aduce poliţia la Turnul Templului, lucru nu tocmai pe placul lui. Ce va face el, aşadar?

Niciunul dintre noi nu şi putea închipui ce avea să facă în după-amiaza aceea Cocoşatul: era totodată simplu şi nespus de feroce. Dar să nu anticipăm.

După dejun, primul punct esenţial era să convenim asupra purtării d-şoarei Verney. Roux se opunea categoric înapoierii ei la Turnul Templului. Ea cunoştea deja una din ascunzătorile secrete ale comorii, şi deşi ea se oferi spontan să se înapoieze acolo, noi ne opuserăm într'un singur glas. Fu hotărît ca deocamdată ea să rămână la André, sub paza lui Roux, ceeace mulţumi pe toată lumea. Jean hotărîse să plece cu maşina până acasă şi să se înapoieze în cursul după-amiezei. Auzind acest lucru, Matthews ceru să-l conducă şi pe ei la Ryes. Socotea că acolo avea să se vorbească de asasinate şi că va putea poate culege ceva informaţii din miile de zvonuri cari aveau să circule.

— Tu ce faci, André? întrebai eu.

— Nu prea ştiu, răspunse el, nu te sinchisi de mine.

Şi mă lăsă să dispun pe placul meu de după-amiază. Hotărîi să mă duc să iau ceaiul la Ryes, la hanul Delfinului. Cu puţin noroc, puteam găsi salonaşul gol, ceeace mi-ar îngădui să verific în voie teoria lui André. Era ora trei când ajunsei la marginea oraşului. Rătăcii o jumătate de oră pe străzi, apoi urcai

la Delfin. La un moment dat mi se păru că-l zăresc pe Matthews în depărtare, însă nu fui sigur. Când intrai, atât hall-ul cât şi salonaşul erau pustii. Mă băgai repede în cămin: era larg şi înalt, încăpeam tot înăuntru. Mă uitai în sus, însă nu văzui altceva decât întunericul.

— Doriţi ceai, domnule?

Ieşii repede afară şi-l văzui pe chelner care se uita la mine.

— Te rog, spusei eu, simţindu-mă foarte caraghios. Aveţi un cămin minunat, aici.

— Da, domnule, foarte frumos!

Ieşi din cameră, lăsându-mă foarte stingherit. Când se înapoiă, mă informai:

— Hotelul este ocupat tot?

— Da, domnule, avem mulţi pasageri în trecere.

Se repezi să întâmpine nişte noui veniţi. Imediat în urma lor apăru perechea Volsky, care veni deadreptul spre salonaş. Tânăra femee păru să nu-mi remarce prezenţa, însă Volsky îmi făcu un uşor salut în trecere. Mă prefăcui că citesc cu atenţie un ziar pentru a-i putea observa mai în voie. Incepură să vorbească în şoaptă; prinsei, din întâmplare,

câteva cuvinte. Mi se păru că el stăruia ca ea să urmeze un sfat şi că ea se opunea cu energie. Pusei deoparte ziarul şi aprinsei o ţigară. Nu mi se părea interesant să mai stau acolo şi eram pe punctul de a pleca, dar deodată văzui căzând nişte bucăţele de funingine pe marmora albă din fundul căminului. Sângele începu să-mi alerge mai iute prin vine: funinginea era un indiciu sau un accident? Ceilalţi doi nu remarcaseră nimic. Timp de vreo cinci minute îşi mai continuară conversaţia apoi Volsky ieşi şi tânăra femee aruncă o privire distrată într'o revistă ilustrată. Aşteptai cu nerăbdare plecarea ei. Insă ea nici gând n'avea de aşa ceva; scoase un pachet de ţigări. Prinsei ocazia din zbor:

— Imi permiteţi, spusei, sculându-mă pentru a-i oferi un foc.

Imi mulţumi şi spre surprinderea mea lăsă revista pentru a-mi vorbi.

— Tristă afacere, cele două asasinate, spusei eu.

— Două! exclamă ea, uluită.

— Da, unul în afara şi altul înăuntrul Turnului Templului.

— Nu ştiam decât despre cel din pădure,

...r spune-ţi-mi, cine a fost ucis în casă?

— Servitorul d-lui Granier; a fost sugrumat ...şi celalt.

— Dar asta este extraordinar, spuse ea; ...nteţi sigur că nu d. Granier a fost omorît?

— Absolut sigur, răspunsei eu; poliţia an-...hetează la ora aceasta.

Un aer de uşurare apăru pe chipul ei, — ...ţeleseî pricina. Moartea lui Granier le-ar fi ...tingherit enorm planurile.

— Se ştie cine-i asasinul omului din pădure?

— Probabil tot persoana care l-a omorît şi ...e servitor.

Işi închipuise, desigur, că Privighetoarea fu-...ese omorît de către Gaspard şi moartea ser-...vitorului o turbura. In timp ce pălăvrăgeam, ...ăzu un al doilea bulgăraş de funingine în ...ămin.

— Il cunoaşteţi pe acest Granier? întrebă ...ea.

— Eu nu sunt decât un turist, însă după spusele oamenilor de pe aici, este un om foarte ciudat.

— Cum poţi minţi astfel, spuse ea cu răceală. Nu stă cineva la pândă pe zăduf fără ...un motiv serios.

— Explicaţia este foarte simplă: d-l Granie a angajat de curând o secretară care este lo godnica tânărului care era cu mine, şi o aş teptam pe ea.

Fumă un timp în tăcere, apoi:

— Nu te cred; ştii prea multe luc uri. Pentruc să nu dăm cărţile pe faţă? Ar fi mult mui bin pentru toată lumea.

Inţelesei, atunci, unde voia să ajungă şi presu pusei că nu ştia despre existenţa Cocoşatului Marillard dispărut, nu mai rămâneam decât e şi noi cari râvneam comoara.

— Veţi recunoaşte împreună cu mine, doam nă, reluai eu, că fortificaţiile lui Granier au fos neîndestulătoare, căci a trecut cineva noaptea trecută peste zidul Turnului.

— Tocmai, răspunse ea privindu-mă drep în ochi, şi acel cineva trebue să fi fost un on foarte voinic, ca prietenul care a fost zilele tre cute aici cu d-ta.

La început nu înţelesei aluzia, apoi, deodată pricepui şi începui să râd.

— Stimată doamnă, exclamai eu, sper că ni ne acuzaţi, pe noi de dublul asasinat? Nu-i d loc genul nostru!

Se sculă, fără să-mi răspundă şi fui foart

mulţumit văzând-o că pleacă. Rămase, o clipă pe gânduri în hall, apoi urcă scara. După ce mă asigurai că nu mă vede nimeni, mă repezii la cămin: de data aceasta nu mai era atât de întuneric. André avea dreptate. Cam la vreo trei metri deasupra capului meu văzui un fel de deschizătură prin care se strecura o lumină slabă şi în clipa când mă uitai, se mişcă ceva: o pereche de ochi sălbatici mă fixară, apoi dispărură şi eu îmi părăsii postul de observaţie. Ce aveam de făcut? Eram sigur că întâlnisem privirea Cocoşatului mascat. După părerea lui André, camera lui Volsky era deasupra noastră şi d-na Volsky tocmai se urcase acolo; aşadar ea trebuia să-l fi găsit pe Cocoşat în camera ei. Pe de altă parte, după deducţiile mele, ea nu ştia de existenţa lui. Eşii repede în hall şi privii spre etaj: într'adevăr, camera numărul 18 se afla deasupra salonaşului în care stătusem de vorbă; însă dacă André reperase camera, el nu ştia în ce loc se afla deschizătura căminului şi nu putuse vedea ca mine că ea corespundea în camera alăturată. Aşadar numărul 19 era camera Cocoşatului. Uşa era închisă şi avui un moment o poftă nebună să urc scara şi să intru înăuntru. Puteam presupune o greşeală. Reuşii să mă stăpânesc şi mă

dusei să consult registrul. Putui citi: „H. Térieu, Paris, Nr. 19".

— Văd că aveţi aici un domn Térieu, mă adresai eu casieriţei hotelului; nu-i un domn înalt, cu o mică cocoaşă?

— Este într'adevăr, un domn înalt, însă nu cred să fie cocoşat, răspunse ea.

— Are mustăcioară?

— Este complet ras, replică ea; cred că trebue să se înapoieze pentru cină.

— Aşadar nu-i în hotel? mai întrebai eu cu ton indiferent.

— Nu, nu l'am văzut toată ziua.

Se întoarse înspre un nou sosit. Ce să fac? Eram absolut sigur că omul care-şi spunea Térieu se afla în hotel. Stătui nehotărît în hall şi uitându-mă din nou spre camere, constatai cu uimire că uşa numărului 19 era întredeschisă. Maşinal mă aşezai într'un colţ de unde puteam observa uşile şi comandai un whisky. Pasagerul dela Nr. 19 ieşise oare? Dădui paharul peste cap şi punându-l jos luai o hotărîre: să mă urc direct în cameră; poate că în felul acesta să-l văd pe omul pe care-l căutam: jocul merita osteneala. Zis şi făcut; urcai scara, bătui în treacăt în uşă şi intrai. Camera era goală; o inspectai

dintr'o privire grăbită: o trusă de toaletă, o valiză, etc... Bagajul obişnuit al unui călător oarecare. Deodată auzii un sgomot ciudat venind din camera alăturată: s'ar fi spus că cineva lovea cu piciorul în perete; încă o isbitură mai puternică şi sgomotul încetă. Socotii mai prudent să părăsesc camera; dacă eram surprins acum, nu mai aveam nici o scuză. Când să plec, privirea mi se opri asupra oglinzii din faţa mea: văzui închizându-se încetişor uşa în spatele meu; făcui un mare efort şi mă întorsei brusc. „Iată-l pe d-l Térieu", îmi spusei eu. Nu era d. Térieu! Apropiindu-se de mine, văzui o groaznică figură mascată şi un individ înalt ca un uriaş. Intr'o străfulgerare înţelesei că era Cocoşatul mascat; mâinile sale se apropiau de gâtul meu; mă sbătui ca un peşte, însă cu toată puterea mea mai mult decât mijlocie, nu eram decât o jucărie pentru adversarul meu. Curând începu să-mi vâjâie în urechi şi strânsoarea deveni şi mai puternică. Incepui să-mi pierd cunoştinţa: mă sugruma cu o lucire sălbatecă de triumf în ochi!

CAPITOLUL X

COCOŞATUL IŞI INDREAPTĂ GREŞEALA

Când îmi revenii în fire, nu-mi amintii întâi nimic, apoi încetul cu încetul sinistra arătare îşi recăpătă forma şi avui impresia că-i simt iar mâinile teribile în jurul gâtului. Mă ridicai dintr'un salt: agresorul meu dispăruse, şi odată cu el şi bagajele şi hainele lui. Mă aşezai un moment pe pat încercând să-mi adun gândurile. Gâtul mă durea groaznic. Cocoşatul era fără îndoială un maestru în arta sugrumatului; voise numai să mă facă să-mi pierd cunoştinţa pentru a o putea şterge în linişte. Mă uitai la ceas: era ora şapte. Trecuse mai mult decât o oră de când intrasem în cameră. Pe când puneam ceasul înapoi în buzunar, zării sub pat o foaie mare de

hârtie împăturită în patru: o ridicai şi o desfăcui. Nu-mi venea să-mi cred ochilor: era planul Turnului Templului, furat înainte cu două zile. Nevoind să mai rămân în camera aceea, în care n'aveam ce căuta, coborîi în hall, cu planul vârât adânc în buzunar.

Mă gândii să mă interesez întâi de d. Térieu şi mă dusei la biurou.

— D-l Térieu s'a înapoiat? o întrebai pe tânăra fată.

Mă privi oarecum surprinsă.

— D-l Térieu şi-a plătit nota şi a părăsit hotelul, acum vreo jumătate de oră.

— Se vede că am înţeles eu greşit, adăugai t.u. V'a spus că se înapoiază la Paris?

— Nu mi-a spus nimic, dar e sigur că nu pleacă astă seară: ultimul tren a trecut de mult.

Îi mulţumii şi mă instalai într'un colţişor confortabil al hall-ului cu un pahar de whisky în faţă. Apoi scosei preţioasa hârtie şi începui s'o examinez. Planul data din 1532, în timpul domniei lui Francisc I. Indica diferite clădiri cari mai existau încă şi o construcţie pe care o presupusei drept capela în ruine.

Un pasagiu secret era indicat cu precizie. Legând între ele cele două corpuri de clădiri.

— Vai, Ceval, ce faci aici?

Ridicai ochii şi-l văzui pe Jean Boutan care mă privea uimit.

— Alo, răspunsei eu, am găsit planul d-tale. Dar, ia loc, am să-ţi istorisesc ce s'a întâmplat.

Când terminai, el îşi manifestă uimirea:

— Cocoşatul acesta este într'adevăr un om extraordinar, spuse el. Dar să revenim la plan: ce indică pe dos?

Scrisul era neîndemânatec şi abea schiţat, creionul se şterse pe jumătate. Reuşirăm să descifrăm următoarele:

„Când vezi Turnul şi turnuleţul dinspre răsărit, dai de un fel de copac bătrân; faci treizeci de paşi spre nord şi dai de răspuns; dar dacă auzi sgomotul roţilor cari se învârtesc, bagă de seamă".

— Inconvenientul este că trebuie să intrăm iar înăuntrul zidurilor pentru a verifica aceste date, spuse Boutan; şi acest lucru nu se poate face decât ziua, căci noaptea turnuleţul este invizibil.

— Dar uite-te aici, spusei eu. Pasagiul este indicat deslușit pe plan. Pentru ce această notiţă explicativă?

Jean Boutan clătină din cap:

— Planul arată numai parcursul subteranei; notiţa ne arată intrarea acestei subterane, care intrare se află în vechea capelă; ieşirea se află chiar în Turnul Templului.

— Mă tem că mi-am rupt gâtul zadarnic, căci nu văd cum am putea pătrunde la lumina zilei înăuntrul incintei.

— Poate că ne-ar putea ajuta logodnica lui Roux? spuse el gânditor. Trebue să se înapoieze la Granier să-şi ia lucrurile şi ar putea repera foarte uşor copacul. In orice caz, aici nu mai avem ce căuta, să plecăm!

— Eu sunt de părere să mai stăm câteva minute. Cine ştie dacă prietenul nostru nu se va înapoia să caute planul.

— Nu cred, spuse Boutan. In orice caz, mă duc până la gară să iau un ziar şi mă înapoiez.

Rămăsei singur în hall. Luminile amurgului scăldau încăperea şi o toropeală liniştită învăluia atmosfera. Câteva clipe după plecarea lui Jean, trecură prin hall patru cunoscuţi jucători de golf; apoi trecu pe lângă mine preotul, urmat de cele două doamne în vârstă.

Aprinsei o ţigară, spunându-mi că aşteptarea mea era desigur zadarnică, şi că Cocoşatul nu se va înapoia. Uşa se deschise încă odată şi mi se

păru că era Jean Boutan, însă în realitate era inspectorul de poliţie însoţit de un tânăr ziarist care se apropiă imediat de mine.

— Bună-ziua; domnule Ceval, îmi spuse el. Vă amintiţi de mine? Mi-aţi dat un inteview acum vreo doi ani, la Versailles. A fost o afacere extraordinară, nu-i aşa?

— Intr'adevăr, răspunsei eu.

Apoi mă întorsei către inspector:

— Aţi descoperit ceva la Turnul Templului, azi dimineaţă?

— Vă închipuiţi că trebue să fiu discret, domnule, îmi răspunse el. Insă pentru a fi sincer, n'am aflat nimic nou. Am reuşit să-l văd pe Granier şi i-am anunţat cele două asasinate. Deşi a părut îngrozit, s'a prefăcut că nu înţelege. „Bagă de seamă, domnule Granier, i-am spus eu, d-ta ştii unele lucruri pe cari nu vrei să le spui! Cunoşti pe asasini". Insă n'am putut scoate dela el decât vorbe fără şir. L'am părăsit, punându-mi în gând să-l fac să vorbească la anchetă.

Pe când îmi istorisea inspectorul aceste lucruri, îi văzui pe cei patru jucători de golf urcând scara; se dădură la o parte pentru a face loc unei cameriste care ducea o cană cu apă.

în clipa următoare se auzi un ţipăt, în liniştea serii: camerista, oprită pe pragul camerei 18, scăpase cana din mână — apa se scurgea de-alungul treptelor — şi stătea acolo, înmărmurită

Toată lumea era buimăcită... După câteva clipe, mă repezii în urma inspectorului. Mii de gânduri îmi trecură prin minte, dar când intrai în cameră nu-mi veni să-mi cred ochilor. Volsky era atârnat de o bârnă a plafonului. Se legăna-bănea în mod caraghios de colo-colo, atingând aproape peretele dinspre camera 19. Înţeleseî dintr'o dată că sgomotul acela ciudat pe care-l auzisem eu din camera 19 fusese produs de călcâiele sărmanului muribund. Sub picioarele lui se afla un scaun răsturnat. Ce se făcuse soţia lui? Când se despărţise de mine, d-na Volsky se urcase sus, şi după un sfert de oră intrasem eu în camera Cocoşatului. Acum unde era?

— Pentru ce atâta scandal? îmi strigă Boutan din josul scării.

Coborîi spre el şi-i răspunsei.

— Dumnezeule! făcu el. Ce de mistere se îngrămădesc la Ryes.

— Nu văd unde-i misterul, interveni inspec-

torul. Sinuciderea se vede foarte limpede.

In clipa aceea apăru directorul hotelului, buimăcit.

— Ce lucru groaznic, domnule Boutan! exclamă el. Ce scandal! Timp de câteva luni nu voi mai putea închiria camera.

Apoi se apropiă grăbit de medic, care cobora scara, nădăjduind Dumnezeu ştie ce, care să mai micşoreze tragedia.

Mă pregăteam de plecare, când apăru inspectorul alb ca varul, pe pragul numărului 18.

— Doctore, chemă el cu glas răguşit, vino, te rog, sus!

Doctorul urcă scara şi noi îl urmarăm maşinal. Pe pat se odihnea nemişcat corpul lui Volsku; dulapul era deschis şi în fund se vedea ghemuit corpul unei femei: era d-na Volsky. Fusese sugrumată, urmele se vedeau foarte bine pe gât.

— Scoateti-o cu băgare de seamă, spuse doctorul, deşi cred că totul e de prisos.

Era într'adevăr moartă.

— Cine s'o fi sugrumat, oare? întrebă directorul, scos din minţi.

Stătea lângă micul ziarist care exclamă:

— Bărbatul! arătând corpul întins pe pat.

Ne uitarăm la el: tremura, de excitat ce era. Intrebă, întorcându-se spre doctor:

— D-voastră aţi examinat cele două cadavre de astă noapte?

— Da, răspunse doctorul, însă nu văd...

— Cum nu vedeţi? întrebă ziaristul, în culmea enervării. Dar e limpede că acesta este asasinul celor trei persoane; şi-a făcut singur dreptate.

Inspectorul clătină din cap, nedumerit. Ziaristul stărui:

— A văzut cineva pe omul acesta prin apropierea Turnu'ui Templului?

— L'am văzut eu, eri, acolo, răspunsei eu; stărui să fie primit împreună cu soţia lui.

— Ce vă spuneam eu, se repezi ziaristul triumfător.

Intâlnii privirea lui Boutan şi ne înţeleserăm din ochi să părăsim camera.

— Să le mai dăm lămuriri? întrebai eu pe când coboram scara.

— Pentruce? N'ai dovezi şi, la urma urmei, poate că tânărul ziarist are dreptate?

— Nu-mi vine să cred! Unde-i Matthews? Il mai aşteptăm?

— Mi-a spus că va fi în maşină; dacă nu,

să plecăm fără el.

Nu-l găsirăm în maşină şi pornirăm. Il găsirăm la Benoit, unde se servea cina. Ascultară în tăcere povestirea noastră şi primul care vorbi fu detectivul.

— Cocoşatul mascat şi-a reparat greşeala, spuse el. A reuşit să rătăcească complet urmele, căci nu mă îndoesc nici o clipă că el l'a spânzurat pe Volsky şi a ucis-o apoi pe femee. Aceste două persoane i-au servit, fără să vrea, foarte bine scopurile; acum i-a suprimat, căci puteau să devină supărători.

— Domnule, Matthews, replicai eu, d-ta uiţi că ipoteza d-tale implică pentru Cocoşat libertatea totală de a intra şi ieşi în camera lui Volsky; aşadar se cunoşteau?

Detectivul zâmbi:

— Intr'adevăr, domnule Ceval, iată ce trebue să se fi întâmplat. Cocoşatul a auzit convorbirea perechei Volsky. Volsky s'a urcat în camera lui şi Cocoşatul l'a urmat. L'a sugrumat şi l'a ascuns în dulap. Aşteaptă, spuse el văzând că vreau să-l întrerup; ştiu ce vrei să obiectezi, dar lasă-mă să sfârşesc. Apoi s'a înapoiat la postul lui de ascultare; puţin mai târziu s'a urcat şi doamna. A repetat cu ea operaţia, apoi

a atârnat pe bărbat de bârnă şi a aruncat femeea în dulap. S'a înapoiat în camera lui, unde te-a găsit pe d-ta, şi pentru a evita orice încurcătură nu te-a sugrumat ci s'a mulţumit numai să te ameţească pentru a putea părăsi liniştit hotelul, adică d. Térieu să părăsească hotelul.

— Ce vrei să spui? întrebă André.

Matthews se aplecă înainte cu un aer intrigat.

— Aiung tocmai la obiectiunea d-lui Ceval. Dacă intră un străin în camera ta într'un scop îndoelnic, îl înhaţi şi sunt toate şansele să fii auzit. In cazul d-lui Ceval, este altceva: vederea Cocoşatului mascat l'a hipnotizat. Insă Volsky şi mai ales d-na Volsky, ar fi trebuit să facă scandal. Nu s'a auzit nimic; aşadar vedeţi la ce concluzie de neînlăturat ajungem?

— Să fiu al dracului dacă văd ceva! spuse Roşcatul.

— Ei bine! Omul care putea intra şi ieşi oricând voia în camera lor nu poate fi decât Jean Picot, şoferul.

Vorbind, el se însufleţise puţin şi ridicase glasul.

— El este, continuă Matthews, nu poate fi decât el. A manevrat cu multă iscusinţă: fiind oficial şoferul lor, a mai închiriat o cameră sub

numele de Térieu, (știți că este expert în arta deghizării), și astfel a avut două camere în hotel: aceea a lui Jean Picot, probabil la etajul de sus și aceea a d-lui Térieu.

Se opri, își aprinse o țigară și ne privi pe rând, cu un aer triumfător.

— Ce mai creer, Doamne! isbucni André. Și acum ce ne facem?

CAPITOLUL XI

UN CHIP LA FEREASTRA.

Cu cât mă gândeam mai mult la deducţiile lui Mathews cu atât mi se păreau mai evidente. Identificându-l pe Jean Picot cu d. Térieu înlăturam dintr'odată toate dificultăţile. Cocoşatul era desigur un artist desăvârşit şi nu mă puteam împiedica să-i admir măiestria şi facultatea surprinzătoare pe care o avea de a-i folosi pe ceilalţi şi de a-i înlătura imediat ce nu-i mai erau de folos

— Este uimitor! exclamă André. Nu cunosc decât un singur om pe lume care să-l egaleze şi acesta este d. Matthews!

Detectivul ridică mâna în semn de protestare.

— Nu uita, scumpul meu domn, că am pre d-tale marele avantaj de a cunoaşte de multă vreme faptele Cocoşatului. Cred că de data aceasta vom reuşi să punem mâna pe el. Şi principalul nostru atu este că posedăm planul d-lui Boutan.

— Aşadar d-ta crezi că Cocoşatul are de gând să se mai folosească de datele acelea? întrebă Jean.

— Nimeni nu omoară patru oameni pentru nimic, răspunse Matthews, şi deşi riscul este mare, Cocoşatului nu-i va fi teamă să încerce. Se gândeşte, desigur, că şi noi ne vom încerca norocul; sunt convins că ştie despre existenţa d-şoarei Verney şi că şi-a dat seama că ea ne poate fi de folos. Sub pretextul de a-şi lua bagajele, ea se poate duce mâine înapoi la Turnul Templului şi să însemne pentru noi copacul, după cum prea bine a spus d. Boutan. In afară de asta, ancheta poliţiei trebue să aibă loc poimâine: prin urmare trebue să fim acolo până cel mai târziu mâine seara, şi Cocoşatul ne va urmări; nu se poate duce astă seară, căci aşteaptă să-i însemnăm noi copacul.

— Aşadar, după teoria d-tale, urmează să

scoatem noi castanele din foc, spuse André. Şi presupunând că noi refuzăm jocul?

— Nu cred să-i displacă acest lucru. Trebue să existe mai multe puncte de reper pentru intrarea subteranei; să nu mergem acolo ar însemna să-i lăsăm drumul liber. Insă cocoşatul este prea bun psicholog pentru a crede că ne vom lăsa păgubaşi; eu mă duc în orice caz.

— Glumeam, dragul meu, spuse André.

In clipa aceea Pauletta Verney scoase un ţipăt. Privea ţintă la fereastră, speriată. Ii urmării direcţia privirii şi întrevăzui lămurit, timp de o secundă, chipul lui Jean Picot lipit de geam. Se uita la Matthews cu o furie sălbatecă. Apoi se auzi un pocnet scurt, un zgomot de geam spart şi în acelaş timp se stinse lumina. Un glonte îmi şuieră pela ureche.

— Cocoşatul! strigă Matthews. După el!

— Cine a stins lumina? întrebă André cu glas liniştit.

— Eu! strigă Matthews; să rămână cineva lângă d-şoara Verney iar ceilalţi veniţi cu mine.

— Degeaba, spuse André, noaptea este prea

întunecoasă; însă ticălosul mi-a spart geamul. Cred că pe d-ta te ţintea, Matthews.

— Sunt absolut sigur de asta.

— Vai, uşa este deschisă! spuse Roşcatul.

Cum termină de vorbit auzirăm deodată un strigăt înăbuşit, urmat de un gâlgâit ciudat. Sgomotul încetă brusc şi o uşă se închise.

— Lumină! spuse André scurt. Şi tu, Pierre, ţine revolverul pregătit.

Cum se aprinse lumina, îl văzurăm pe Matthews, ghemuit lângă perete cu mâinile la gât şi ochii ieşiţi din orbite. Mişca buzele fără a scoate un sunet. Părea îngrozit. André deschise uşa dinspre hall: era absolut pustiu însă uşa dela intrare era deschisă. André se înapoiă în cameră.

— Bunul nostru prieten, Cocoşatul, a plecat, remarcă el.

— ...Mâinile lui în jurul gâtului, bâlbâi detectivul cu glas stins.

— Puţin coniac? întrebă André. Este un întăritor, spuse el apropiindu-se de bufet.

— Doriţi ceva, domnule? întrebă deodată Denis, care apăruse în uşă. Am auzit un zgomot.

— Uite-te afară, dacă nu-i nimic anormal,

însă bagă de seamă! S'ar putea să fie niște sugrumători pitiți în umbră; dacă vezi vreunul, cheamă-mă!

— Prea bine, domnule, și ce trebue să fac după aceea?

— Să ne aduci câteva sticle cu bere.

După ieșirea servitorului, adăugă:

— Săracul Denis, veghează asupra mea cu o grijă deosebită; are niște nervi mai de nesdruncinat chiar și decât cei ai lui Charles Parry.

— In orice caz, un lucru este stabilit, spusei eu: Picot este Cocoșatul.

— Intr'adevăr, încuviință André. Cum te simți d-le Matthews?

— Mai bine, acum, însă am fost surprins.

— Cred și eu, spuse André. Ei, Denis, ce-ai întâlnit?

— Nimic altceva decât o pisică! domnule, răspunse Denis, punând tava pe masă.

— Bine! continuă André. N'am putut face cunoștință mai deaproape cu d. Jean Picot. Și acum, spune-i soției d-tale să pregătească pentru d-șoara Verney camera d-nei Benoit. Cât despre d-ta, Matthews, cel mai bun lucru ar fi să dormi în cabinetul meu de toaletă;

acolo vei fi în siguranţă.

— Mulţumesc, domnule Benoit, primesc cu plăcere ofrta.

Părea iar înseninat.

— Şi în continuare, reluă André, după ce ieşi Denis din cameră, mâine pela ora sase d-şoara Verney se va înapoia la Turnul Templului însoţită de Roux; în timp ce ea îşi va face bagajele, Roux va repera copacul şi-l va însemna. E limpede?

— Perfect, spuse Roşcatul.

— Propun ca d-şoara Verney să se ducă la culcare; trebue să fie bine odihnită mâine dimineaţă. Poţi fi liniştită, micuţă domnişoară, eşti sub paza noastră vigilentă.

— Nu mi-e frică de nimic şi nădăjduesc să petrec o noapte mai liniştită decât cea trecută.

— Nu prevezi o întoarcere posibilă a Cocoşatului mascat? întrebă Jean.

— Totul este cu putinţă, răspunse André. Insă cred că putem dormi fără nicio grijă. Ce-ţi mai face gâtul, d-le Matthews? adăugă el după plecarea celorlalţi.

— Cât se poate de bine! Dar... mai dau eu odată de Picot... Dar asta nu se va întâmpla

înainte de mâine seara; sunt sigur; se va feri să dea ochii cu noi la lumina zilei după reprezentaţia pe care ne-a dat-o.

— Sunt în totul de părerea d-tale, încuviinţă André. Şi acum vrei să-ţi arăt camera d-tale?

Rămăsei singur şi-mi turnai de băut. Îl cunoşteam bine pe André şi metodele lui, şi simţeam că mă intrigă ceva în purtarea lui. Liniştea şi nepăsarea lui, mai ales după atacul împotriva lui Matthews, erau absolut normale. Astfel îl văzusem întotdeauna în împrejurările cele mai extraordinare. Insă sub acest calm părea să ţâşnească ceva nedeslu-şit, pe care-l percepeam lămurit, fără a mi-l putea explica. Cum se înapoiă i-o spusei. Râse nepăsător:

— Machiavelismul lui mă încurcă şi mă întărîtă, Pierre.

— Dar pentruce dracu nu l-am urmărit? exclamai eu.

— Eram buimăcit, Pierre.

— Nu pe mine ai să mă faci să cred asta, spusei râzând. Imi ascunzi ceva.

— Vreau să beau, Pierre; dă-mi nişte bere! Işi aprinse o ţigară şi cu ochii pe jumătate

închişi, începu să trimită, alene, rotogoale de fum spre plafon. Acum ştiam că intuiţia mea nu mă înşelase. André cugeta adânc, nemişcat şi preocupat. Deodată râse scurt:

— Asta este, Pierre, un diavol, şi încă unul foarte periculos. Pentru nimic în lume n'aş vrea să-l scap mâine seară. După cât îmi dau seama, nu există niciun punct şubred în tactica lui actuală. Insă ce va face, când se va pomeni cu noi la intrarea în subterană?

— Impresia mea este că nu va face nimic, spusei eu.

— Zău? Bine, bine! vom vedea noi. Incă un pahar de bere, şi pe urmă la culcare!

— Ce vei face mâine? întrebai eu.

— Aştept inspiraţia momentului.

Mă urcai în camera mea, lăsându-l pe André cu gândurile lui. Ştiam că va rămâne acolo, poate chiar şi ore întregi, fumând şi rumegând... Rumegând ce?

Dormii buştean, cu toate că mă durea gâtul. Coborînd la micul dejun nu-l întâlnii decât pe Matthews care-mi întinse un număr din „Curierul Boulogne"-ului, pe care văzui imprimat cu litere mari:

Extraordinara crimă din „Valea Bogată"

Articolul nu spunea nimic pe care să nu-l ştim, însă un lucru era sigur: peste câteva ore avea să năvălească o mulţime de lume şi o armată de reporteri la faţa locului.

— Du-te cât mai repede cu putinţă acolo, îi spuse André d-şoarei Verney după micul dejun.

Ea plecă cu Roşcatul, după cinci minute. André se întoarse către detectiv.

— Ce program ai d-ta? întrebă el.

— Jean Picot, răspunse celalt. Numai el mă preocupă. Cum n'am nimic de făcut toată ziua, mă duc la Ryes să-mi încerc norocul: poate dau de el.

— Bine, spuse André.

Cum Jean Boutan îşi petrecea ziua acasă, se înţeleseră să-l ducă pe Matthews la Ryes şi să-l ia seara, în trecere.

— Iată-ne reduşi la cea mai simplă expresie, spuse André, văzând cum dispare maşina lui Jean. Şi noi, ce facem acum?

— Aştept inspiraţia momentului, îi replicai eu.

André privi îngândurat câmpia scăldată în soare.

— Aş vrea să te odihneşti, Ceval; rămâi aici şi deschide bine ochii! Dacă n'ai ceva mai bun de făcut, gândeşte-te la următorul lucru: cum de n'a văzut Cocoşatul planul care sărea în ochi, ieşit jumătate de sub-pat, cum era? Aşadar, asta îl frământase noaptea trecută. Il privii cum se îndepărtează cu maşina pe şosea şi mă gândii. Cocoşatul voise să ne zăpăcească şi afară de André, toţi ceilalţi ne lăsaserăm prinşi în cursă. Pentruce ne sugerase Cocoşatul această pistă falsă? Pentruce dăduse acest avantagiu asupra lui? Nu era cumva o cursă? Voia să se folosească de noi şi numărul nostru îl stingherea. Voia să ne prindă pe toţi şi născocise cine ştie ce combinaţie drăcească; o maşină infernală, o bombă oarecare, pentru a ne distruge. Veni amiaza şi nu primisem niciun semn de viaţă dela d-şoara Verney şi dela Roux. Cam pela douăsprezece şi jumătate sosi inspectorul; dorea să vorbească cu Benoit şi probabil şi să-şi mai potolească setea, căci era zăduf.

— Reporterilor le place aviaţia, spuse el. Priviţi în sus: deasupra Turnului Templului se învârteşte un avion, care fotografiază, desigur, casa.

— N'aveţi nicio noutate? îl întrebai eu.

— Nimic, domnule. Sunt de părerea tânărului ziarist care mă însoţea ieri.

— Ce s'a făcut şoferul lui Volsky? spusei eu în treacăt.

— L'am interogat, răspunse inspectorul. Insă n'am putut scoate mare lucru dela el. Este numai de o lună în slujba lui Volsky şi nu ştie nimic despre viaţa lor. Nu, personagiul important este Granier; nu-l cred vinovat de asasinate, însă sunt convins că el cunoaşte mai bine decât oricine toată afacerea.

Se sculă şi-şi luă rămas bun. Avionul îşi sfârşise manevrele deasupra Turnului şi zbura spre Issigny.

— Pot servi dejunul, întrebă Denis. D. Roux s'a înapoiat.

— N'a venit şi d-şoara Verney? exclamai eu.

— Nu, spuse Roşcatul, făcându-şi apariţia. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca s'o conving să vină cu mine, însă Paulette este încăpăţânată ca un catâr.

— Mergem la masă, Denis, spusei eu. Ei, Roux, ce s'a întâmplat?

— Am aşteptat-o pe Paulette în grădina Turnului. Am găsit cu mare uşurinţă copacul.

Este un ştejar bătrân într'un mic luminiş; e uşor vizibil chiar şi pe întuneric.

— Ai găsit intrarea pasagiului? întrebai eu.

— Nu, căci nu mă puteam orienta.

— Steaua polară ne va conduce, la noapte. Continuă.

— Şedeam de peste două ore în grădină când s'a întors Paulette. Mi-a spus că Granier trăia sub impresia unei groaze nespuse şi repeta mereu ca un nebun: „Nu va putea intra, nu va putea intra". Şi a întrebat-o dacă va fi obligat să apară la anchetă, chiar dacă era bolnav. Părea înduioşată de soarta lui.

— Şi pentruce a rămas acolo? întrebai eu.

— Crede că în felul acesta va putea descoperi ascunzătorile comorii. I se pare că a reperat una în baie. I-am spus că socoteam purtarea ei cam îndrăzneaţă, însă ea mi-a răspuns că şi Matthews o încurajase în această direcţie.

André nu se înapoiă până la şapte seara. Cum îl văzui, îi împărtăşii ideea mea cu privire la cursă; spre marea mea surprindere el nu-mi luă în seamă sugestia.

— Să omori pe cineva pe tăcute este una, îmi răspunse el, şi să arunci o bombă pentru

a nimici cinci persoane, este alta; asta face zgomot şi atrage atenţia lumii.

— Atunci, ce plan ai tu? întrebai eu posomorît.

— Mult mai subtil, dragul meu, spuse el cu un zâmbet. Mai mult nu putui scoate dela el.

— Iată-l pe Jean fără Matthews, continuă André. Pe unde-o fi rătăcind el toată ziua?

— Ne dădusem întâlnire pentru ora şapte fără un sfert şi a venit abea la şapte şi zece. Mi-a spus că a descoperit ceva nou azi după-amiază şi că se va înapoia aici după cină.

— Bine, spuse André. Putem merge la masă.

— Ce-ai făcut azi? întrebă Jean.

— Pentru a-ţi răspunde precis, am încercat să „egalez patru ca şase", făcu André.

— Înţelesul acestui răspuns îmi scapă, replică Jean.

— N'are importanţă, spuse André râzând; să ne aşezăm la masă şi să cinăm în linişte şi pace!

CAPITOLUL XII

SGOMOTUL ROȚILOR CARI SE INVARTESC

Nu mai încăpea nicio îndoială că André avea ceva în gând; însă acum nu vedeam prin ce subtilitate ne-ar putea înfrânge Cocoşatul. După cină ne aşezarăm în fumoar; după o jumătate de oră se făcu destul de întuneric pentru ca să putem pleca fără a risca să fim văzuți; nu aşteptam decât venirea lui Matthews, însă acesta se lăsa aşteptat. Sună telefonul.

— Probabil că el este, spuse André. Răspunde tu, Pierre.

Era într'adevăr el şi-i spusei că-l aşteptam

— Bine, răspunse el. S'a întâmplat ceva extraordinar: sunt pe urmele Cocoşatului. Veniți imediat cu toții la Arromanches la... Vai! Doamne!

Ridică glasul într'un strigăt răguşit, apoi deo-

dată tăcu. Inebunit, strigai:

— Matthews Matthews, ce s'a întâmplat?

Nu primii niciun răspuns.

— Ei bine, Pierre, ce-i frământarea asta? întrebă André.

— Era Matthews, răspunsei eu. Imi dădea adresa hotelului dela Arromanches unde să ne ducem după el, când deodată a scos un strigăt... L'o fi curăţat Cocoşatul.

— Dă-mi aparatul, spuse André liniştit, am să chem Centrala Telefoanelor.

Aşteptarăm câteva secunde cari ni se părură o veşnicie, în sfârşit, Centrala răspunse şi ne dădu adresa de unde se chemase. Era un telefon public aflat pe şoseaua spre Arromanches, cabina A. A. 2.

— Imi amintesc unde este această cabină, spuse André. Este extraordinar.

Pentru mine afacerea era limpede: Matthews se jucase de-a urmăritorul urmărit, şi puteam înscrie un al cincilea asasinat în socoteala Cocoşatului.

— Haidem, spuse André. Chestiunea aceasta trebue lămurită. Săririm în maşină şi pornirăm la drum. Vedeam chipul lui André reflectat în geam; părea nepăsător.

— E totuși uimitor, Pierre, eu nu pot pricepe, spuse el deodată. Ești absolut sigur că era Matthews?

— Desigur, răspunsei eu. I-am recunoscut foarte bine vocea.

Se cufundă iar în tăcere.

Iată cabina telefonică, spuse André. Spre dreapta, la 50 de metri.

Opri mașina și inspectarăm cu prudență șoseaua. Nimic la orizont. Nici urmă de Matthews sau de eventualul său agresor

La jumătate de drum de cabină se opri si ascultarăm cu atenția încordată; însă nu auzirăm nimic și eu propusei să ne apropiem de cabină.

— Mi-e frică să nu cădem în vreo cursă, spuse André în șoaptă. Dacă Picot l-a sugrumat pe detectiv, trebue să fi auzit ce ne spunea acesta. Ce concluzie a tras? Că noi vom face întocmai ce am făcut.

Ne continuarăm cercetările ici și colo, însă zadarnic. Un șuerat al lui André ne adună în jurul său.

— Inutil să continuăm; aș pune rămășag o sută contra unu că am apucat o cale greșită.

— Sunt în totul de aceeaş părere, observă Roşcatul; singurul mijloc pentru a-l descoperi ar fi poate să facem mâine în zori un zbor deasupra şoselei, cum a făcut azi dimineaţă aviatorul care a fotografiat Turnul Templului.

— Ce spui? îl întrerupse André. Un avion deasupra Turnului?

— Într'adevăr, spusei eu, un ziarist a fotografiat de sus casa lui Granier.

— Afurisit ziarist! mormăi André. Şi pentru ce nu mi-aţi spus-o mai devreme, oameni buni? Repede, maşina!

Îl urmai uluit şi porniräm în goană.

— Singura piesă din „puzzle" care-mi lipsea, murmură André. Măcar dacă mi-aţi fi spus-o! Pierre. Nu vezi rostul? De sus, a putut găsi uşor copacul care ne interesează, cu ajutorul unei linii ideale; după aceea, Cocoşatul se putea lipsi uşor de plan şi de noi şi nu i-a rămas decât să ne expedieze în altă parte, ceeace a şi făcut. (Şi adăugă mai în şoaptă): Şi tânăra fată este acolo! Mă simt vinovat faţă de ea. Insă un lucru este stabilit: Cocoşatul este periculos şi sunt de acord cu Matthews că maşinaţiile lui sunt infernale.

Mă căiesc amarnic de a fi dat o impulsie caraghioasă şi nebună.

Nu mai avui timpul să-i cer alte explicaţii: ajunsesem în faţa casei lui André.

— Denis, strigă el, dă-mi patru perne mari.

— Prea bine, domnule, le aduc numaidecât.

— Dacă i-aş cere patru elefanţi, mi i-ar aduce imediat, îmi spuse André.

— Poftiţi, spuse Denis.

— Şi câteva frânghii, Denis. Nu putem face scară, însă ne vom urca totuş! Iată câte un fluer pentru fiecare; dacă-l zăreşte vreunul dintre voi pe Cocoşat, să fluere imediat: ne vom repezi cu toţii.

Aruncarăm pernele şi frânghiile în maşină şi pornirăm în tăcere. André opri la vreo sută de metri de Turnul Templului şi ascunse maşina în pădure. Făcurăm ocolul zidului fără a găsi nici urmă de scară. Roşcatul se urcă pe umerii lui André şi aşează pernele între ţepi; prinse frânghia şi pătrunserăm unul după altul în parc. Ultimul act era început. Primul lucru de făcut era să găsim copacul. Ne strecurarăm în patru labe prin desiş. In dreapta noastră se înălţa casa; două ferestre erau luminate: una la ultimul etaj şi cealaltă la primul. Ajunserăm în

faţa peretelui vechei capele şi André se opri

— Acum ia conducerea, Roux, şi tăcere!

Copacul se afla într'un mic luminiş; îl găsirăm foarte uşor. Deodată André ciuli urechile şi mi se păru şi mie că aud un freamăt de frunziş, însă sgomotul nu se mai repetă şi crezui că mă înşelasem. In sfârşit André porni mai departe înspre luminiş; Carul Mare se vedea foarte bine. „Treizeci de paşi mari spre nord". Era simplu, şi acolo era solutia. Ii făcurăm, însă unde era intrarea? In faţa noastră nu vedeam decât copaci şi un alt mic luminiş. Scormonirăm peste tot, fără a descoperi ceva; fără îndoială că ne lipsea un amănunt. Totul era absolut neaşteptat. Desigur că Cocoşatul mascat dădea târcoale în jurul nostru şi asta ne făcea să fim foarte neliniştiţi. Tot ce ne rămânea de făcut era să aşteptăm. André era cel mai desamăgit dintre noi toti.

— Vreau să dau de banditul acela, Pierre, izbucni el.

In acelaş clipă auzirăm un sgomot ciudat venind din interiorul casei. Semăna cu sunetul unui gong şi ţinu cam un sfert de minut.

— Un semnal de alarmă, spuse André, dar cine l'a dat?

Își freca mâinile, mulțumit.

— Cocoșatul a găsit intrarea, băieți, și probabil că a atins vreun semnal de alarmă. Da unde-i intrarea aceasta?

Mai încercarăm s'o descoperim, dar în beznă care domnea nu puturăm distinge nimic. Oare Cocoșatul, alarmat de sgomot, mersese mai departe sau se întorsese înapoi? Neliniștea noastră creștea. Deodată, André mă apucă de braț:

— Pierre, privește la fereastra de sus, am văzut trei umbre.

Mă uitai și le văzui și eu la rândul meu; mi se părură diformate în mod curios. Totuși recunoscui pe d-șoara Verney și pe Granier. Cine era a treia umbră?

Cum îmi puneam această întrebare, ea reapăru caraghioasă și monstruoasă, cu brațele întinse. Cocoșatul era în cameră.

— Trebue să intrăm, strigă Roșcatul, în culmea desnădejdii. Nu se poate trage prin fereastră? Trebue făcut ceva cu orice preț.

— Calm, spuse André.

Glasul său părea normal, însă pentru cineva care-l cunoștea el traducea o neliniște aproape înfrigurată. Dealtfel el îmi spuse mai târziu că în viața lui nu încecase un asemenea sentiment de

spaimă şi de neputinţă. Vedeam atât de bine scena, Pierre, îmi spuse el după câteva zile, şi mă întrebam cum să intervin. Imi spuneam că dacă nu se amestecă nimeni s'ar putea ca Cocoşatul să nu se atingă de Paulette; singura speranţă era aşadar să-l lăsăm în pace. De altfel el nu ştia de prezenţa noastră, era evident că intrase prin subterană! Dar unde era subterana? Şi doar urmasem instrucţiuniile întocmai. Prin urmare el avea un supliment de informaţii pe care noi nu-l cunoşteam; poate că falsificase într'adins datele planului pentru a ne pune pe o cale greşită. In clipa aceea nu vedeam de loc ce am fi putut face. Poate că nu ne lipsea decât un indiciu, micuţ de tot, căci Cocoşatul era prea şiret pentru a fi schimbat întreaga legendă explicativă a planului, ceeace ne-ar fi atras numaidecât atenţia; şi în afară de aceasta noi trebuiam să reperăm copacul pentru el; era aşadar probabil că până acolo totul să fie exact; atunci am făcut remarca aceea care te-a mirat...

Timp de câteva minute cari urmară apariţia umbrei Cocoşatului, André rămase nemişcat ca o stană de piatră; minutele acestea ni se părură secole. Roux era aproape să isbucnească în hohote, de disperare. Deodată André murmură câteva cuvinte cari ne uluiră:

— Şaizeci de metri... da, asta este, aşteptaţi lângă copac.

Dispăru în noapte, iar noi, credincioşi consemnului, îl aşteptarăm lângă copac. După scurt timp reapăru.

Îl urmarăm; folosind câţiva copăcei drept paravan, André îşi aprinse lampa de buzunar. Intrarea nu era altceva decât o gaură în pământ; ajungându-ne de apoape, văzurăm un fel de scară de piatră ducând la o galerie; scara era acoperită cu muşchi putrezit şi cu frunze moarte, încât devenise aproape invizibilă. Nişte urme proaspete de paşi, ne conduceau: nu ne înşelasem, îl văzusem într'adevăr pe Cocoşat proiectat pe fereastra luminată. Aerul din subterană era greu şi încărcat de mirosuri, deşi pereţii erau destul de înalţi. Subterana mergea vreo douăzeci de metri în linie dreaptă, apoi cotea brusc spre stânga şi André se opri.

— Trebue să fim sub capelă,, spuse el. Deci, să fim cu băgare de seamă; sting lumina.

Întunericul era de nepătruns. Socotii că trebuiam să fim la şaizeci de metri de casă. Mai înaintarăm timp de câteva minute şi deodată auzirăm încă odată sgomotul de gong de adineauri, însă, de data aceasta mult mai puternic:

venea din casă. Mă oprii instinctiv: atinsesem aceeaş cursă caşi Cocoşatul. Urmarea se desfăşură atât de repede încât astăzi îmi este greu să-mi amintesc succesiunea exactă a faptelor. Auzirăm mai întâi un fel de trosnet formidabil şi Roşcatul strigă:

— Pereţii se mişcă!

Atunci André aprinse iar lanterna. Avui timpu' să strig:

— Daţi-vă înapoi!

Incă o clipă şi am fi fost striviţi. Pereţii se închiseră la vreo zece metri în faţa noastră. Recomandaţia „ia seama la sgomotul roţilor cari se învârtesc" era lămurită acum. Eram blocaţi.

— O moarte prea puţin plăcută, murmură André, îndreptând lumina înspre solidul bloc de piatră care ne închidea drumul. Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut: să mergem înapoi.

Făcurăm cale întoarsă şi ne isbirăm curând de un perete asemănător; eram prinşi ca nişte şoareci în cursă. Până şi André păru descurajat un moment.

— Să inspectăm locul, asta va face să treacă timpul.

Explorarea nu dură mult; nicio ieşire, doar o crăpătură între plafon şi pereţii cari se închise-

seră în jurul nostru. Nu era nimic de făcut decât să aşteptăm o salvare problematică. După un timp, André îşi stinse lanterna, care începuse să slăbească, şi noaptea ne învălui iar. Nici un sunet nu ajungea până la noi; simţii că amorţesc; deodată se puse mâna lui André pe braţul meu. O zare de lumină se strecura prin crăpătura de deasupra peretelui; pâlpâi puţin, apoi crescu şi rămase nemişcată. Era cineva de partea cealaltă. Apoi brusc răsună un râs sălbatec şi gutural; se opri tot atât de brusc precum începuse. Lumina tremură din nou şi dispăru.

— E cu putinţă oare? îşi spuse André sieşi.

— Dumnezeule! gemu Roşcatul, ce-i asta?

Fruntea mi-era brobonită de sudoare şi până şi nervii solizi ai lui André erau zdruncinaţi. Cine râsese? Granier sau Cocoşatul? Roux îşi ieşi din minţi; începu să urle ca un nebun, isbind cu pumnii în perete:

— Deschideţi! Deschideţi!

Spre uluirea noastră, peretele se deschise; ni se păru că se întâmplase o minune, căci nu ştiam ce putere ne eliberase; nu puteam bănui atunci că salvarea venea dela Paulette. Roţile pe cari erau articulaţi pereţii trosniră până ce aceştia ajunseră iar la locurile lor; drumul era iar liber.

André nu se repezi imediat; se mai temea încă de o cursă. Porniram în sfârşit cu multă băgare de seamă şi în clipa aceea auzirăm din nou sgomotul gongului. Nu se mai produse nimic altceva; demonul care râsese plecase. Ajunserăm la piciorul unei scări; o urcarăm şi ne pomenirăm în hall-ul casei; pe prag, André se opri:

— Doamne! Uitaţi-vă!

De candelabrul aprins atârna corpul lui Granier, care se bălăbănea, atingând cu vârfurile picioarelor, covorul. Se auzi un sgomot de paşi pe scara care ducea la etaj; nişte paşi uşori şi şovăitori; apăru o siluetă albă, ţinându-se de balustradă. Veni spre noi cu un mers nesigur. Era Paulette Verney. Scoţând un strigăt, Roşcatul se repezi spre ea. Păru că nici nu-l vede şi bâlbâi ca ieşită din minţi:

— A plecat?

Apoi, deodată, căzu jos leşinată.

CAPITOLUL XIII

SOCOTEALA ESTE INCHEIATĂ

Inainte de a vă istorisi ultima încăierare dintre André Benoit şi Cocoşatul mascat, ire bue să mergem înapoi pentru ca să vă descriu evenimentele cari s'au desfăşurat în Turnul Templului, în timp ce noi eram în subterană. Nu le aflarăm decât începetul cu începetul şi pe măsură ce ni le povesti Paulette; ea ni le redădu în mod atât de viu încât voi vorbi despre ele caşi cum aş fi luat şi eu parte la ele, ca martor tăcut.

Paulette Verney cinase la ora opt, singură în camera ei; o servise soţia lui Gaspard, care plecase imediat după aceea, spunând că pentru nimic în lume n'ar mai rămâne

încă o noapte în casă. Paulette rămăsese pe gânduri: ce să facă? Siguranţa venirii noastre o hotărîse să rămână. Bătuse ora nouă şi ea coborîse lângă Granier, preferând tovărăşia nebunului singurătăţii apăsătoare din camera ei. Traversând coridorul, ea se înspăimântase chiar şi de zgomotul paşilor ei şi se repezise la Granier. Broscoiul şedea la biroul său, murmurând cuvinte neînţelese.

— Ia loc, d-şoară Verney, bolborosi el, ia loc. Va veni, oare, la noapte?

— Cine să vină, domnule Granier? întrebă ea.

— Celalt, diavolul în persoană.

Degetele lui se frământau, încovoiate ca nişte ghiare cari se crispează în jurul unei prăzi nevăzute. Izbucni într'un râs sacadat:

— A voit să vină, o ştiu, o ştiu! A dat gata Privighetoarea şi pe Gaspard!

Paulette urmărea, ca vrăjită, mişcările expresive ale mâinilor lui.

— Sugrumătorul tăcut, spuse el. Insă Broscoiul l-a bătut, pe vremuri.

Făcea sforţări să pară că nu ştie nimic şi să se prefacă surprinsă. Granier îşi continuă

îndelung monologul său sgomotos şi l'aulette îşi dădu seama că-şi ieşise complet din minţi.

— Broscoiul şi-a bătut joc de toţi! A fost cel mai viclean! Şi acum va câştiga ultima partidă.

Paulette se lăsa copleşită încetul cu încetul de atm s'e a ha ucin nţă şi se cufunda într'un fel de toropeală, când deodată răsună în toată casa un sgomot puternic. Intr'o clipă reveni la realitate. Sgomotul pornea dela un gong atârnat pe unul din pereţi şi era pus în funcţiune de către un contact electric. Cine îl făcuse să sune? Se uită la Granier şi trebui să se stăpânească pentru a nu ţipa: chipul său complet desfigurat era înfricoşător la vedere; alerga prin cameră, cu nişte urlete de fiară şi cu privirea aţintită asupra gongului. Aproape numaidecât sgomotul gongului încetă şi fu înlocuit timp de câteva clipe de un altul, un fel de scârţâit greoi.

— E bătut, rânjea Granier, roţile s'au învârtit, sugrumătorul este prins!

Paulette asculta cu respiraţia tăiată; îşi aminti de legenda planului: „Când vei auzi roţile cari se învârtesc...". Căută să rămână calmă: trebuia să acţioneze fără întârziere.

Granier credea că era sugrumătorul, însă ea era convinsă că erau prietenii ei. Devremece roţile se învârtiseră sub acţiunea curentului electric stabilit de către gong, probabil că era deajuns să întorci comutatorul pentru a readuce totul la starea obişnuită. In orice caz trebuia să încerce ceva, urgent; se repezi asupra aparatului aşezat lângă gong, aplecă pârghia şi aşteptă. Granier nu şi dădu seama imediat ce făcea ea... Apoi, cu un ţipăt, se repezi la Paulette care, agăţată cu amândouă mâinile de pârghie, asculta din nou scârţâitul roţilor. Granier, înebunit de furie, încerca s'o facă să dea drumul. Se auzi încăodată sunetul gongului şi apoi încetă orice sgomot; izbutise, prietenii ei erau liberi. Mâinile i se descleştară şi căzu, pe jumătate leşinată, pe jos. Granier nu se mai gândea la sugrumător; cu toată furia concentrată asupra Paulettei, se învierşuna împotriva ei, cu degetele-i hidoase încolăcite în jurul gâtului ei. „Aveam să venim oare la timp?" Şi în clipa când pierdu orice nădejde să ne mai vadă, apăru în spatele lui Granier o siluetă înaltă mascată:

„Broscoiule... Broscoiule...".

Cuvintele acestea şuierară prin cameră şi

strânsoarea slăbi în jurul gâtului Paulettei. La început ea nu se gândi decât să respire, apoi se sculă în picioare; privind în jurul ei, se simţi cuprinsă de o desnădejde de moarte: comisese cel mai groaznic lucru cu putinţă!

— Aşadar, ne revedem, Broscoiule! Ce ai de spus?

Granier, frământându-şi cu înfrigurare mâinile în jurul gâtului, se retrase într'un col al camerei în timp ce Cocoşatul, nemişcat, îl contempla.

— Mai întâi aş vrea să ştiu cum se manevrează acest interesant mecanism; s'ar putea să mai folosească, înainte de ivirea zorilor

— Cruţă-mă, bâlbâi Granier, căzând în genunchi. Cruţă-mă şi-ţi voiu spune totul.

— Explică numaidecât, şuieră celalt.

— O piatră a subteranei... dacă pui piciorul pe ea, pune în mişcare gongul; apoi, comutatorul acesta închide pereţii, bolborosi Granier.

— Înţeleg! Aşadar ai ştiut de venirea mea şi ai întors comutatorul! Dar pentruce l-ai redeschis? Sau poate că a făcut-o domnişoara?

— Eu am făcut-o! exclamă Paulette

Cocoşatul şuieră ironic.

— Credeţi că va mai răsuna odată gongul noaptea aceasta? In cazul acesta, vom şti cum să procedăm! Prietenii d-voastră sunt cam naivi că-şi continuă urmărirea lor zadarnică. Şi acum, Broscoiule, vino încoace.

Granier se târî spre el ca un câine bătut.

— Măsurile tale de prevedere au fost inutile; a venit momentul să încheiăm socotelile!

Gongul răsună din nou şi Cocoşatul se întoarse către Paulette.

— Mai curând decât mă aşteptam, murmură el, însă de data aceasta nu va mai deschide nimeni comutatorul.

Gongul se opri, răsună iar sgomotul roţilor, apoi se făcu tăcere.

— Inchisoare micuţă şi frumoasă în care prietenii d-voastră vor medita până ce termin eu; asta va depinde de d-voastră; treceţi în capătul celalt al camerei.

Se supuse, tremurând din tot corpul. Vocea aceea blândă şuerătoare, avea un ce mult mai înfiorător decât furia animalică a lui Granier.

— Şi acum, Broscoiule, la treabă; ce-ai vândut în ultimii ani?

— Tocmai atât încât să am ce mânca şi să

amenajez casa aceasta; tot restul este aici, ia-l.

— Voiu lua ce-mi va place mie, spuse Cocoşatul; nădăjduesc, spre binele tău, că smaragdele sunt aici?

— Sunt, strigă Granier, deschizând gaura din cămin.

Cuprinsă de admiraţie, cu toată spaima ei, Paulette nu-şi putu lua ochii dela Cocoşat care vântura pietrele printre degete.

— Ce minunăţii, murmură el, ce minunăţii! Acuma, Broscoiule, restul! Pune totul pe masă, voi alege!

Granier scoase comorile din ascunzătorile cele mai de neînchipuit şi le împrăştia în faţa Cocoşatului, care şedea nemişcat pe un scaun. Trecu o oră, în timpul căreia acesta din urmă alese cu multă atenţie ceeace voia să ia; punea pietrele în nişte săculeţe mici de catifea pe cari le adusese. Totul se petrecea într'o tăcere aproape ideală, şi, pentru a doua oară în noaptea aceea, Paulette crezu că visează. In cele din urmă Cocoşatul se sculă în picioare; se declara mulţumit. Paulette nu-l vedea decât din spate, însă judecând după expresia deodată înspăimântată a lui Granier, înţelese.

— Broscoiule, care era pedeapsa acelora cari nu-mi dădeau ascultare, pe vremuri?

— Moartea, bâigui celalt.

— Există vreun motiv pentru care tu să scapi de această lege?

Cocoşatul fu silit să se oprească: Paulette agăţată de braţul lui, urla:

— Doar n'ai să faci asta, e monstruos, e...

Cuvintele îi muriră pe buze; se dădu înapoi, înfiorată, căci ochii Cocoşatului, lucind de o lumină sălbatecă, o străpungeau până la mădulvă. Se întoarse iar spre Granier, apoi se auzi un strigăt desnădăjduit, apoi un gâlgâit nevoios; Cocoşatul sugruma pe Broscoi, sub ochii Paulettei, care, lipită de perete, gemu neputincioasă, apoi se prăbuşi la pământ.

Când îşi reveni în fire, camera era goală. Numai bijuteriile disprețuite, împrăştiate pe masă, îi dovediră că totul nu fusese un coşmar. Încetul cu încetul îi reveni memoria şi, ca un automat, se apropiă de comutator şi-l întoarse. În felul acesta puturăm pătrunde şi noi în casă să venim în ajutorul Paulettei, istovită.

André vorbi; glasul său părea absolut normal pentru cei cari nu-l cunoşteau.

— Roux, spuse el, d-ta şi cu Boutan rămâneţi

alci cu d-şoara Verney; când îşi va veni în fire, duceţi-o la mine. Haide, Pierre.

Fără a mai spune un cuvânt, se îndreptă spre uşă şi eu îl urmai. Cocoşatul o lăsase deschisă. Maşina ne aştepta. Ne urcarăm şi porniram în goana mare.

— Unde mă duci?

— Spre „Valea Bogată", răspunse el, pentru a-ţi demonstra că „patru este egal cu şase".

Traversarăm Ryes, o luarăm pe şoseaua principală, apoi pe drumul care ducea spre mare. Ajunserăm în locul unde ne oprisem în noaptea când vizitasem ferma Dominique. Când coborîrăm din maşină, André îmi spuse grav:

— Dacă am ghinionul să mă doboare, împuşcă-l ca pe un câine turbat.

Bătălia finală începea. Urcarăm dunele. După patru sute de metri André se opri, făcându-mi semn cu mâna să stau pe loc. In faţa noastră se ridica o dună mai înaltă pe care o urcarăm târîndu-ne pe burtă. Ajuns în vârf, văzui celalt povârniş şi în aceeaş clipă înţelesei.

Jos era, barca-automobil pe care o ştiam dela prima noastră expediţie. Era gata de ple-

...re, cu partea dinainte întoarsă spre mare. ...e aflam în locul de unde trebuia să plece Cocoşatul.

— Vom aştepta, îmi şopti André la ureche; mai bine aşa decât să fim în întârziere.

In jurul nostru domnea o tăcere deplină. O zare de lumină dincolo de Trevières ne înştiinţă că se apropiau zorile. Deodată André murmură:

— Iată-l!

La început nu auzii nimic, apoi deslușii un sgomot de paşi pe pietriş:

— Ne vom juca puţin cu el, Pierre, suflă André.

Acum îi puteam distinge silueta. Se opri lângă barcă. André zâmbea ironic. Nebănuind pericolul care-l pândea, Cocoşatul își făcea pregătirile de plecare. Aruncă ceva în fundul bărcii, apoi înălţă capul şi trase cu urechea. Posibilitatea unei urmăriri îl făcea prudent. Vedeam mişcările lui reflectate în oglinda întunecată a apei. In cele din urmă se urcă în barcă şi deşfăcu pânza care o acoperea; mă uitai la André, mirat că întârzia atât de mult atacul. Un sgomot de lanţ mă înştiinţă că ridica ancora. Era gata de plecare şi-i auzirăm

râsul triumfător. Apoi se aplecă, întoarse ma-
nivela: niciun rezultat. Reîncepu: tot nimic

Râsul încetase. Simţii că André se îndepăr-
tase de mine în tăcere. Atunci pricepui. An-
dré repetase, în favoarea lui, povestea cu bu-
jiile motorului. Cele şase bujii ale maşinii s
răzbunau pe cele patru bujii ale bărcii auto-
mobil.

Cocoşatul dădu drumul unui val de înjură-
turi, apoi rămase pe gînduri. Se credea, fără
îndoială, singur, însă neputincios să fugă. In-
ţelegea acum că noi ştiam de existenţa bărci
şi că, imediat ce vom fi liberi, vom sbura spre
el. Incepu să scoată în grabă pachetele; fie-
care secundă era numărată. Atunci îmi dă-
dui seama de dispariţia lui André. Inaintai
câţiva metri şi, cu revolverul pregătit, aş-
teptai. Ce avea să se întâmple? Deodată, din
tr'un loc nevăzut, se auzi râsul limpede al
lui André.

Cocoşatul se ridică şuerând de furie. Dur
câteva clipe isbucni iar, însă dintr'un al
punct. Cocoşatul, neliniştit, se uită împrejur
— Bună-seara, Cocoşatule, strigă glasul ne
văzut al lui André. Bujiile tale sunt în bu-
zunarul meu. Vrei să vii să le iei?

Nu-i răspunse decât un mormăit.

— Te văd foarte deslușit, Cocoșatule, și tu nu mă vezi, își bătu joc André. Să-ți străpung hârca cu cinci gloanțe, sau preferi altfel de moarte?

O împușcătură răsună scurt deasupra mea.

— Direcție greșită, spuse André calm. Dar nu mi-ai răspuns: cum preferi să mori? Vei muri așa cum i-ai ucis și tu pe alții.

Lumina creștea și acum puteam distinge deslușit silueta mare neagră dedesubtul meu. Se uita în toate părțile ca o fiară încolțită, încercând să-l repereze pe Benoit, cu un revolver în mâna dreaptă. Îl ridicai pe al meu, gata să trag.

— Aruncă revolverul în apă, Cocoșatule, porunci André, aspru de data aceasta.

Celalt răspunse printr'o împușcătură căreia îi urma numaidecât o alta a lui André; glontele străpunse cocoașa falsă a sugrumătorului. André spuse:

— Sunt mai bun trăgător decât tine, Cocoșatule. Îți dau cinci secunde ca să arunci revolverul în apă. Dacă nu, îți găuresc mâna.

Cocoșatul păru să șovăie, apoi, fără o vorbă, aruncă revolverul în canal.

— Bine, spuse André, şi acum, sus mâinile!

Infăşurat caraghios în mantaua lui, el ridică mâinile deasupra capului. André apăru imediat din dosul unei dune şi înaintă încetişor spre el.

— Am aici un martor, d. Ceval...

Se opri şi-mi aruncă revolverul.

— Ei bine, sugrumătorule, sunt gata.

Mă ridicai, tremurând de emoţie. Cocoşatul, ghemuit, gata să se repeadă, se clătină pe picioare, apoi se aruncă asupra lui Benoit. Lupta fu fierbinte, apoi Cocoşatul începu să slăbească. André îi trânti o directă în falcă care-l dădu peste cap.

— Haide, sugrumătorule, eşti bătut! Pe toţi dracii, adăugă el, are nişte ochi de fiară sălbatecă.

In clipa următoare, într'o sforţare supremă, Cocoşatul se ridică; duse mâinile la gâtul lui Benoit care se plecă pentru câteva secunde, apoi se ridică şi-şi strecură mâinile sub gulerul pelerinei. Auzii un gâfâit, apoi încetă totul... In cele din urmă André îşi slăbi strânsoarea şi aruncă în barcă trupul Cocoşatului mascat. Se aplecă şi-i scotoci buzunarele.

— Comoara, spuse el scurt.

— In sfârşit, spusei eu înaintând, Jean Picot

nu va mai sugruma pe nimeni.

Se uită la mine cu un aer gânditor.

— Mă veţi dojeni cu toţii, Pierre, aş fi tre-uit să vă previn mai curând.

Îi scoase masca şi scosei un strigăt:

— O ştiai?

— Da, de mult, spuse André.

Mortul din barcă era Victor Matthews.

CAPITOLUL XIV

„FECIOARA DIN ORLÉANS" SE INAPOIAZĂ

— Dragii mei prieteni, spuse Benoit alene, aveţi dreptul să fiţi supăraţi pe mine. Aş fi tre-buit să vă împărtăşesc şi vouă secretul; însă mă credeam stăpân pe situaţie.

Era în amurg. Eram întruniţi toţi în grădina lui Benoit, întinşi în fotoliu-leagăn.

— Când ai descoperit adevărul? întrebă Roşcatul.

— Pe când ne istorisea Matthews povestea Cocoşatului mascat, răspunse André. Intâmplător, a dat dovadă de multă iscusinţă, spunându-ne nouăzeci la sută din adevăr. Dar să revenim la momentul descoperirii mele: când a întins mâna pentru a lua un pahar cu bere, am putut vedea,

prin deschizătura mânicii cămăşii, nişte semne roşii destul de ciudate şi evident recente, căci sângele mai era încă roşu sub piele. Asta m'a isbit; semnele acestea nu putuseră fi cauzate decât de către un câine care să-l fi atacat pe Matthews şi să nu fi ajuns decât până la braţul ridicat într'o mişcare instinctivă de apărare. Incepui atunci să văd lucrurile limpede, presupunând că Victor Matthews nu era altcineva decât Cocoşatul mascat.

„Am verificat evenimentele trecute. Mai întâi, coşul aruncat în capul meu; nu putui găsi dovezi, nici pentru, nici contra; însă nu era nici un motiv ca să nu fi fost Matthews.

Apoi, planul furat dela Jean Boutan. Şi acolo, nimic nu dovedea că hoţul nu fusese Matthews. In sfârşit, mă lovii de prima dificultate: cine scosese bujiile dela maşină? La drept vorbind, Matthews avusese timpul s'o facă între clipa în care îl văzusem trecând prin faţa razei de lumină la ferma Dominique şi aceea când ne înapoiasem la maşină; totuş, raţionamentul acesta nu mă mulţumi. Mă gândii atunci la Jean Picot, pe care-l văzusem ghemuit lângă peretele şurii, când plecasem dela „Delfin". Era el sub 'ordinele Cocoşatului? Şi în cazul acesta, ce să

cred despre Volsky? Dar iată întrebarea care mă încurcă cel mai mult: deoarece Matthews reuşise să fugă după asasinarea lui Gaspard, pentruce se dăduse de bunăvoie pe mâinile noastre? După o matură chibzuinţă, am ajuns la următoarea concluzie: noi apărusem într'un chip cu totul neprevăzut. Patru bărbaţi voinici şi hotăriţi, îmbarcaţi în această aventură numai din plăcerea sportului, complicau teribil afacerea. Deoarece nu putuse intra, din cauza noastră, în Turnul Templului, el hotărî să facă o nouă încercare noaptea următoare, avându-ne pe noi de aliaţi. Ştiţi cum i-a reuşit lovitura.

Insă a doua zi, inspectorul veni să ne anunţe asasinarea Privighetorii. Il observai atunci de aproape pe Matthews: vestea aceasta îl turbură. Vă amintiţi desigur că însuş Matthews ne-a desvăluit motivele pentru cari Cocoşatul îl omorîse pe Marillard. Descoperirea cadavrului său şi, puţin după aceea, şi a celui al lui Gaspard de către d-şoara Verney, îi agravau nespus situaţia. Cum avea să-şi repare stângăciile? Eram foarte intrigat.

Ei bine, acum ştiţi cum a procedat: îndreptând bănuelile asupra nefericitului Volsky. Matthews şi cu Térieu dela „Delfin" erau una şi aceeaş persoană. Insă uitase de Jean Picot, cu

care am avut o lungă convorbire ieri după-amiază.

Jean Picot este unul dintre acei indivizi cari au un trecut foarte încărcat. Şoferul perechii Volsky de trei ani, el le era foarte devotat. Insă Matthews care-i cunoştea trecutul, nu se sfia să-l folosească pentru scopurile sale. Picot a fost accla care ne-a scos bujiile dela maşină. Insă după asasinarea stăpânilor săi, Picot înebuni de furie, căci nu se îndoia câtuş de puţin că Matthews sau Térieu cum îi spunea el — era autorul.

De partea lui, Matthews credea că terminase cu greutăţile. Publicul credea că asasinul era Volsky, iar noi că era Jean Picot. Işi bătuse joc de toată lumea. Atunci descoperii cu subtilitatea planului său. Ne înapoiase planul — de altfel, mă întreb şi acum cum de aţi putut crede cu toţii că-l uitase. In orice caz, noi nu ştiam că el schimbase textul legendei. Aceasta nu era decât o încercare de riscat, căci prima lui idee era să rămână până la urmă alături de noi sub masca detectivului Matthews. Ar fi intrat cu noi în Turnul Templului şi, bine-înţeles, n'am fi găsit nici urmă de Cocoşat. In numele legii şi al ordinei sociale l'ar fi silit pe Granier să restitue prada, apoi ar fi şters-o englezeşte. Insă eu stricai totul

lăsându-mă târât de o impulsie stupidă.

Vă amintiţi de apariţia lui Picot la fereastră. Matthews stinse lumina. Uşa se deschise încetişor pentrucă o deschisei eu; se închise înapoi, fiindcă o închisei eu. Matthews strigă şi gâfâi, fiindcă mâinile mele i se încleştară în jurul gâtului.

— Eşti nemaipomenit, Benoit! exclamă Roşcatul cu admiraţie.

— Am procedat mai curând ca un dobitoc, tânărul meu prieten, spuse André grav, căci din clipa aceea Matthews deveni bănuitor. Fusese oare Picot acela care voise să-l sugrume? Tooare Picot acela care voise să-l sugrume? Totuşi, greşeala era înfăptuită şi trebuiam s'o îndrept cum puteam mai bine; încercai fără succes să recâştig încrederea lui Matthews. Insă putui să urmăresc toate mişcările. Nu eram departe de el, ieri după-amiază, când îşi pregăti barca-automobil pentru plecare.

— Atunci i ai scos bujiile? întrebai eu.

Incuviinţă, apoi continuă:

— Dar cum avea să intre Matthews singur în Turnul Templu'ui? Neştiind nimic despre sborul avionului pe deasupra Turnului şi despre falsificarea legendei, socoteam că-i mai eram încă indispensabili. Când a telefonat, am crezut că

i se întâmplase ceva, că Jean Picot, spre exem-
plu, răzbunase moartea stăpânilor săi. Cât d sur-
rest, îl cunoaşteţi tot atât de bine caşi mine
Fără d-şoara Verney, Dumnezeu ştie unde a
fi fost acum.

Dar mai este o mică ceremonie de îndepli-
nit. Contele Wladimir mai trăieşte încă la Pa-
ris, în strada Nitot. Şi, deoarece avem aici co-
moara lui — ridică săculeţul de catifea — mi-am
luat îngăduinţa să-l anunţ că o încântătoare
doamnă, însoţită de un tânăr lipsit de graţie,
va veni să-i înmâneze bunurile regăsite. Mi-a
răspuns foarte amabil şi m'a asigurat că ţine
recompensa la dispoziţia lor.

— Dar nu se poate, căpitane Benoit, ex-
clamă tânăra fată, trebue să împărţim.

— Draga mea micuţă, spuse André zâm-
bind, este inutil să mai discutăm. Pierre, Jean
Boutan şi cu mine, ne-am risipi partea noastră
pe băuturi şi alte fleacuri...

— SFÂRŞIT —

Un superlativ

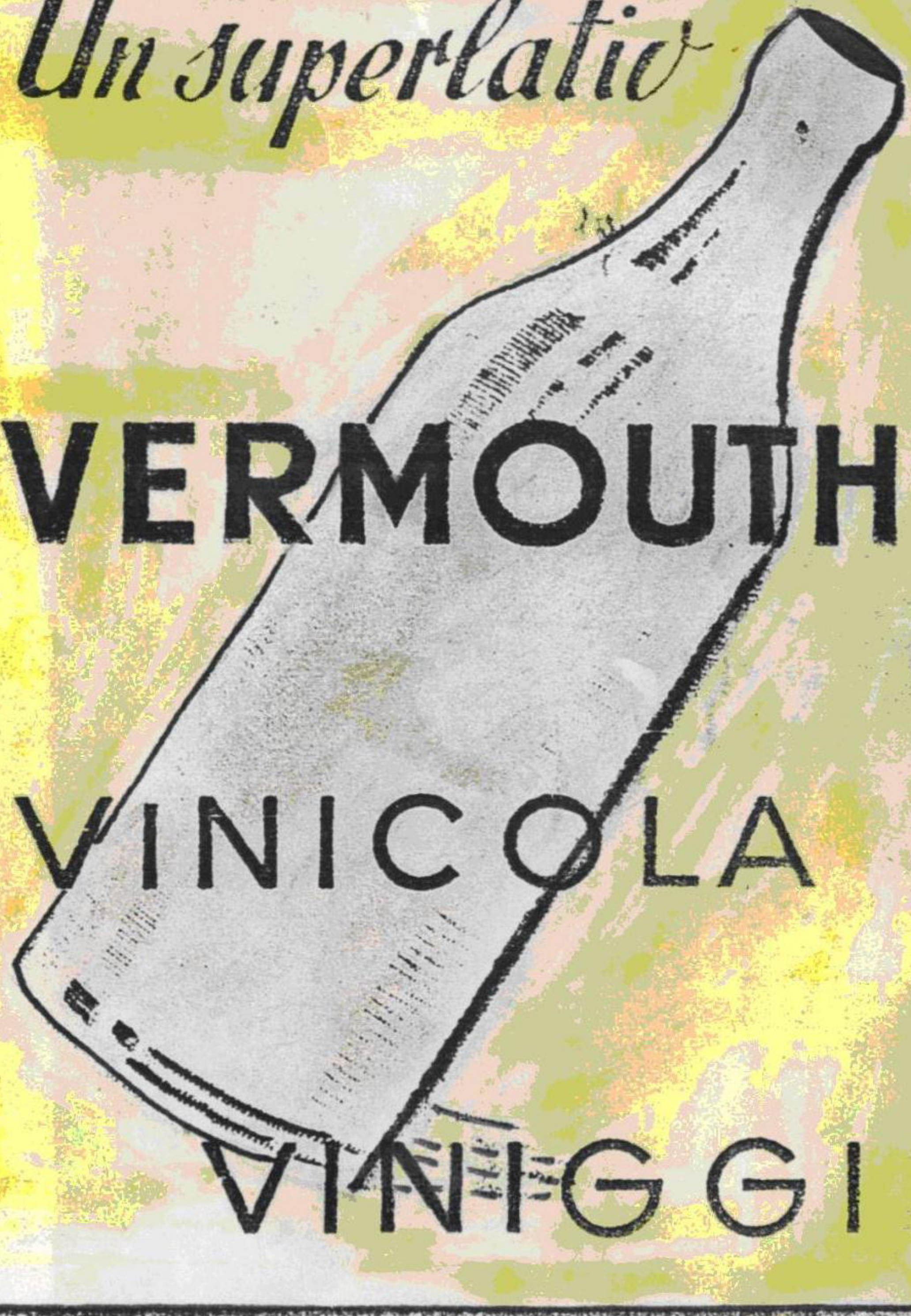

VERMOUTH

VINICOLA

VINIGGI